

Concurs - Câștigă o vacanță în Spania!

FLACĂRA

30 de pagini
Flacăra de vacanță:

Vedete: Claudiu Bleonț,
Alexandra Ungureanu

Bram Stoker,
părintele lui Dracula

Un maestru horror:
Dean R. Koontz

Totul despre sex:
Tantra Yoga

Profil:
Ana Rus, sculptoriță

Simona Pătruleasa
SEX-APPEAL TV!

95 de ani de
FLACĂRA

12395

Autostrada
SIDA

So, call me
SoCo!

Vreți pământ
pe Lună?

Politică:
Polul social

6 422258 000016 00007

P/12395

249

HOW DID JACK DANIEL'S WHISKEY TASTE BACK IN 1866?

(HAVE ONE TONIGHT
AND FIND OUT.)

Your friends at Jack Daniel's
remind you to drink responsibly.

JACK DANIEL'S and OLD NO. 7 are registered trademarks of Jack Daniel's, Inc.
Please visit us at www.jackdaniels.com.

Bărbații din viața Simonei nu par a fi nici ușa de biserică, nici lemn de icoană. Zsolt Csergo, patron de cazinou, a dus-o într-o vacanță de basm în Mexic, dar nuri Nicolettei Luciu au avut câștig de cauză. Georgianul Amiran Dzanashvili, bărbat înșurat și cu doi copii, s-a grăbit să-și spele păcatele și să se descotorosească rapid de noua achiziție aducându-și soția și copiii în România. Cât despre actualul iubit, Sabin Ivanof, numai de bine. Proprietar al unei firme de construcții, bărbat frumos și cu bani, omul de afaceri a făcut o adevărată pasiune în a-și trece în listă nume de românce faimoase: Manuela Fedorca, Kitty Cepraga, Ana-Maria Ferent, Alina Chivulescu, Sanda Ladoși, iar răstimpuri, glasul spurcat al presei susține că ar visa în taină și la Andreea Raicu ori la Cristina Rus. Ba, mai mult, aceleași guri susțin că la Simona Pătruleasa a răvnit și fratele mai mic al lui Sabin Ivanof, Bogdan, recunoscut de asemenea a fi un colecționar de fuste. Bogdan și-a trecut deja în cont două nume dare: Gina Pistol și Cosmina Păsărin. Dar nu amorurile lui Bogdan sunt interesante ci mai degrabă atitudinea lui Sabin Ivanof - vânătorul de inimi - care a bătut-o pe Andreea Bălan într-o parcare pentru simplul motiv că Andreea îi ocupase locul. „Aflându-mă pe strada unde locuiește Keo (prietenul ei - n.r.), dorind să plec din parcare, din senin a venit un domn și s-a luat la ceartă cu mine pentru că am parcat pe locul dânsului. Eu i-am explicat că, de fiecare dată când merg acolo, parchez unde găsesc un loc și nu am știut că este locul dânsului, deoarece nu scria nicaieri, nici pe asfalt, nici pe gard, nici pe nimic. A început să țipe la mine, să se certă. Am închis ușa la mașină, am vrut să plec și, în momentul acela, mi-a deschis portiera și mi-a dat doi pumni”, a declarat printre lacrimi și suspine Andreea Bălan pentru *InfoPro*. Așadar, nu numai că Sabin e un cuceritor celebru în lumea showbiz-ului românesc, dar are și palma grea.

Simona Pătruleasa

ne dă știri cu vino-ncoace!

Încântătoarea, spun unii. Sexil, zic alții. Cine, prezentatoarea sau emisiunea de știri sportive? Prezentatoarea de știri, firește. Într-o lume în care evenimentele se succed cu repeziciune, iar telespectatorul are nevoie de apariții care să-i descrețească fruntea, o prezentatoare de știri sportive cu sex-appeal reprezintă o adevărată mană cerească pentru a crește rating-ul canalului tv. Conducerea *Antena 1* a știut ea ce face și lui Cosmin Băleanu i-a adus-o ca parteneră de știri pe Simona Pătruleasa.

„Provinciaili
sunt mai
modesți”

De la catedră
la televizor

„Îi respect pe cei
mai mulți dintre
ziariști. Cât despre
ceilalți... nu mi se
pare normal să
invenzi tot felul
de lucruri doar din
dorința de a scrie
ceva, orice, și este
păcat fiindcă unii
dintre ei amestecă
meseria cu
răzbunările și frus-
trările personale.”

Vine în televiziune pe la 13.00, merge la machiaj, termină pe la ora 15.00, apoi se îndreaptă către redacție să vadă materialele, la 16.30 intră la jurnal, urmează o pauză, apoi se pregătește din nou pentru jurnalul de la ora 20.00 citind știrile de pe agențiile de presă și revistele de specialitate, după care urmează cel de noapte, de la ora 23.40. Punct, ziua de muncă s-a încheiat. Așa arată o zi de efort pentru cea care vă dă în fiecare seară vești din lumea sportivă la Antena 1. Cu Simona Pătruleasa la pupitrul știrilor nu este de mirare că audiența postului de televiziune crește. „Știrile sportive ale Antenei 1 sunt de multe ori pe primul loc ca audiență, fie că sunt prezentate de mine, fie de către colegul meu, Cosmin Băleanu. Și meritul este al întregii echipe de la redacția Sport, colegii mei, care sunt niște profesioniști impecabili”, încearcă să fie modestă Simona.

Când a venit pentru prima oară în București, prezentatoarea a participat la o nuntă, dar nu i-a prea plăcut Capitala, părându-i-se un oraș oositor și îngrozitor de aglomerat. Dar cum pofta vine mâncând, vizitele dese pentru a susține examene și

prima slujbă într-o televiziune au făcut-o să se mute la București. „E adevărat că și acum mi se pare aglomerat și oositor, dar nu știu dacă așa mai putea trăi în altă parte”, crede prezentatoarea. Din cauza programului încărcat, Simona ajunge tot mai rar acasă, ceea ce nu înseamnă că dorul de familie nu mai există. Sunt provinciaili mai ambițioși decât bucureștenii în ceea ce privește realizările profesionale? Faptul că pe micul ecran foarte mulți dintre prezentatori, dar mai ales prezentatoarele diverselor emisiuni, fie ele de știri, fie de divertisment, sunt adesea din provincie poate să spună ceva. Simona Pătruleasa este din Râmnicu Vâlcea, Andreea Marin este din Iași, Mihaela Rădulescu din Piatra Neamț, Raluca Arvat din Brașov, Irina Păcurariu este din Iași și lista poate continua. „Nu știu dacă provinciaili sunt neapărat mai ambițioși, dar cu siguranță mi se par mai modesți, mai sufiețiști și mai puțin preocupați de ceea ce au ceilalți. Faptul că sunt provinciaili îi motivează pe unii dintre ei să-și depășească condiția, să demonstreze că, deși nu sunt din Capitală, pot să ajungă aici și pot să fie cel puțin la fel de buni ca... nativii. Și cei mai mulți reușesc!”, crede Simona Pătruleasa.

Despre povestea carierei vedetei Antenei 1 se poate spune pe scurt că: o tânără preda ca învățătoare claselor IV-V, învățătoarea s-a ambiționat să urmeze cursurile de Drept pentru a deveni avocat, iar în loc de un bărou, viața i-a oferit darul de a fi prezentă în casele camenilor prin intermediul micului ecran. Și când te gândești că, fetiță fiind, spunea că se face doctoriță! Ce vrei, nimeni nu-i perfect! Deși, calitățile pe care și le recunoaște sunt exact: faptul de a fi perfecționistă și încrezătoare în oameni. Ce a determinat slalomul acesta printre profesii nițel cam diferite? „Tot ce am făcut a fost la momentul potrivit. Am terminat Liceul Pedagogic și am fost învățătoare pentru că iubesc foarte mult copiii, pentru că este o meserie frumoasă, plină de satisfacții profesionale și pentru că meseria de învățător este mult mai respectată și apreciată în provincie decât în Capitală. După liceu am urmat Dreptul pentru că materiile pe care se puneau accent erau gramatica și istoria, materii care îmi plăceau foarte mult și la care mă pricepeam. Televiziunea a fost o întâmplare. Îmi doream să fac și altceva, dar eram și nemulțumită, la fel ca toți cei din învățământ, de salariile proaste din acea perioadă.” Pașii pe noul drum profesional i-au fost îndrumați prin intermediul cursurilor de radio și televiziune ale lui Aristide Buhoiu. „Într-un moment când toată lumea era fascinată de ceea ce se afla în spatele camerelor de filmat, în care mi-am

dorit să știu ce se ascunde dincolo de micul ecran, am făcut aceste cursuri. Am învățat multe lucruri interesante, dar nu visam că așa putea să ajung să lucrez în domeniu. Sigur că nimic nu se compară cu experiența directă și ceea ce prinzi de la profesioniștii cu care lucrezi. Iar eu am avut norocul și la începuturi și în Antena 1 de colegi extraordinari, profesioniști de primă mână, oameni de o generozitate ieșită din comun de la care învăț în fiecare zi câte ceva”, spune Simona Pătruleasa. Cea mai mare provocare a anului 2006 a reprezentat-o pentru Simona propunerea grupului Divertis de a juca alături de ei. În plan particular, faptul că știrista va fi pentru prima oară nașă și îi va boteza fiul verișoarei, pe micuțul Luca, este cu adevărat un mare eveniment al anului acesta. De altfel: „Cele mai plăcute momente pe care le-am trăit au fost când s-au născut nepoata mea Alexandra și fiul meu Luca, un alt moment fericit a fost când s-a căsătorit fratele meu și, desigur, momentul crucial al carierei mele când am fost sunată de către cei de la Antena 1 pentru a-mi face oferta de a veni să prezint știrile sportive.”

Este una dintre cele mai sexi prezentatoare de știri și mulți au pus succesul ei pe seama aspectului fizic. Toate vedetele extrem de frumoase neagă, de obicei, latu-ra aceasta în momentul în care se referă la cariera lor. „Mi s-a spus că am fost selectată când am dat concurs pentru vocea mea gravă, care se potrivea cu postura de prezentator de știri. E important în televiziune să ai un aspect armonios, de ce așa fi ipocrită? Dar mai importantă e personalitatea, farmecul, profesionalismul, felul în care reușești să treci de sticlă și să dai impresia fiecărui telespectator că te uiți direct în ochii lui când îi vorbești”, susține Simona. Adevărul este că farmecul Simonei a atins cele mai profunde coarde ale sufletului masculin și mulți bărbați îi roiesc în jur. Dar asta nu e de ajuns. „Înalt, brunet, romantic, amuzant, ambițios, atent și răbdător! Să nu fie mincinos, ipocrit și mai ales GRANDOMAN.” Acesta este portretul bărbatului ideal pentru Simona Pătruleasa. Ca orice femeie, Simona dorește să ajungă odată și odată mireasă. „Orice fată visează la asta, mai ales în copilărie și adolescență, dar cred că lucrurile se întâmplă de la sine și nu trebuie forțate. Se va împlini și apoiș vis la momentul potrivit pentru că și eu, ca orice om, îmi doresc o familie.” Din păcate, se pare că vedeta Antenei 1 mai are de așteptat. Fire optimistă, însă, prezentatoarea crede că: „Deși experiențele neplăcute prin care viața te forțează să treci mai erodează din optimism, dacă ai cu adevărat o structură pozitivă prin definiție, nu ai cum să devii pesimist sută la sută. Însă, devii, cu siguranță, un optimist mai... precaut.”

Ghinion sau întâmplare?

Fanilor săi, care o întâlnesc pe stradă și o recunosc fermecați, Simona Pătruleasa le transmite un mesaj special: „Le mulțumesc pentru că mă urmăresc și că mă susțin și le doresc să se bucure de viață, de ceea ce au, să știe să trăiască fiecare clipă fericită că pot să fie așa cum sunt de fapt și, nu în ultimul rând, să fie sănătoși, pentru că e cel mai important lucru!”

Despre frumoasa brunetă presa a scris că nu ar prea avea noroc în dragoste. Patronul unor cazinouri din Iași, Zsolt Csergo, a părăsit-o pe Simona Pătruleasa în favoarea Nicoletei Luciu. Amiran Dzanashvili, unul dintre patronii cazinoului Marriott, a renunțat la idilă doar după vreo două luni. Gura rea a lumii a cuplat-o pe diva știrilor sportive de la Antena 1 cu Ion Crăciunescu, fiindcă tot sunt amândoi vâlceni, dar și Mihai Stoica, managerul echipei de fotbal Steaua, a fost trecut pe lista bărbaților interesați de Simona. Despre iubitul actual, omul de afaceri Sabin Ivanof, se zvonește că ar fi interesat și de Cristina Rus, doar că aceasta din urmă nu prea dă atenție. Cu toate clevetiile despre ghinionul pe plan sentimental, Simona Pătruleasa nu disperă și declară: „Faptul că o relație se termină nu înseamnă că nu ai noroc în dragoste. Poți să te consideri norocos că nu ai mers prea departe, să iei decizii importante pentru ca apoi să le regreti. Dacă am decis să termin o relație înseamnă că era ceva care nu funcționa și nu este un capăt de țară să o iei de la început încrezător că poate fi mai bine. Sau scris foarte multe lucruri neadevărate despre mine. Nu o parte a presei e împotriva mea, ci o persoană care vinde presei informații din dorința de a face rău.”

Text: **Alice-Claudia Gherman**

Foto: **arhiva Antenei 1**

FLACĂRA®

Fondată în 1911 de Constantin Banu
www.revistaflacara.ro

Biroul Român de Audit al Trajeilor
a eliberat Certificatul de Audit pentru revista Flacăra
în conformitate cu Standardele Internaționale de Audit

Publicația se beneficiază de rezultate de audiență, conform
Studiului Național de Audiență, măsurate în perioada mai 2003 - mai 2004

DIRECTOR: ALEXANDRU ARION

REDACTOR ȘEF: Mihai Gălbănuș - mihai.galbatus@revistaflacara.ro
redactia@revistaflacara.ro

SECRETAR GENERAL DE REDACȚIE: Petru Ștefan
petru.stefan@revistaflacara.ro

SENIOR EDITOR: Elena Petruș - elena.petrus@revistaflacara.ro
EDITOR: Alice Gherman - alice.gherman@revistaflacara.ro
SPORT: Răzvan-Lucian Dumitrescu

COLABORATORI PERMANENȚI

Cătălin Aponte, Horia Gălbănuș, Claudiu Gălbănuș, Mugurel Mărgărit, Florin Pătrașcu,
Mirela Perleț, Răzvan Ștefan, Dana Zăroian, Tudor Călin Zăroian

SENIOR EDITOR FOTO: Octavian Tibăr - octavian.tibar@revistaflacara.ro

FOTOREPORTERI: Robert Hancianec - robert.hancianec@revistaflacara.ro

TEHNOREDACTOR: Ioana Tibăr - ioana.tibar@revistaflacara.ro

Correspondenți în străinătate: ROMÂNI - Gelu Vajiri (Moldova),
Cănel Tama, Vasile Comănescu (Roma), Anca Mădălin (Londra), Eugen Iunză
(Canada), Adina Dobaj (SUA), STRĂINI - Jess Louw (Senegal), Hoan Joe-Rye
(Caracul de Sud), Iamela Steier (Cina)

ÎN TERITORIUL - Marius Căndă (Sinaia), Dorin Gălbănuș (Galați)

Gratuito, tehnoredactare
și prelucrare imagine

PUBLICAȚIILE
FLACĂRA

Societate asociată înregistrată la
Oficiul Registrului Comerțului București
SRL J 40/3888/1991 din 04.07.1991
Căp. unic de înregistrare 1582576

S.C. PUBLICAȚIILE FLACĂRA S.A. este membru al
Biroului Român de Audit al Trajeilor - BRAT

PREȘEDINTE - DIRECTOR GENERAL: George Arion

VICEPREȘEDINTE: Alexandru Pădărin

DIRECTOR GENERAL EXECUTIV: Alexandru Arion

DIRECTOR DISTRIBUȚIE: Gabriel Bumbă

DIRECTOR RESURSE UMANE: Manuela Alexandra Arion

CONTABIL ȘEF: Elena Anghel

DIRECTOR PUBLICITATE ȘI MARKETING:

Emil Dumitru - emil.dumitru@publicatiileflacara.ro

SECRETARIAT: Ileana Tepeșanu Tel: 317.91.42; 317.91.44

Fax: 317.91.43 E-mail: office@publicatiileflacara.ro

Adresa: București, sectorul 1, Piața Prosei Libere nr. 1, cod 013701, Căp. 33, CP. 12

Cod IBAN RO: RO7485010000007890001, BCR, sector 1, București

Cod IBAN USD: RO2085010000007890001, BCR, sector 1, București

Cod IBAN EUR: RO0985010000007890001, BCR, sector 1, București

Fundația „Președintele Flacăra - România”
Președinte: George Arion

Desector al publicațiilor de divertisment: ALEXANDRU PĂSĂRIN

REBUS®

Publicație auditată BRAT

Redactor șef: MIHAI ZIGUREA

REBUSACHE®

Redactor șef: DANIEL POPA

Redactori artistici: Avel Ștefan Alexandrescu

Tehnoredactare computerizată:

Angela Căciabănu

Corectură: Victoria Scutur

Publicitate și marketing:

publicitate@publicatiileflacara.ro

Telefon, fax: 317.91.38, 317.91.42

Contabilitate: Florentina Tudor

Distribute (317.91.37, 317.91.44): Marian Celan,

Constantin Epure, Mihai Ion, Nicoleta Predescu

Critici din țară și din străinătate se pot obține

prin S.C. Publicațiile Flacăra S.A.

Critici se pot obține și prin S.C. MTPRESS IMPEX S.R.L., București

Tel./Fax: 021/255.48.15; 021/255.48.16; 021/255.48.17

Flacăra, Almanah Flacăra, Flacăra Bis, Flacăra Focus, Rebus,
Almanah Rebus, Rebusache, Rebus Bis
sunt măști înregistrate ale S.C. Publicațiile Flacăra S.A.

Art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru conținutul
articolului aparține autorului. De asemenea, în cazul unor agenți de presă
și personalități citite, responsabilitatea juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: MEGAPRESS - BUCUREȘTI

FLACĂRA DE VACANȚĂ

**Claudiu
Bleont,
între
Buddha
și Zorba
Grecul**

**Alexandra
și Crush
aprind
dragostea
fanilor**

**Bram Stoker,
părintele lui Dracula**

Tantra

**Ana Rus: „Cu Gioran
m-am luptat trei luni”**

REPORTAJ

Taina clopotelor

INTERVIU

**Virgiliu Pop: „Sunt pentru
proprietatea asupra asteroizilor”**

DOSAR

Autostrada SIDA

POLITICĂ

Polul social

SUSPANS

Dean Koontz: Un maestru al horror-ii 22

INTELLIGENCE/SPY

Dacă Sun Tze ar fi trăit în România 44

DOCUMENTAR

Dimitrie Ghyka. Memoriile unui ministru
al Afacerilor Externe 46

MEDIA

Adrian Tudor: „Nu cred în politicieni
și nici în UE” 52

AUTO

Demonul roșu 58

TURISM

Tunisia, vedeta verii 60

FILM

Codul lui Da Vinci 62

SĂNĂTATE

Plantele ne scapă de toxine 64

BUSINESS

EXIMBANK,
banca de încredere a statului 66

STIL DE VIAȚĂ

Heliotrop 68

ISTORIA UNUI PRODUS

So, call me SoCo! 78

SPORT

Dulceață de cireșe amare 80

coperta 1
Simona Pătruleasa

Altceva

Unii au caracterizat drept „populist”
recentul discurs rostit de către președintele Băsescu
în Parlamentul României.

„CEA MAI ȚARĂ MEDIOCRĂ”

Fac parte dintre cei care au avut răbdarea să urmărească intervenția – cam lungă – a președintelui, prima sa ieșire mai importantă la rampă după operația la care a fost supus într-un spital din Viena. Dezamăgire totală – pe parcursul ei n-am aflat nimic nou. S-au rostit aceleași cuvinte despre situația din învățământ, justiție, sănătate, agricultură pe care le întâlnești aproape zilnic în presă și care nu oferă o imagine deloc idilică a acestor domenii. Cu câteva luni înainte de iminenta noastră primire în Uniunea Europeană, șeful statului a recunoscut precaritatea rezultatelor obținute de România cea dornică, în aparență, să corespundă exigențelor de la Bruxelles. În opinia sa, aceste performanțe sunt de o mediocritate deplină.

Fane Spoitoru, într-un moment de inspirație gramaticală care se întâlnește o dată la o sută de ani, a numit România „cea mai țară proastă”. Dacă ar fi păstrat același mod inedit de exprimare, Traian Băsescu ar fi caracterizat-o mai exact, dar la fel de plastic și memorabil: „cea mai țară mediocră”. Atunci de unde impresia de populism detectată de către unii în această cuvântare în care ți se spune pe șleau, de la cel mai înalt nivel, că nu ți-ai făcut temele așa cum se cuvine și ești promovat mai mult de milă, printr-un joc al intereselor altora, într-un cerc al elitelor?

Câștigătorul ultimelor alegeri ne promisese că vom intra în Uniunea Europeană demni, cu fruntea sus, privind cu mândrie la partenerii noștri. Știa foarte bine și atunci, ca și azi, că așa ceva e greu de realizat. În acele zile de început de mandat, da, a fost populist, pentru a-și câștiga simpatia milioanele de români care au o părere excelentă (și imposibil de zdruncinată) despre el, și așteaptă ca, în fiecare clipă, să li se confirme acest lucru. Dar în iunie 2006, Traian Băsescu a fost doar riguros, a pus cu îndrăzneală degetul pe rană, iar multora nu le-a convenit un diagnostic real și dezonorant pentru noi.

Sergiu Brion

Whiskey Facts - „Partea ingerilor”

În timp ce whiskey-ul se maturează butoaiele în care acesta este păstrat „respiră”. Din cauza acestui fenomen, în jur de 8 până la 10% din volumul de alcool se pierde prin evaporare în primul an. Evaporarea continuă în următorii ani, cu 4 până la 5% pe butoi. În acest fel, un whiskey bun pierde aproximativ 30% din volumul original până în momentul în care este gata de îmbuteliere. Noi numim acest procent „partea ingerilor”.

În numărul viitor:

● KIMONO ● FLACĂRA DE VACANȚĂ ● VEDETE ● DUMBRAVA (APROAPE) MINUNATĂ ● O BISERICĂ PLINĂ DE MIRACOLE ● CE ȘTIȚI DESPRE CULTURISTELE ROMÂNCE?

Pentru că e un număr de relaxe/concedii/„ne facem de cap” (și vara ne facem de cap, nu-l așa?), va exista o secțiune FLACĂRA DE VACANȚĂ. Asta înseamnă vedeta, vipulețe, fetițe dulci&amare/soare/plajă (dar și băieți dulci, că se potrivește!), combinate cu ce înseamnă, între ghilimele (între toate ghilimelele din lume) subiecte „serioase”. Așadar, veți vedea cum arată (și) DUMBRAVA (APROAPE) MINUNATĂ în anul de grație 2006. După cum v-am obliguit (deja, sper), veți avea, cu siguranță, și un subiect din zona spiritualitate/religie/meditație, aici intrând săhaștri, schituri, biserici și icoane pline de minuni, viziuni tantrice (tot ce înseamnă câmp spiritual e fertil&binevenit). Veți avea și, neîndoios, un reportaj de vacanță de pe coclaurii în care FLACĂRA va ajunge. Și încă un lucru: CE ȘTIȚI DESPRE CULTURISTELE ROMÂNCE? Nu e de-ajuns? Ei bine, atunci multe surprize...

Nota 10

La 44 de ani, legendara Nadia Comăneci, cea care a schimbat istoria gimnasticii (inclusiv în ceea ce privește afișajul electronic), a devenit mamă. Ea și cu Bart Conner (48 de ani) au un băiețel, Dylan Paul. Admirabilă determinarea celor doi de a fi părinți, la vârste la care alții au abandonat de mult atare idee. Să le trăiască!

Jertfă

Odată intrată în hora NATO, România trebuie să joace. Nu poți cere ajutor fără să-ți dai. Moartea, în Afganistan, a încă unui militar român (Gheorghita Drăgușin) și rănierea altor patru, când transportorul lor blindat a călcat peste o mină artizanală, trebuie privite drept jertfe aduse nouă, celorlalți. Pe de altă parte, e clar că zvonurile privind închisorile CIA din Europa au făcut din România o țintă directă a terorismului.

Fuse și se duse

Abu Musab al-Zarqawi nu mai e. E imposibil să aplici principiul creștinesc „despre morți, numai de bine” atunci când este vorba despre un om care avea drept credință terorismul – și nu islamismul, cum ar vrea al-Qaeda să se creadă, căci islamismul nu propovăduiește violența. Firește, cu Zarqawi nu s-au terminat atentatele (în care mor mult mai mulți arabi decât străinii). Dar e măcar un semn.

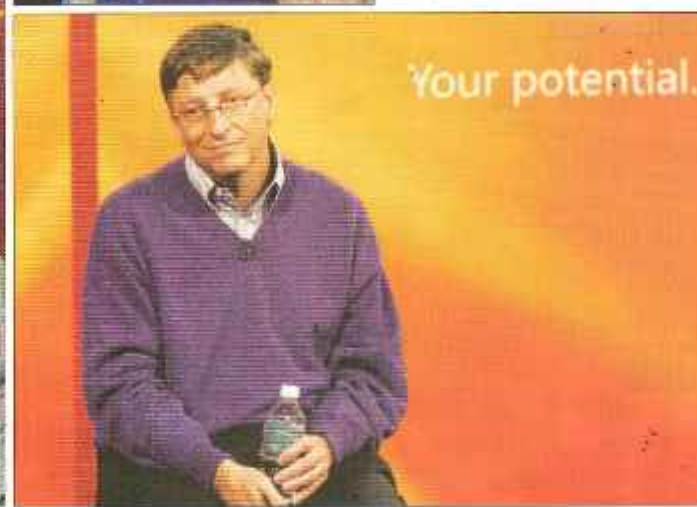
Gripa de vară

O lege dură a jurnalisticii spune că nici un subiect, oricât de grav, nu poate ține trează atenția publicului mai mult de două săptămâni la rând. Pe vremea când, anul trecut, aveam două focare de gripă aviară, era nebanal! Acum sunt vreo sută, dar nu mai vorbește nimeni despre asta. Că am avut 2001! Între timp, din nefericire, în alte locuri ale lumii, de H5N1 mor nu doar păsările, ci și oamenii. În Indonezia (foto), numărul acestora a ajuns la 39, ceea ce n-a oprit tradiționala piață de... lebede.

Păsărică albă-n cioc

PSD s-a rebrăndit, cum se zice mai nou. Întâi și-a schimbat culoarea, înroșindu-se (de emoție?, de rușine?), așa cum Flacăra anticipase de vreun an, apoi și-a tras păsărele în loc de floricele. A ales cocorii – păsări migratoare. Ce să înțelegem? Mai neplăcut este că ulterior s-a descoperit că imaginea seamănă izbitor cu o siglă adoptată anul trecut de către britanici, în perioada în care au condus Consiliul UE. Acum or mai fi pesediști și monarhiști!

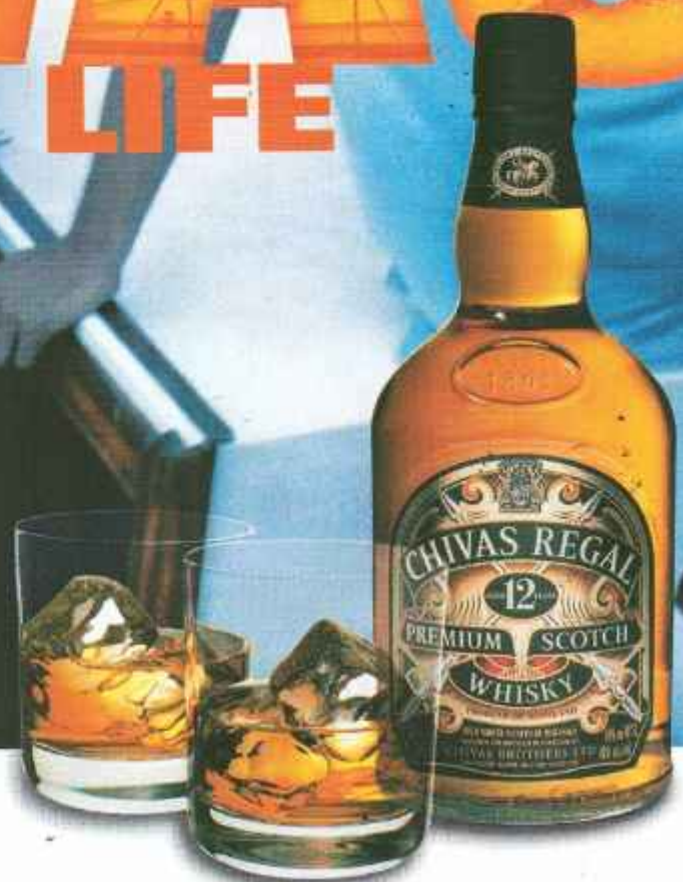

Un adevărat filantrop

Bill Gates, creatorul Microsoft și, de câțiva ani buni, cel mai bogat om din lume, a anunțat că se va retrage, până în 2008, din toate atribuțiile executive pe care le are în cadrul companiei. El și soția sa își vor dedica tot timpul liber administrării Fundației Gates, prin care au făcut deja uriașe donații, atât în beneficiul tinerilor supradotați, cât și în cel al persoanelor năpăstuite de soartă.

Travelling without a destination.

THIS IS THE CHIVAS LIFE

A close-up portrait of actor Claudiu Bleont, looking directly at the camera with a serious expression. He is wearing a red shirt. The background is blurred, showing warm, golden light from what appears to be stage lights or candles.

Claudiu Bleont între Buddha și Zorba Grecul

Pare el, același și totuși altul. Mereu altul. Într-o continuă căutare. Cameleonic. Șocant. Stârnind comentarii. Își bulversează publicul de nu se poate. Și totuși. Încă adorat de cel feminin pentru rolul din *Rochia albă de dantelă*. Ce vremuri, mon cher! Încă aplaudat la scenă deschisă în piesele Teatrului Național! Pornit din *Podul* profesorului Naum și ajuns la Cannes. Pornit din preoți și arhimandriți și ajuns actor. Mare și recunoscut. Același și totuși altul. Cu filosofia Zen în buzunarul de la piept. Îndrăgostit de viață. De prezent. Excentric-temperamental. Stârnind comentarii. Cine ești, Claudiu Bleont? Luminează-ne...

▼ Se tot aud voci, în ultimul timp, spunând „Domn'le, dacă și-așa un mare actor ca Bleonț acceptă să apară în telenovele...

– ... s-a cam dus teatrul de răpă“, nu?

– Cam așa. Cum stă treaba?

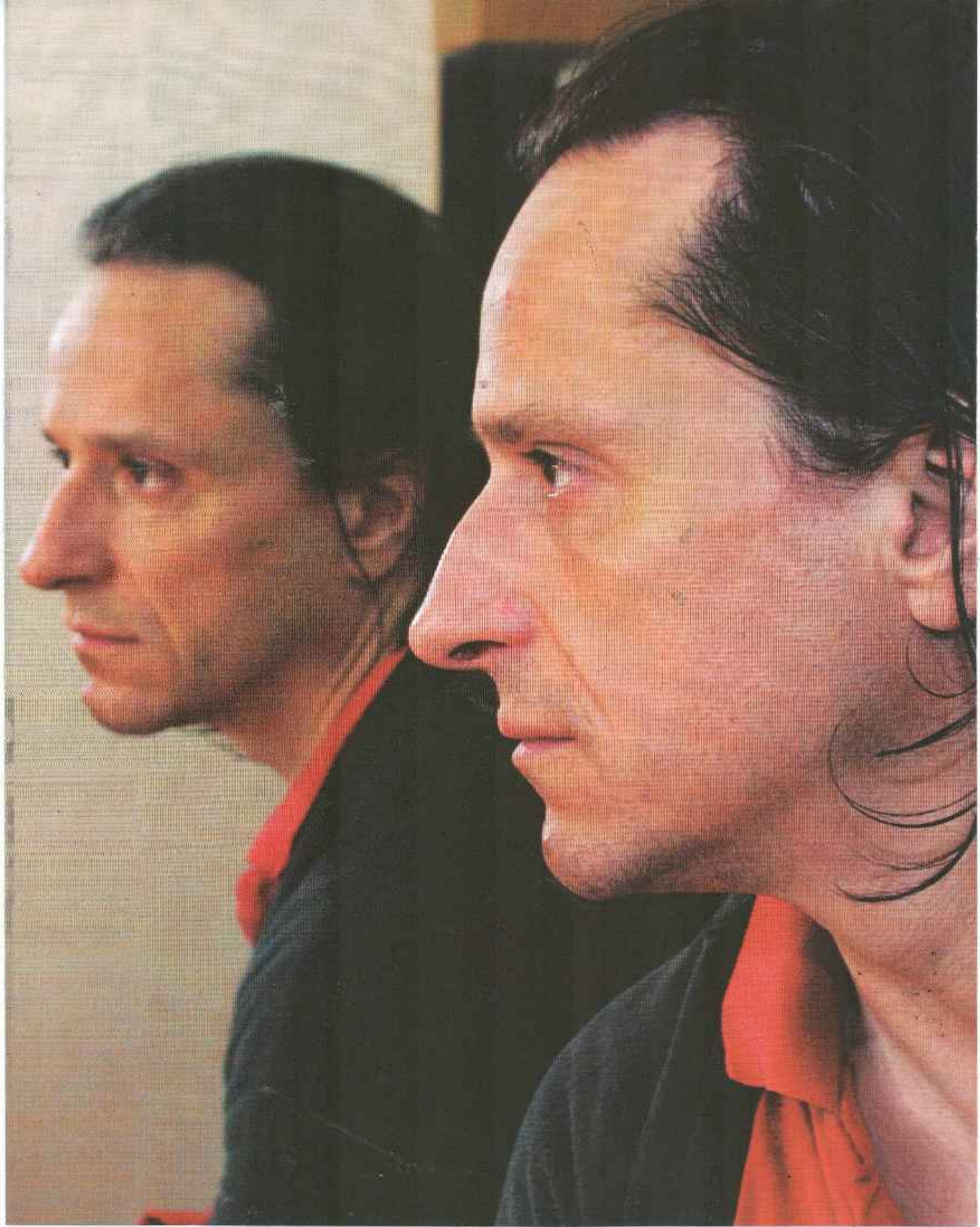
– Eu zic că e o falsă problemă. Care apare de obicei doar când ești înghețat într-o imagine. Iar eu le-am răspuns deja colegilor care mi-au adus reproșuri (respectându-mi-se, totuși, ce am făcut în teatru până acum) că atunci când am început să joc teatru, în perioada aceea de poezie, am fost foarte deschis la tot ce era nou și provocator. Iar acum, acest lucru îl fac conștient și asumat. Pentru mine, a juca în *Păcatele Evei*, a interacționa cu prospețimea și dezinvoltura Oanei Zăvoranu, reușind în același timp să și valorific tot ceea ce am dobândit până acum în teatru, a fost absolut benefic. Iar prezența în emisiunile de divertisment o consider firească, pentru că eu nu sunt numai o imagine! Sunt și om viu printre oameni, un om natural, la fel ca toți ceilalți... Și Bill Gates și Bush sunt niște muritori, niște făcători de p.p. și de k.k., niște oameni cu mucii la nas! Chiar și regina Angliei trage spărcuri! Prefer să rămân într-o recunoaștere a Ludicului meu, a curiozității de a experimenta, chiar de-a recunoaște că și eu mă pun în situații neconfortabile uneori. De exemplu, am fost foarte iritat când o parte din mine a acceptat să mă lupt cu Savarina într-un mic meci de box! Dar mi-am dat seama că, astfel, am devenit creativ, am făcut ceva ce mi se putea întâmpla, spre exemplu, cândva, la Institut... Toate spectacolele de teatru rezidă din momente de depășire a unor limite. Teatrul bun este o permanentă repunere sub semnul întrebării, a ta, personală.

– Dar în ceea ce privește publicul, te ajută schimbarea?

– Eu am pornit să fac teatru fără să mă gândesc la public. Apoi, unii poate au respectat, alții au înjurat, unii desfid ceea ce fac. Însă eu trebuie să fiu fidel trăirii mele interioare. Unii or să spună că am pierdut public, alții că am câștigat. Sunt însă oameni față de care par mult mai apropiat acum...

– ...poate un alt gen de public?

– Alt gen, OK. Sunt oameni. Să nu uităm că toți suntem muritori –

chiar și Patapievici sau Schopenhauer. O mierim, frate! Suntem aici pentru a avea curajul și decența de a recunoaște că suntem pe un peron în gară și așteptăm să vină trenul. Și în acest timp, ar trebui, cu toleranță și respect, cu deschidere, să ne jucăm. Hai să o facem, atunci!

- Deci adepții teoriei turnului de fildeş sau ai „sângelui albastru” în artă...

- Nu suport acest lucru vizavi de Claudiu Bleonț! Să zici: „vai, eu nu joc decât la nivelul cel mai de jos, hai, un Caragiale”... nu, domnule! Și mai gândește-te că, în anii ăștia, dacă ar fi trăit Caragiale, poate ar fi scris la *Academia Cațavencu* sau poate ar fi făcut scenariul la *Trăsniți în NATO* sau *La Bloc*. Cred că el ar fi ogândit ceea ce se întâmplă acum și aici.

- Ai avut o replică, la un moment dat, care a făcut valuri: „Eu sunt Claudiu Bleonț și pe W.C.”

- Într-adevăr. Pentru că, se poate produce în noi, la un moment dat, o subtilă ispită a egoului - că am fi devenit „cineva”. Ne-agățăm de bani, de putere, de chestii dintr-astea... 40 sau 80 de miliarde la Bill Gates - te c. pe ele, în final! Încerc doar să trăiesc și să recunosc că numai în paradox și în răsturnarea valorilor există, într-adevăr, calea unui căutător. Nu rezultatele sunt importante, ci permanența încercare a lor. Nasc o chestie, dar sigur mă întorc împotriva ei apoi, pentru a rămâne fidel căutării, drumului, parcurgerii, trecerii. Sunt, cum spunea Noica, „pe trecere”. Sau, tot cum cum spunea el, sunt „între” - adică și înăuntru și pe cale, într-o direcție. Și mai cred în ideea de „trezire” - a vieții, treaz fiind. Căci tu poți spune: „sunt treaz, domnule! M-am trezit azi la 7, alerg, plătesc dările la bancă”... Da, dar vezi că s-ar putea,

totuși, să nu fii cu conștiința ta în faptele astea. Să fii doar așa, în mersul turmei...

- Și totuși, care ar fi acele limite pe care nu le-ai depăși niciodată?

- În ce erume n-ai să mă vezi? Într-un adult channel, cu siguranță! Deși îmi place sexul. Dar recunosc că e o chestie a înțim-tă-ții... Însă sunt de acord cu cei care-l fac, pentru că e un produs de vânzare, ca oricare altul. Când am fost la Festivalul de la Cannes cu filmul lui Pintilie *O vară de neuitat*, se desfășura acolo, în paralel, și Festivalul de film porno. Iar eu, un mic fariseu fiind pe atunci, ziceam „Domn’e, stai puțin, noi facem artă adevărată, cultură etc.”, nu desfrânare trupestă, așa ca ăștia”. Până când am văzut ce consum există și cum ei își recunosc lucrul ăsta și-am zis: „îmi cer scuze pentru ce-am gândit despre acest domeniu”. După care, cu o altă ocazie, într-un pelerinaj făcut la Schitul Sihăstria, părintele Ioanichie Bălan mi-a spus o pildă-poveste despre un călugăr care, atunci când moare, constată cu surprindere că sufletul lui se înalță mai greu spre Dumnezeu, spre Lumină, decât cel al unei desfrânate, care murise în același timp. Iar la nedumerirea lui, i se răspunde: „Pentru că ea nu contabiliza lucrurile bune făcute-n timpul vieții, așa, ca tine. Ea se pierdea pe ea, pierzându-se în lume și astfel sufletul i-a devenit mai ușor”. În timp ce al lui, care trăise pragmatic, contabilizând posturi și rugăciuni, se întărise. Așadar, pot spune că, pe undeva, sunt într-o trăire spiritualizată a desfrăului, în sensul de a consuma Iumescul, până la a dispărea. Să-l dăm Cezarului celui al Cezarului și lui Dumnezeu, celui al lui Dumnezeu. Atât. Iar eu, dacă aștept să joc numai „roluri mari” în Teatrul Național și să-mi pice nu știu câte UNITER-uri sau Oscaruri, risc ca sufletul să-mi devină greu, devin centrat, mizantropic... Cred că unul care pierde tot devine mai ușor decât unul care câștigă tot.

- Pentru că ai amintit de Teatrul Național - ce surprize ne pregătești, dintr-o asemenea perspectivă?

- Lucrez în *Burghezul gentilom* al lui Petrică Ionescu

- sunt profesorul de arme -, care vine cu deschiderea și detașarea românului trăit la Paris, unde a pus mari spectacole și care tratează acest, așa spune, baroc contemporan. Din care face parte și kitschul. Căci și el poate fi privit, până la urmă, ca un stil, o estetică a urâtului, nu? Mi-amintesc că eu chiar am avut expresionismul în studiu, în anii mei de liceu, la Liceul German (fiind pe jumătate neamț, după străbunic). Cât timp poți fi un om deschis, un suflet ușor, e OK. Căci un om al cunoașterii este light&fluid... Se spune: „muncеște fără efort și acționează fără identificare”. Deci, într-un fel, eu sunt indiferent și față de mine, cu ceea ce fac în divertisment, dar la fel de indiferent sunt și față de ceea ce am făcut în teatru, până acum. Tocmai pentru că sunt mai mult decât imaginea mea, așa cum spuneam...

- Și pentru a reveni în Teatru, în ce măsură este înțeles și acceptat modul tău excentric, pentru unii, de a privi lucrurile?

- În ultimele luni de zile am luat „doar” vreo trei amenzi aici. În *Legenda ultimului împărat*, spre exemplu, noi am început iar să facem pauză și, la un moment dat, fiind încălzit de rol, și văzând că publicul nu înțelege de ce nu ieșim la aplauze, crezând că e finalul, am ieșit pe scenă și, rămânând în personaj, am zis: „Ieșiți acum, ușurați-vă, pișati-vă și reveniți - spectacolul puterii continuă”. După care au apărut niște mici mâncători de produs turcesc numit „rahat”: „Ai văzut ce-a făcut Bleonț pe scenă?” Mi-a zis dna Tomoroveanu: „unii chiar au trimis e-mailuri, revoltati”. I-am răspuns: „Aș putea fi chiar eu cel care le-a trimis, dna Illica. Eu, mă știți, nu vorbesc porcos în viața de zi cu zi - a fost o scăpare, care face parte, totuși, din zona personajului interpretat”. Oricum, ceea ce se întâmplă într-un spectacol de teatru e nimbant, este sfințit de scenă. Se poate analiza în mai multe feluri o expresie...

- Sau se încearcă obținerea unui anume efect...

- Exact. Dar dacă eu spun: „Ești un porc și te dăm afară”, eu le răspund că nu e vorba de amendă, nu cultiv limbajul gregar și-atât. Uite, *Paraziți* au un limbaj fără perdea, dar au și foarte mult mesaj către eșantionul de piață căruia i se adresează. Înspre cunoaștere, înspre atitudine, înspre responsabilitate. Deci viața cred că stă într-o atentă conștiințare a realității, a lucrurilor care pot fi contradictorii, dar sunt complementare...

interviul de **Marina Loisu**
foto: **Octavian Tîbăr**

„Dacă e să mulțumesc pentru ceva, o fac pentru că m-am născut în această limbă și cultură. Cu tot ce are ea. Mi-ajunge ca să mă cunosc, să mă exprim, să mă chinui, să înving, să fiu înfrânt, să am agonie și extaz.”

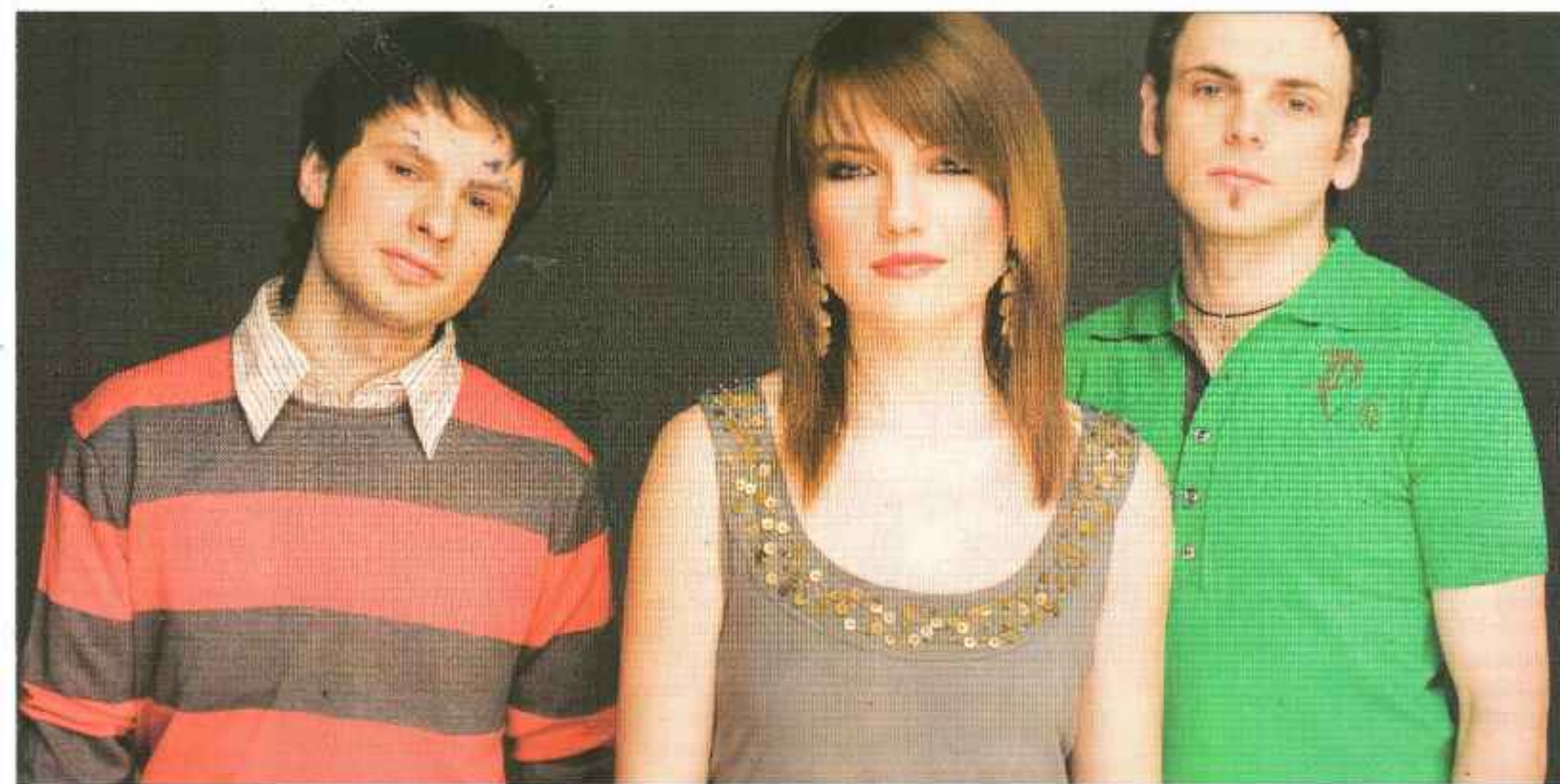

Alexa aprind c

Crush și Alexandra Ungureanu fac o echipă minunată și melodii tari. Pe noi ne-au convins la interviu și în fiecare zi la radio sau la tv. Întâlnirea lor în urmă cu doi ani a dat roade și acum au împreună un album de succes, multe concerte prin țară și poate chiar și la Ibiza. Au fost perseverenți, au muncit și în prezent au ceea ce și-au dorit. Așadar, să începă distracția!

ndra și *Crush* dragostea fanilor

**Imagine
nouă,
succes
garantat**

Suntem în cartierul bucureștean Dristor, într-un apartament de bloc, cu un interior aranjat modern unde ne așteaptă Alexandra Ungureanu și Radu, unul dintre componenții trupei *Crush*. Din boxele computerului se aud niște versuri despre cum plâng nopțile, despre vise și despre cum se aprinde dragostea. Am înțeles. Aici este cartierul general al celor trei artiști, aici s-a „născut” primul lor album lucrat împreună și tot aici pun la cale proiectele viitoare. În această încăpere este conceput de către Radu și site-ul trupei. Înainte de a începe interviul propriu-zis, stăm de vorbă cu el și Alexandra, în timp ce îl așteptăm și pe Sorin, care a fost la Cluj la prietena lui. Și băieții și Alexandra au mai făcut muzică înainte, cu mai mult sau mai puțin succes. Ei au făcut parte din trupa *N5*, iar ea a colaborat cu trupe precum *Sistem*, *Holograf* sau *Unu*, cu Paula Seling, a participat la preselecția pentru

Eurovision în 2004 și la festivalul de la Mamaia. Nimeni nu s-a încumetat să o promoveze ca artistă solo, pentru că nu prea aveau încredere în reușita ei și, în plus, nici imaginea nu era OK din punctul lor de vedere. După ce a acumulat mai multă experiență pe scenă, Alexandra are încredere în forțele proprii și acceptă să se implice în proiectul muzical al lui Radu și Sorin. „În afară de compozițiile lui Marius Moga, melodile lor mi s-au părut singurele pe care le-am auzit că sunau așa cum trebuie. Până atunci am mai primit multe colaborări, dar mi s-a părut că nu e locul meu acolo. La început a fost ideea de *featuring*, după care ne-am hotărât să fim o trupă. Și chiar vreau să ne afirmăm așa”, spune tânăra din Onești, absolventă de ASE. Deși meseria ei de bază este de economist, acum nu se mai vede făcând altceva decât muzică. „Poate în viitor, dacă voi avea bani, voi investi

acel capital în ceva, dar nu mă văd făcând speculații la bursă”, glumește ea. Și Radu a terminat facultatea de management, însă din 2004, de când e în București, singura preocupare importantă este muzica. Acum are o afacere de familie acasă, la Rădăuți, în care și-a investit câștigurile, dar de asta se ocupă doar prin telefon. Nici Sorin nu mai vrea să fie inginer electronist, ci mai degrabă compozitor și cântăreț.

Băieții compun muzica și o orcheștrează, fără ca ea să se implice. Albumul *Crush+Alexandra Ungureanu* a fost lansat în octombrie 2005, iar acum sunt în plină perioadă de concerte până în octombrie. „Noi compunem propriile piese, nu alții. Asta ne deosebește de ceilalți de pe piață. Sunt piese care poate au o tentă comercială, dar asta nu e neapărat ceva rău. Dacă e comercial, lumea ne cumpără și asta e ceva bun”, spun băieții. În

Stupid girl nu, anti-diva da!

fiecare săptămână pleacă de joi până luni prin țară la cântări. Acum au un manager profesionist, spre deosebire de început când prietenul Alexandrei se ocupa de aceste probleme. Au fost pesimiști în privința succesului albumului lor. „Alexandra ne spunea că suntem prea optimiști, că este greu să ajungi să îți fie promovate cântecele la radio, dar până la urmă tot ce ne-am propus ne-a ieșit. Asta ne dă curaj pentru viitor”, spune Radu, iar Sorin completează: „Acum în Roton sunt mulți cameni care țin la proiectul nostru și asta ne dă curaj.” Auzindu-i pe cei doi spunând toate acestea, Alexandra se apără, spunând că ea este realistă, nu pesimistă și că experiențele ei nefericite din trecut au făcut-o să fie așa. Când au auzit prima

dată la radio *Aprinde noaptea* au fost chiar deprimati, însă acum, că piesele lor se află pe primele poziții ale topului 100 din România, au mai multă îndrăzneală. Chiar au început să compună pentru alți artiști. Akcent, Jojo, Luminița Anghel și Miki sunt câțiva dintre cei care i-au solicitat.

Dacă la începutul carierei Alexandra era concentrată mai mult pe tehnica vocală, acum a înțeles că este la fel de importantă comunicarea cu publicul. „Încă mai am de învățat în ceea ce privește carisma în show-biz, dar acum că nu mai sunt singură pe scenă este mult mai bine. Experiența acumulată, când am cântat cu Holograf, a fost hotărâtoare pentru mine. La primele concerte am avut mari emoții și asta se vedea. Acum mai simt un gol în

stomac doar până începem să cântăm. Știu că sunt și ei cu mine acolo și e mult mai bine”, spune ea. „Și eu mai am emoții la concerte, dar asta chiar mă face să cânt mai bine. E ceva pozitiv”, adaugă Radu.

Sunt hotărâți să nu mai participe la preselecția pentru Eurovision din cauza discuțiilor care se ivesc după acest concurs și la care nu mai vor să fie părtași. Anul acesta au participat în afara concursului, cu o melodie mai veche a Nicotei, doar atât. În schimb s-au putea să li mai vedem pe scena de la Mamaia chiar și în vara asta. Este competiția la care Alexandra s-a afirmat și, din câte am văzut, este, oarecum, legată afectiv de ea.

Cel mai important pentru ei este acum să își afirme identitatea ca trupă, iar faptul că cele două single-uri ale lor s-au poziționat pe primele locuri în topurile de la noi nu face decât să îi ajute. Chiar dacă, la început, Alexandra a dorit mai mult să se afirme ca artist solo, acum spune sincer:

„Mă simt bine în pielea mea!” Cum vor reuși să își păstreze imaginea și stilul? „Făcând aceeași muzică și păstrându-ne originalitatea”, răspunde Radu, poate cel mai ambițios dintre toți. Băieții se ocupă singuri de propria imagine, în timp ce ea a apelat la un stilist. Studenta la design și prietena sa, Oana Bindiță, este care care îi creează toaletele de scenă. „Mergem la cumpărături împreună și apoi ea îmi creează hainele și, uneori, chiar și accesoriile. Nu sunt un *fashion victim*, de obicei mă îmbrac sport, iar când e vorba să port haine elegante, apelez la Irina Schrotter”, spune Alexandra care se consideră din acest punct de vedere un fel de anti-diva. „Sunt un fel de anti-diva. Chiar mă gândesc la asta când văd videoclipul lui Pink cu *Stupid girl*. Eu mă concentrez asupra vocii, mai puțin asupra felului cum arăt. Știu că sunt colege care fac orice ca să atragă atenția asupra acestui aspect. Eu nu mă văd deschizându-mi salon de frumusețe sau altceva de genul ăsta. Dacă tot a pomenit de prietenul ei care le-a fost și manager, nu m-am putut abține să nu o iscodesc un pic în legătură cu amorul. „Suntem împreună de mai mult timp, însă deocamdată nu îmi pun problema înțemeierii unei familii, cel mai mult mă interesează cariera. El lucrează în domeniul auto, așa că nu prea are legătură cu muzica, dar asta nu înseamnă că nu mă înțelege”, spune ea. Dacă în trecut părinții au fost principalii susținători, acum își găsește un sprijin important în iubitul ei. „La început el a fost *tour manager*ul nostru și asta era foarte bine pentru mine, dar acum e mai bine să avem un manager profesionist. La un moment dat mă gândeam să fiu eu propriul meu manager, dar acum e mai bine așa.”

Tot timpul cât am stat de vorbă s-a auzit în boxe muzică de club sau disco, ceea ce Radu și Sorin ascultă în fiecare zi. Așa cum se întâmplă cu toate fetele, Alexandra lese un pic din standardele lor și ascultă mai puțin ceea ce cântă ei pe scenă. „Ascult mult Shania Twain, rock și Toto. Am perioade când îmi place câte un artist și atunci îl ascult doar pe acela, după care mă schimb”, mărturisește ea.

După ce vara asta vor aprinde dragostea și vor plânge nopțile de bucuria succesului, de la toamnă vor intra, probabil în studio pentru un alt album. Între timp, Alexandra, cu imaginea ei de domnișoară dadaistă, va fi alături de Radu și Sorin și, speră ei, asta le va aduce succesul. Câteodată talentul e de ajuns pentru a intra în top, iar cei trei nu fac decât să ne confirme asta.

text Raluca Șeinoiu

foto Octavian Tîbăr și arhiva personală

the Power of Transformation

Data In, Information Out

Pentru mai multe informații accesați www.kofax.com sau contactați partenerul autorizat din România,
Net Consulting, Str Știrbei Vodă, nr 150, sector 1, București
Tel: 021 223 27 01, 223 28 99, Fax: 021 312 41 99, E-mail: office@netconsulting.ro, Website: www.netconsulting.ro

Bram Stoker, părintele lui Dracula

**În căutarea
prințului
Nosferatu**

Bram Stoker n-a călcat niciodată pe pământul Principatelor Române și a oferit lumii o poveste care a scos țara noastră din anonimat așa cum numai Nicolae Ceaușescu, Gheorghe Hagi și Nadia Comăneci au mai reușit s-o facă. Din păcate.

**Camilla
îți îngheață
sângele în vine**

**Vampirite
cu gusturi
cam lesbiene &
domnițe
dăchese**

Și totuși, încă mai găsești destul român dispus să se bată în piept cu cărămida vopsită-n tricolor și să strige-n gura mare: „Blasfemie!” O fi! Dar, acum ori niciodată, când trebuie să ne croim altă soartă și când trebuie să ne identificăm în ochii lumii cu ceva și, văzând că nu prea ne ține clenciul cu ospitalitatea, bunătatea și frumusețile noastre natural-sălbătice (toate adevărate într-o bună măsură, dar cu nimic deosebite de aceleași caracteristici ale francezilor, spaniolilor sau italienilor), n-er strica dacă am profita puțin de pe urma a ceea ce tot alții ne arată că am putea folosi ca atu.

E surprinzător și faptul că, deși avem „materie primă” cu ghiotura, după sute de ecranizări și transformări literar-culturale ale mitului vampirilor, România n-a reușit încă să producă ceva, orice, o carte de ficțiune, un film, o piesă de teatru, care, și făcând apel la „adevărul istoric”, să abordeze tema vampirului de sorginte mioritică, băutoriu de sânge și sparios nevoie mare de usturoi și crucifixe.

A reușit s-o facă Bram Stoker, un irlandez sadea (s-a născut în Clontarf, o suburbie a Dublinului, în 8 noiembrie 1847), roșcovan și-n cap, și-n barbă, a făcut-o acum mai bine de o sută de ani (a publicat *Dracula* în 1897, dar a petrecut opt ani studiind subiectul). Și-a făcut-o înaintea lui jurnalistul Joseph Sheridan La Fanu, în 1871, când a dat spre plumbuire un roman de senzație numit *Camilla*, al cărui subiect și astăzi îngheață

sângele în vinele multor români... patriarhal: unei vampirite cu gusturi cam lesbiene îi cade cu tronc o domniță oacheșă, afiată-n floarea vârstei, căreia-i suge cu mare poftă sângele.

E drept: unde te ajută civilizația și nevoile (bănești, în mare parte: Stoker și-a scris multe dintre cărți pentru a avea o sursă suplimentară de venit), cauți subiecte sau amănunte interesante chiar și-n istoria unei țări care, la vremea aceea, abia începea să facă ochi în lumea civilizată. Iar când te mai și obsedează tema somnului neîntrerupt, a vieții ca o moarte, ca urmare a unei copilării în care, până la vârsta de opt ani, ai zăcut în pat, neputând face nici măcar un pas, răpus fiind de-o boală necunoscută, medicilor vremii (cazul lui Abraham Stoker), normal că, dând în cercetările tale de istorie (a studiat istoria, literatura, matematica și fizica la Trinity College, a fost apoi președinte al University Philosophical Society, unde a prezentat o primă lucrare cu titlul *Senzaționalul în ficțiune și societate*, și a funcționat în același timp ca auditor la College Historical Society), dând peste ideea existenței în folclor a unei ființe nocturne aflată la granița dintre viață și moarte, e normal, deci, ca primul impuls să fie acela de-a așterne pe hârtie o poveste. În definitiv, nimic din toate acestea nu-ți este străin.

Și cum să nu-și dorească Bram Stoker un trai pe care să-l întrețină cărțile, când, îndemnat de tată să-l calce pe urme, se angajează imediat ca funcționar de stat la *Dublin Castle*? Și chiar dacă nu numai cărțile scrise l-au ajutat să trăiască – au fost mai degrabă o distracție pentru autorul nostru –, funcția de jurnalist și cea de critic teatral pentru *The Evening Mail* sigur l-au adus suficienți bani. Și l-au mai adus ceva. Un lucru hotărâtor pentru evoluția sa viitoare. L-a adus prietenia celebrului actor Sir Henry Irving, la moartea căruia Stoker suferă un stop respirator și aproape că moare, și căruia îi dedică două volume monografice.

Tot datorită lui Irving, își părăsește Irlanda natală și se mută în orașul unde se întâmplă toate lucrurile cu importanță, Londra. Prieten de nădejde, pentru a nu-l lăsa chiar pe drumuri (era de puțin timp căsătorit cu Florence Balcome, una dintre fostele iubite ale lui Oscar Wilde – a circulat o vreme și un zvon conform căruia celebrul scriitor ar fi părăsit definitiv Irlanda din cauza acestui mariaj), Irving îl angajează pe postul de director economic la *Lyceum Theatre*, a cărui conducere tocmai o preluase. Împreună cu trupa acestui teatru, Stoker călătorește apoi prin mai multe țări ale lumii, acumulând experiență.

Încet, încet, Bram Stoker este introdus – tot de Irving, desigur – și-n elita culturală a Londrei. Participă la serate, la baluri și la

mai tot ce organiza protipendada londoneză. Ajunge astfel să-l cunoască pe James McNeil Whistler și pe creatorul lui Sherlock Holmes, Sir Arthur Conan Doyle.

La 64 de ani, când se stinge din viață, Abraham – „Bram” pentru prieteni – Stoker lasă în urmă 13 romane, două culegeri de povestiri, o soție (aprigă, vom vedea cu ocazia tumării filmului *Nosferatu*, al lui Murnau) și un fiu, pe Noel.

Așa ar fi vrut Stoker să-și numească personajul principal din celebra dramă victoriană. Și așa ar fi rămas, dacă n-ar fi întâlnit în cărțile de istorie consultate (destul de puține, spun specialiștii, și cu destul de sumare informații despre trecutul glorios al valahilor) numele unui prinț est-european. Se pare că singura rațiune pentru această schimbare a fost cea semantică, a sonorității și semnificației numelui de Dracula, căci, altfel, personajul lui Stoker nu are multe în comun cu personajul nostru curajos și foarte pomit împotriva fărădelegilor de orice fel. Cu siguranță, dacă ar fi cunoscut obiceiul sângeros al lui Țepeș de a-și pedepsi dușmanii, n-ar fi ezitat să-l introducă în carte. Dacă ar fi avut cunoștință de renumăratele povești populare (cea cu paharul de aur lăsat lângă fântână ne vine prima în minte), l-ar fi lăsat pe sărmanul Dracula la rangul de prinț și nu l-ar fi degradat la cel de conte. De asemenea, nu l-ar fi strămutat din Valahia în Transilvania, principat cu care, știm bine, n-a avut legături decât tangențial. Și, mai mult decât atât, nu l-ar fi înrudit forțat cu familia ungară Székely, cum însuși Drăculea din povestea sa susține.

De fapt, legătura dintre Dracula lui Stoker și Vlad Țepeș a început să fie luată în vedere destul de recent, în 1972, odată cu publicarea lucrării *În căutarea lui Dracula* a românului Radu Florescu și a englezului Raymond McNally, ajungând la apogeu în 1992, când versiunea cinematografică (a căta oare?) semnată Francis Ford Coppola a prezentat în imaginile de deschidere un Dracula român, plecat la luptă cu turcii în numele creștinătății de care apoi, când își găsește soția – pe frumoasa Elisabeta – moartă, se dezice. Altfel, citind cu atenție cartea, ne dăm seama că Bram Stoker nu și-a dorit nici o clipă să lege personajul său de trecutul și istoria personajului nostru.

Surprinzător, înainte a fost filmul. Ecranizarea lui F. W. Murnau, *Nosferatu*, în care contele Dracula a trebuit să ia numele de Contele Orlock, din motive de drept de autor (soția încă în viață a lui Stoker a protestat, dând în judecată regizorul), ceea ce n-a fost de ajuns: după câștigarea procesului, toate copile filmului au fost distruse. Ceea ce vedem astăzi sunt copii pirat. A urmat apoi plesa de pe Broadway, în rolul

principal avându-l pe Bela Lugosi, care-și învățase pe de rost replicile. În buna tradiție hollywoodiană, s-a turnat apoi și film cu piesa aceasta, păstrându-l pe Lugosi în același rol. Tot în aria filmelor, ca interpret al lui Dracula, Christopher Lee trebuie iarăși menționat. Până în 2004, s-au turnat 160 de filme avându-l pe Dracula în rolul principal, iar 649 au legătură cu mitul său.

S-au făcut și benzi desenate, cele de la Marvel și D.C. Comics fiind cele mai cunoscute, s-au făcut desene animate, s-au făcut seriale, s-au făcut – mai recent – jocuri video. Dracula s-a înfruntat în toate aceste medii cu aproape toți ceilalți monștri: cu Frankenstein, cu Omul-kup, cu Batman... Dracula în imaginea lui Lugosi a apărut și-n *Muppets Show* cu numele ironic Contele von Conte.

Nu în ultimul rând, Dracula și ideea de vampir a provocat apariția unei întregi pleiade de cărți: de la *Salem's Lot* a lui Stephen King, declarat omagiu adus scrierii lui Stoker, la *Anno Dracula* de Kim Newman, *Intervi cu un vampir* de Anne Rice, *The Dracula Tape* de Fred Saberhagen și lista poate continua la infinit.

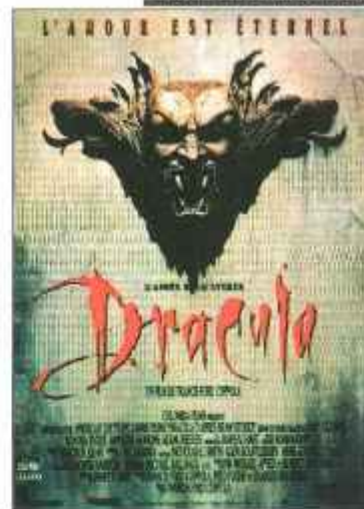
Interesant este și faptul că nu doar Dracula a făcut o modă. Întreaga „distribuție” din cartea lui Stoker se regăsește în cultura populară. Van Helsing, cu precădere, dar și Mina Harker (filmul *Liga domnilor extraordinari* o prezintă drept unul dintre personajele principale), Jonathan Harker, până și descresleratul Renfield are un loc asigurat în mentalul oamenilor.

În anul de grație 1987, celebra organizație a scriitorilor de literatură de gen, *The Horror Writers' Association*, al cărei prim președinte a fost Dean Koontz, a instituit Premiul de Excelență „Bram Stoker”. Pentru a anula accentul competitiv, organizatorii l-au gândit ca pe un premiu ce nu se acordă pentru „cea mai bună carte a anului”, ci doar pentru... „excelență” în acest câmp literar. Începând cu anul 2000, premiul are 12 categorii.

În primul an, cum era de așteptat, câștigător a ieșit, la egalitate cu Robert R. McCammon, Stephen King cu romanul *Misery*. Dintre ceilalți autori ajunge doar să amintim de Peter Straub, Thomas Harris (cu *Tăcerea miilor*), Dan Simmons, Richard Laymon, Neil Gaiman (cu *Zei americani* – tradus și la noi recent), Joyce Carol Oates...

Oare când vom regăsi și un român printre aceștia?

text Mircea Pricăjan

Pe valorile vremii

Contele Wampyr

Pop cultura și Dracula

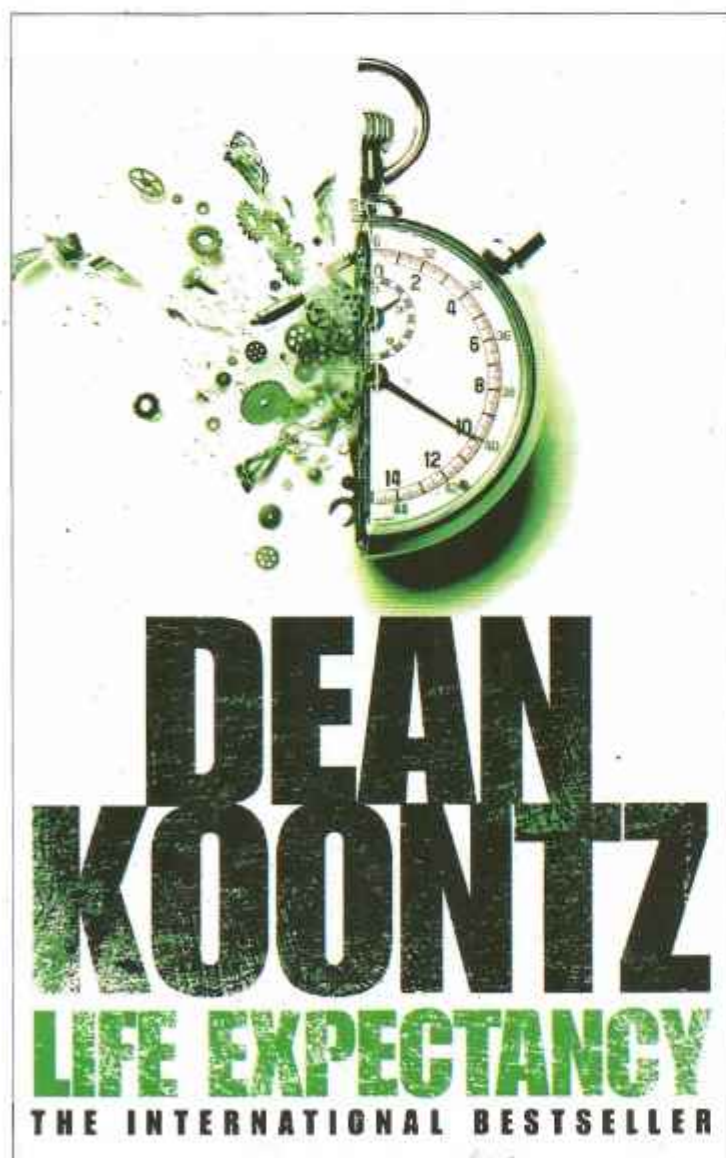
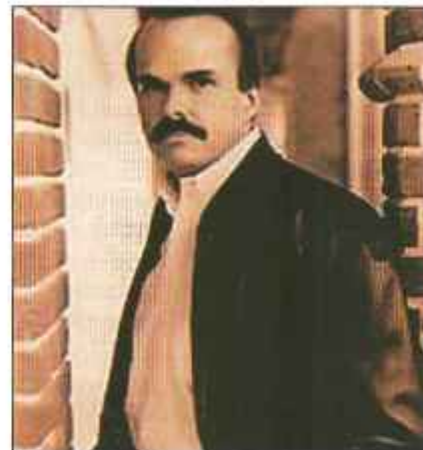
Premiul Bram Stoker

Dean Koontz: Un maestru al *horror-ii*

Vecin
cu moartea

Refugiul

Peste 100 de cărți publicate, dintre care mai bine de 60 sunt romane. Tradus în 38 de limbi ale lumii. 200 de milioane de exemplare aflate sub tipar, cifră care sporește la fiecare an cu alte 17 milioane. 9 romane aflate la data apariției în ediție cartonată pe primul loc al prestigioasei liste a bestseller-urilor realizată de ziarul *New York Times*. Adaptări cinematografice și pentru televiziune. Redus la nivelul cifrelor, acesta este Dean Koontz, unul dintre cei mai apreciați scriitori americani din zilele noastre.

Cine spune că Freud n-avea dreptate? Sau că povestea americană a succesului dobândit prin muncă grea, nu prin arderea etapelor, este doar un basm? Uităndu-te la biografia celor mai mulți scriitori de succes, descoperi că aceste două lucruri sunt într-un tot adevărate. Iar Freud are cu atât mai multă dreptate în cazul scriitorilor de *horror* și *suspans*.

Stephen King a fost părăsit de tată la o vârstă fragedă și a colindat multă vreme orașele din Noua Anglie împreună cu mama și fratele său, ajungând să cunoască oamenii de acolo și apăsăturile lor mai bine ca pe orice alt lucru, fapt observabil cu ochiul liber în tot ceea ce scrie. Anne Rice a început să pună pe hârtie romane cu vampiri după moartea timpurie a fiului ei, prin asta voind să-l facă nemuritor, să și-l închipuie permanent ca pe-un înger botticellian căzut din Rai.

Dean R. Koontz a avut și el parte de o copilărie cu probleme. Tatăl, un bețiv notoriu, l-a făcut din viață un calvar. În „buna” tradiție a părinților alcoolici, îi administra bătăi vecine cu moartea și-l făcea părtaş la scene la care nici un copil n-ar trebui să asiste. Orbit de furii etilice, acesta chiar a chemat-o într-o zi pe vecina Moarte în casă și-a poftit-o la masă. Ca urmare, s-a ales cu câțiva ani de pușcărie, iar apoi cu patalamaua de nebun de legat și decăderea din drepturile părintești.

Copil unic, Dean a făcut față cum a putut acestor suplicii. Și, fiind totuși vorba de-o societate care oferea suficientă literatură... interesantă pentru un copil, a avut norocul să-și găsească refugiul în cărți. A citit cărți SF, de spionaj, de aventuri, l-a citit pe Lovecraft (care oare dintre americanii de rând nu l-a citit?), a citit tot ce oferea prin cuvinte accesul spre o lume diferită de cea a bătailor și-a certurilor continue. A fost o umare firească, deci, ca Junele Ray (nume pe care rareori îl folosește, cel mult redus la o simplă inițială) să-și încerce el însuși mâna la scris. La vârsta de opt ani compune povești pe pagini de caiet, pe care le capsează și le „leagă” cu bandă izolatoare, după care – spirit occidental – le vinde membrilor familiei cu un cent bucata.

Mai apoi, la 12 ani, vine prima victorie, însă nu cu o proză, ci cu un eseu. La un concurs național cu tema *Ce înseamnă pentru mine faptul de-a fi american*, Dean câștigă un ceas de mână și fabuloasa sumă de 25 de dolari. Nu o singură dată, la maturitate, Koontz explică aceste prime încercări literare prin dorința de-a le oferi și altora refugiul pe care el însuși îl folosea în zilele când realitatea i se părea insuportabilă.

A urmat și a absolvit Colegiul Pedagogic de Stat Shippensburg din Pennsylvania. În ultimul an văzându-și primul fruct al muncii sale de scriitor aspirant. La un concurs organizat de revista *Atlantic Monthly*, locul întâi este câștigat de-o proză (*Kittens*, prima sa proză „adevărată”, spune Koontz) scrisă de el. Următorul an îl

Educat
în câmpul
muncii

5 ani sabatici

30 de cărți,
6 autori
într-unul
singur

Tu ești Legiune

Romane peste
romane

„A scrie un roman
e ca și cum ai face
dragoste, dar
seamănă și cu o
extracție dentară.
Plăcere și durere.
Uneori, e ca și
când ai face
dragoste în timp ce
ți se extrage un
dinte.”

Dean Koontz

găsește în funcția de consilier în cadrul Appalachian Poverty Program, unde are de-a face cu tineri afectați de sărăcie. Cu mare mirare descoperă că postul pe care-l ocupă a rămas vacant în urma spitalizării predecesorului său. Pe fișa de internare a acestuia figurează mai multe contuzii și oase rupte – toate pricinuite de tinerii revoltați cu care s-a confruntat „în exercițiul funcțiunii”. În 1967, după exact un an, Koontz renunță și el și se angajează ca profesor de liceu într-o suburbie a localității Harrisburg, post pe care-l ocupă doi ani. Din 1969 și până în anul de grație 2006, Dean Koontz n-a făcut altceva decât să scrie.

În cei trei ani de muncă „programată”, Dean Koontz continuă să scrie la sfârșit de săptămână și noaptea, dorindu-și mai mult ca orice să devină scriitor cu normă întreagă. În 1966 se căsătorește și, împreună cu soția sa, Gerda, la hotărârea de-a nu avea niciodată copii, de teamă că nebunia (dovedită clinic) a tatălui său s-ar putea transmite pe cale ereditară. Tot o hotărâre tranșantă ia, trei ani mai târziu, Gerda: îi propune ca vreme de cinci ani să-l întrețină financiar, spunându-i că, dacă în acest timp nu reușește ca scriitor, nu va reuși niciodată. Și, desigur, Koontz reușește.

Și-o face într-un mod uimitor. Dean Koontz își folosește la maximum „bursa” de cinci ani oferită de soția sa, reușind să scrie și să publice nu mai puțin de 30 (treizeci!) de cărți sub nu mai puțin de șase nume. Adevărat, *Star Quest*, o poveste în cel mai dulce stil SF, apare în 1968, când el încă se căznea să scrie pe apucate.

Se poate spune că aceasta e perioada sa de tatonare, de testare a pieței. Publică sub cinci alte nume în afară de al său pen-

tru că – psihologia cumpărătorului de carte-i spunea asta – e debusolant și discreditant ca scriitor să bombardezi publicul cu cărți atât de diferite și, pe deasupra, într-un interval atât de scurt. Prin urmare, Koontz publică sub numele lui romanele din aria SF-horror (*The Fall of the Dream Machine*, *Fear That Man*, *Beastchild*, *A Darkness in My Soul*, *The Dark Symphony*, *Hell's Gate*, *The Crimson Witch* ș.a.m.d.), păstrând-o pe Deanna Dwyer (!) pentru cărți romantice (*Children of the Storm*, *Dance With the Devil*, *The Dark of Summer* – pe acestea autorul a declarat că nu le va retipări niciodată sub numele lui, așa cum a făcut în ultimii ani cu majoritatea celorlalte), iar pe Leigh Nichols, Brian Coffey și K.R. Dwyer pentru thriller-uri alerte (*Time Thieves*, *Shattered*, *Chase*). Un caz aparte este cel al lui Leonard Chris, pseudonim pe care Koontz refuză să-l recunoască. Sub acest nume a publicat, în 1970, romanul *Hung!*, roman erotic scris, se pare, în colaborare cu soția sa.

Despre majoritatea acestor cărți publicate inițial sub alt nume, și în special cele atribuite Deannei Dwyer, Koontz afirmă că au fost scrise pentru „a-și putea plăti facturile”. Totuși, nu e rău s-o poți face din câteva cărți...

Odiseea pseudonimelor nu s-a oprit însă aici. Autorul nostru s-a mai deghizat în câteva rânduri, spunându-și când David Axton (*Prisoner of Ice*, republicat cu numele adevărat sub titlul *Icebound*), când John Hill (*The Long Sleep*), când Anthony North (*Strike Deep*), când Richard Paige (*The Door to December*), când Owen West (*The Pit*, recunoscut ca aparținându-i și reluat apoi și el cu numele *Darkfall*; *The Funhouse* – transformat și-n film –; *The Mask*, tradus și la noi în 1993), când Aaron Wolfe (*Invasion*, retipărit recent pe copertă cu numele de Dean Koontz și sub titlul *Winter Moon*). De departe, cel mai productiv s-a dovedit însă a fi Leigh Nichols, care a scris, printre altele, și *House of Thunder* (Casa tunetului, tradus la noi în siaj cu *Masca*), *Twilight* (retipărit apoi sub numele *The Servants of Twilight*, iar la noi tradus la Nemira cu *Uciagași în numele Domnului*) și, poate cel mai izbit, *Shadowfires*.

Adevărata recunoaștere a sa ca scriitor a venit însă abia în 1980, odată cu publicarea romanului *Whispers* (tradus la noi cu *Șoapte*), ecranizat și el pentru micul ecran. Au urmat apoi altele de același calibr: *Phantoms*, *Strangers*, *Watchers*, *Lightning*, *Midnight* (Miezul nopții, ediția românească), *Cold Fire*, *Hideaway*, *Dark Rivers of the Heart* (Răurile întunecate ale inimii, excelent roman, tradus și la noi) etc. Începând cu *Intensity* (Beția sângelui),

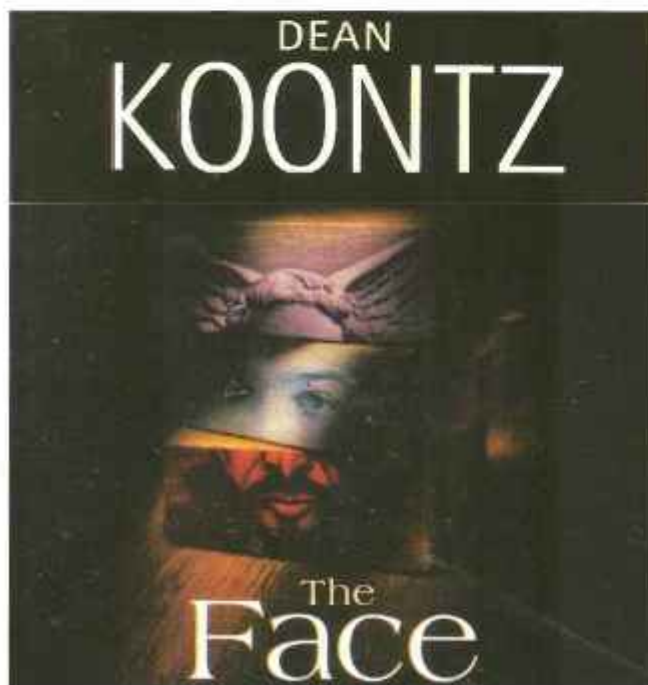
Koontz prinde parcă aripi și orice publică e-un succes garantat. E vizibilă din ce în ce mai tare o apăsare deosebită asupra limbajului, asuarea personajelor mai bine conturate, a unei intrigii dezvoltate cu precizie de ceasornicar elvețian, a unui melanj omogen de genuri (odată cu *Intensity*, Koontz își dezlipește eticheta de scriitor de cărți strict horror!). Punctele forte ale scriiturii de până atunci sunt folosite ca rampe de lansare, autorul brodând în jurul lor noi și noi arabescuri.

Așa se face că în 1997 publică *Sole Survivor* (Unicul supraviețuitor); în 1998, *Fear Nothing* (prima parte dintr-o – anunțată – trilogie care-l are ca personaj principal pe Christopher Snow – caz unic în cariera lui Koontz, renumit pentru reticența de-a „recicla” personaje); în 1999, *False Memory* și *Seize the Night* (a doua parte a trilogiei Christopher Snow); în 2000, excelentul *From the Corner of His Eye* (tradus la noi cu fatidicul *Nimic nu e întâmplător*); în 2001, *By the Light of the Moon*; 2003 – *The Face* și *Odd Thomas* (acesta din urmă, aducându-i cele mai multe aprecieri din partea cititorilor, care, prin numărul mare de scrisori – căci, trebuie spus, Koontz și-a făcut un obicei din a-și publica adresa poștală în fiecare carte! – l-au convins să revină în 2005 cu o continuare, *Forever Odd*, iar anul acesta, în toamnă, cu cea de-a treia parte, *Brother Odd*); în 2004, *Life Expectancy*; 2005 – un proiect transformat în carte datorită eșecului de a-l transpune în film, *Frankenstein*: primul volum, *Prodigal Son*, scris în colaborare cu Kevin J. Anderson, iar al doilea, *City of Night*, cu Ed Gorman (al treilea volum e anunțat pentru această vară); iar 2006 tocmai a adus romanul *The Husband*. Și acestea sunt doar cele mai semnificative...

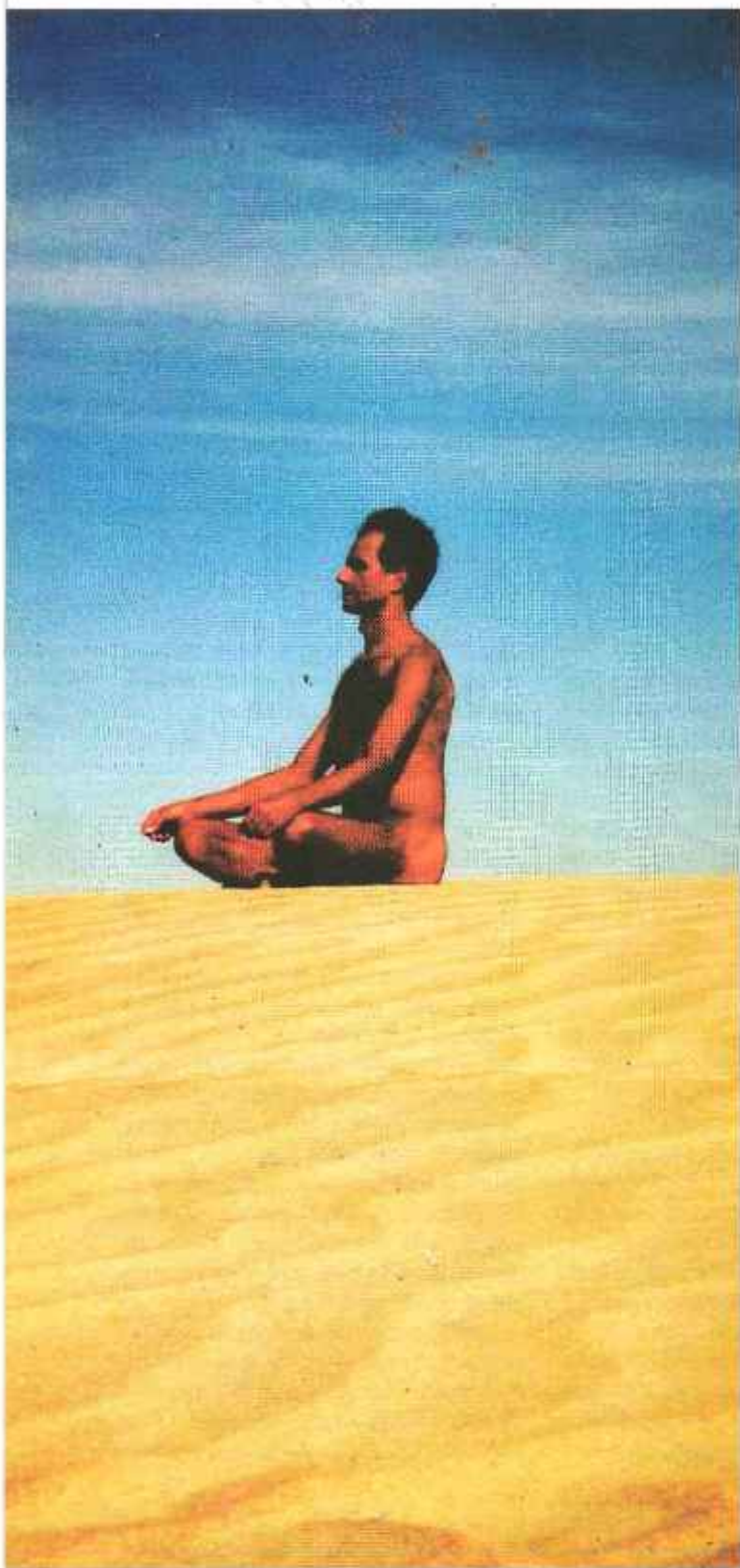
Ce răzbate din aceste zeci de mii de pagini e mesajul pe care Koontz însuși l-a primit în copilărie (aici intră Freud în joc!), când citea pentru a scăpa de brutalitatea lumii: binele – oricât de plat ar suna – învinge mereu. Și, atâta vreme cât te înconjoară de oameni dragi, atâta vreme cât le păstrezi amintirea, atâta vreme cât îmbrățișezi tot ce-ți oferă mai bun lumina soarelui (inclusiv necuvântătoarele: Trixie Koontz – labradorul familiei scriitorului – nu e doar personaj curajos în multe dintre romane, ci este el, însuși autorul unei cărți numită *Inspirat și optimist* *Life is Good: Lessons on Joyful Living*), atâta vreme cât toate acestea îți sunt prezente în viață, orice greutate, orice oroare și chin poate fi depășit.

Oricât de banală pare o astfel de idee, felul în care alege Koontz să scrie o face să fie extraordinară. Și – nu-i așa? – de astfel de izbâzi nu ne săturăm niciodată!

Text: Mircea Pricăjan

Tantra

California Tantra, pufnesc învățații tibetani când se referă la pervertirea occidentală a unei tradiții ezoterice ale cărei izvoare sunt aproape la fel de vechi ca timpul istoric. Deși doctrina de origine indiană se bazează pe concepte elaborate despre Divin, Timp, Spațiu, existența umană și conotații ale sale precum *karma* (destin), *samsara* (ciclul reîncarnărilor/lumea trecătoare în care suntem), *nirvana* (iluminarea) etc., când auzim de tantra ne gândim automat la sex. Nu ne înșelăm în totalitate deoarece atât de secreta și rafinata tantra are importante valențe erotice, sexul tantric fiind unul dintre aspectele sale de bază. Cu tot riscul de a cădea în desuet și a propovădui tantra de tip californian, în mod special pentru această vacanță de vară din Anul Câinelui, perioada *kali-yuga* (epoca ignoranței), câteva mențiuni despre atât de controversatul, miraculosul, inegalabilul... *ladies & gentlemen... SEX TANTRIC*.

Tan: în sanscrită, „rețea”, „țesătură” = *Tantra*, „sistem”, „doctrină”, „ritual”. Cele mai vechi texte ale sale datează de pe la anul 500 d.Hr. din India. Tantra a fost inițial hindusă și apoi, după apariția budismului, a apărut într-o nouă variantă, așa încât există numai două tipuri principale de tantra: hindus și budist. Așadar, „tantra creștină”, ba chiar „ortodoxă”, sună deja ca o oală spartă. (Aviz celor care se vor gândi să intre în MISA). Deși cea mai răspândită în America și Europa este tantra de tip budist ezoteric (*vajrayana*), propovăduită de învățații tibetani, recent tot mai mulți adepți se îndreaptă către doctrina ori-

ginară de tip hindus. Cât despre sexul tantric, ca și doctrina în totalitatea sa, acesta se învață de obicei de la un guru (bărbat sau femeie) sau măcar de la un adept cu vechime. Mulți însă sunt acei guru care își oferă serviciile on-line, contra cost, bineînțeles, sau cei care deturmează aspectele sexuale ale învățaturii în scopul de a-și satisface perversitatea. Căci, atenție, din cele mai vechi timpuri există ceea ce ar putea fi numită o *tantra albă* și o *tantra neagră*, practicanții acestora din urmă folosind de exemplu blesteme și otrăvuri, poțiuni afrodisiace oferite femeilor neavizate și dedându-se adeseori la adevărate orgii în locul uniunii spirituale și fizice divine *maithuna*.

Made
in India

Shiva & Shakti

Sex-appeal
tantric

Afrodiziace

Preludiu

Yab yum

Rasa &
orgasm

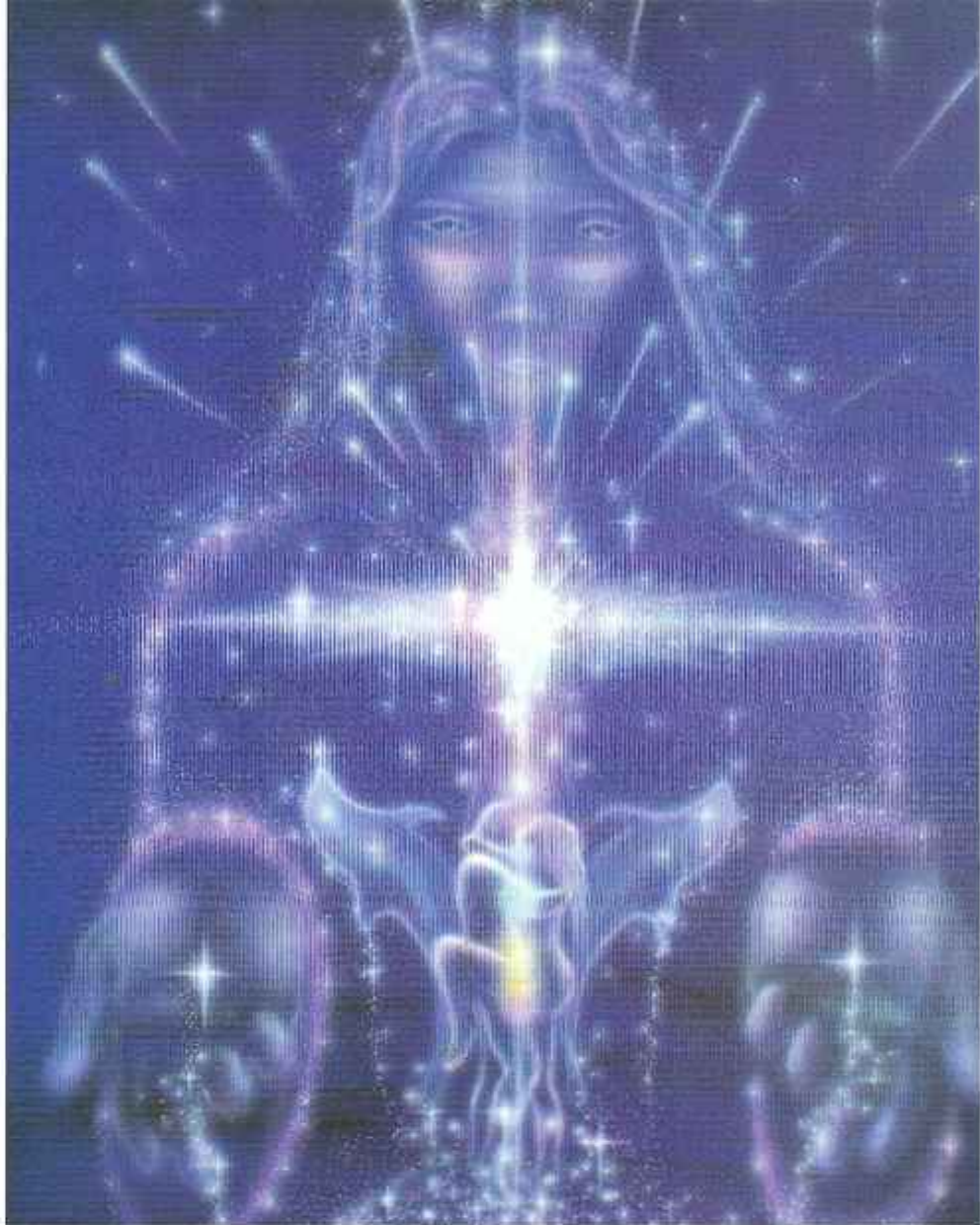
Kundalini,
cele șapte roți
ale puterii

Shiva, cel care cuprinde Realitatea întreagă, zeul suprem, simbolizează conștiința și este principiul sexual masculin, pe când Shakti este principiul feminin care, paradoxal pentru mințile noastre europene, simbolizează puterea, energia. Unirea dintre Shiva și Shakti stă la baza creației universale, iar, dacă este să fie sex, partenerii ar trebui să n-o facă la plesneală, ci măcar să fie unul pentru altul Shiva respectiv Shakti. Respectul reciproc, apropierea treptată și controlată de partener sunt condiții sine-qua-non în sexul tantric. Concret, cum poți realiza aceasta? Ai răbdare, studiază-ți-o, făi curte, oferă-i ce ți-ar plăcea, vrăjește-o (igiena fizică, parfumurile corporale sau bețișoarele parfumate, decorul – cu flori, de exemplu – sunt importante în tantra). Și, întâi de toate, ai bun simț erotic: amintește-ți ce vârstă ai, respectă-te pe tine însuți întreținându-te măcar fizic (în tantra, corpul este divin), dacă nu și spiritual, uită-te cât mai des în oglindă, căci nimic nu este mai sexy decât potrivirea. Dar, cum doctrina tantra este complexă și paradoxală, adepții practică adeseori sexul în grup, iar unele secte chiar cel cu parteneri întâmplători, aleși însă pentru ritual după anume criterii.

Pentru a fi dezirabil din punct de vedere tantric trebuie întâi de toate să îndeplinești anumite condiții fizice, întreținerea corporală fiind de bază. Tantrika duc o viață sănătoasă, mâncând carne și bănd alcool numai ocazional și-și rezervă întotdeauna timp pentru exercițiile fizice, de obicei practicând yoga cu toate asanele sale. A fi capabil să faci *padmasana* – să stai în lotus – este o condiție sine-qua-non a sexului cu adevărat tantric.

Cu toate că există și *bhairavi*, femeile guru, după majoritatea textelor tantrice bărbatul are rolul inițiator. Care sunt așadar femeile dezirabile? *Yoni-Tantra* ne spune cu exactitate: femeile nemăritate experimentate și cu apetit sexual. Vechiul text ne avertizează că trebuie să fugi de virgine ca de dracu', fiindcă acestea solicită „pierderea puterii”. *Mahacina-Acara-Krama-Tantra* merge chiar mai departe cu precizie. Astfel, partenera trebuie să fie „încântătoare” și lipsită de timiditate și ți se sugerează să o găsești în rândurile actrițelor, prostituatelor, cosmeticienelor, spălătoarelor sau... intelectualelor!

Conform textelor tantrice, bărbatul dezirabil sunt, evident, inițiatori tantra. Am amintit mai sus despre importanța condiției fizice. Altfel, unele texte menționează chiar mijloace magice pen-

tru a subjuga o femeie. Parfumuri, substanțe, culori, toate trebuie să contribuie pentru a face partenera să sară pe tine, important fiind jocul subtil al apropierii și depărtării succesive.

Majoritatea tantricilor folosesc următoarele ingrediente pentru optimizarea unei relații: *madya* sau *madira* (vin sau lichior), consumat numai în aceste ocazii, cu moderație, și înlocuite de către unii adepți cu lapte sau juice; *matsya* (pește) care se poate înlocui cu turte sau prăjituri cu alune, nuci, semințe etc.; *mamsa* (carne) de înlocuit cu ghimbir sau banala sare și *mudra* (cereale). Toate acestea sunt presupuse a avea un rol afrodiziac, controversate fiind totuși cerealele. Așadar, ce început mai bun pentru o seară în doi sau în mai mulți decât o invitație la restaurant?

Și apoi, ei da, în toate ritualurile tantrice de la ele de acasă, partenerii (și numai ei) se oferă în prealabil *vijaya*, actualmente *bhanga* în hindi: cannabis. Asta spun pur și simplu toate textele

tantrice. C'est la vie. În plus, acestea sunt doar cele mai inofensive afrodiziace.

Tantra acordă importanță deosebită venerării principiului feminin, Shakti, și a ceea ce este considerat cel mai important aspect fizic al său, *yonî*, organul genital. Iată cum sună un text sacru tantric: „Genitalele ei sunt ca un altar de sacrificiu, cele două labii ale ei focul central” (*Brihad-Aranyaka-Upanishad*). Legende tantrice despre *yonî* abundă, de asemenea, acestuia fiindu-i dedicate chiar întregi temple. Într-un preludiu tantric *à la lettre* acesta este uns cu pastă de lemn de santal a cărei culoare amintește de interesul pe care adepții îl acordă sângelui menstrual denumit *pushpa* – floare. Partenerii se oferă *bangh* și vin, după care bărbatul începe s-o excite prin pipăit și sărut. Nu, nu, nu! Nu pe gură, nici pe urechi – cel mai sus se ajunge la gât. În schimb, o mare importanță este acordată absolut tuturor celorlalte părți ale corpului. Adepții cântă

de asemenea *mantra* – incantații rituale, iar femeia, la rândul ei, unge organul genital masculin – *linga* – cu pastă de lemn de santal. Poți fi însă mai californian și nimic nu te împiedică să înlocuiești *mantrile* cu muzică *tantra*. Aceasta este însă greu de găsit la noi, și ai putea chiar să te mulțumești cu un banal Buddha Bar. Pasta de lemn de santal se poate transforma în orice pomadă îți va surâde într-un sex shop.

Sexul tantric este incredibil de elaborat și nici o poziție închipuibilă nu trebuie trecută cu vederea. Te poți inspira astfel din *Kama-Sutra*, cu toate că aceasta nu este un text tantric. Oricum, revenind la importanța *padmasanei*, cea mai profundă penetrare posibilă este *yab yum* (tibetană: tată-mamă), poziție în care partenerul stă în lotus, iar partenera, deasupra lui, cu picioarele încolăcite în jurul torsului acestuia, întocmai ca într-o *Samantabhadra mandala*. Nu că poziția misionarului sau a câinelui ar trebui puse în cui, dar ar fi păcat să nu încerci măcar o dată în viață un mistico-erotic *yab yum*.

Tantra pune mare accent pe prelungirea la maximum a actului sexual și preservarea „lichidului divin” *Rasa*, sperma. Îndemnul tantric este așadar „Nu ejacula!” sau, cel neo-tantric, „ejaculează cât mai târziu, dar nu care cumva înăuntrul”. Cum ajungi la orgasm, preservându-ți sperma, lucru care este asociat în tantra cu nemurirea, forța cosmică? Waw! Întrebare de baraj. N-am de fapt idee, așa că ascultă mai degrabă ce-ți spune *Hatha-Yoga-Pradipika*: Dacă cei doi parteneri preferă, există și o variație a preservării spermei de către parteneră, dar, bineînțeles, altundeva decât în vagin. Această variațiune necesită însă o bună condiție fizică (trebuie să te miști rapid). În sfârșit, într-un ritual tantric în doi sau în grup, orgasmul (inclusiv cel colectiv) duce la condiții precum *kampana* (tremurături), *premashru* (lacrimi de iubire), *sveda* (transpirație), *hasya* (râs sau surâs), *lasya* (dans) etc. Distracție plăcută!

Oricât de superficial ai fi, nu trebuie niciodată să pierzi din vedere că sexul tantric este doar un rezultat al extremei discipline *tantra*, capabilă să confere adeptului o forță paranormală. Anatomia subtilă *tantra* se compune din șapte *chakre*, centre energetice sau „roți ale puterii”, prin accesarea cărora se poate realiza manipularea sau automanipularea minții: *muladhara* (roata rădăcinii, situată la baza coloanei verte-

brale), *svadhishtana* (localizată în dreptul organelor genitale), *manipura* (plexul solar, în dreptul buricului), *anahata* (în dreptul inimii), *vishuddha* (la gât), *ajina* (în mijlocul frunții) și, în sfârșit, *sahasrara* („fisura brahmanică”, situată în vârful capului). Energia divină se manifestă în contextul corporal în două forme principale: *prana* (forța vitală) și *kundalini-shakti* (puterea șarpelui), *kundalini* desemnând sursa potențială de energie. Imaginează-ți un șarpe încolăcit în *muladhara*, centrul teluric al limitării fizice, șarpele fiind forța supremă adormită. În stadiul acesta va rămâne toată viața la oamenii de rând. Scopul tantric este să-l trezească. Imaginează-ți șarpele trezindu-se și ridicându-se treptat prin *svadhishtana*, guvernată de elementul apă. Prin procesul de absorbție – *laya* – rădăcina ta terestră moare, pământul dizolvându-se în apă. Și tot astfel, șarpele trece în *manipura*, guvernată de foc, *anahata* – aer –, *vishuddha* – eter și *ajina*, odată cu care se ajunge la înțelegere supremă, clarviziune. La *sahasrara*, pericol extrem, conștiința părăsește corpul pentru a se uni cu *brahman*, Absolutul. Toate celelalte *chakre* s-au dizolvat, au murit, ca și corpul tău – acum ești spirit. Evident, la persoanele nepregătite îndeajuns, această realizare poate denatura într-un rău extrem, leșin, psihoză etc. Dar, pentru yoghin, odată ce el a murit și a ajuns la *nirvana* fiind totodată în viață, și s-a întors apoi în prezentul carnal, el este extrem de fericit în *samsara*, atotcunoscător și atotputernic. Pentru el, un *yab yum* sau o manipulare *rasa* sunt superbanale. Printre altele. Sau imaginează-ți de exemplu un astfel de individ trimițând un blestem. Waw! Mama Omida: K.O.

Înapoi pe planeta Terra. Vacanță, mare, soare... Ce minunată e *samsara*! Dacă sexul tantric nu te sperie prea tare, ba chiar vrei să-l încerci, nu pierde din vedere următoarele: *Tantra* este o învățătură foarte veche. Vremea a trecut și lumea a evoluat, indiferent dacă în bine sau în rău. Așa că *tantra* nu trebuie luată *ad litteram*. Sexul tantric se poate transforma într-un coșmar sau poți chiar ajunge mai repede decât planificat la nemurire dacă îți alegi partenerul fără discernământ – bineînțeles, mă refer în primul rând la redutabilele boli cu transmitere sexuală. Nimic nu te împiedică să fii totuși un om al timpului tău și să dai dovadă de prudență și inventivitate. *Tantra* ne învață în primul rând să fim liberi și să ne deschidem orizonturile, să fim ca un lotus care înfloarește.

Text: Claudia Golea

Vara 2006

Cipru

Hotel 5* de luxe
de la **688** euro

Hotel 4* sup.
de la **469** euro

Hotel 3* sup.
de la **399** euro

Pachetul include:

- transport avion
- 7 nopti cazare
- demipensiune
- transfer aeroport-hotel-aeroport
- ghid vorbitor de limba romana

Reindragosteste-te! Reindragosteste-te de vacanta...

ButterflyTourism

Str. Barbu Delavrancea nr.23
sector 1, Bucuresti
Tel: 223 78 03; 223 78 86
Fax: 223 03 69
office@butterfly.ro
www.butterfly.ro

PrestigeTours

Strada George Enescu nr.31
Bucuresti
Tel: 319 77 94/95/96/97; 312 60 95
Fax: 319 77 93
office@prestigetours.ro
www.prestigetours.ro

Cocktail Holidays

Piata Amzei 7-9, sector 1, Bucuresti,
Tel.: 317 84 55/56/57/58/59;
0723.60.72.92; 0740.08.80.99;
0788.13.52.63, 0722.204.813
e-mail: office@promptservice.ro
www.promptservice.ro

Ana Rus: „Cu Cio

Un cavaler cu șorț de gospodină și cu mască de chirurg. Ca să nu înghită pulberile de gips dimprejur. În timp ce scoate cofrajele și mai dăltuiește puțin. Un copil tocmai iese dintr-un ou. Adam și Eva se mai ispitesc o dată. Cu aceleași rezultate catastrofale. Apoi, niște resturi de aripi. Să fie, acolo, în caz că ne-om înălța. Și, deja, ne paște acest pericol. Pentru că suntem în atelierul sculptoritei Ana Rus. Un Cavaler al artei românești. De la fostul președinte al țării citire. Nu că s-ar pricepe, dar de data asta chiar a nimerit-o.

În viața „civilă”, Ana Rus este muzeograf la Muzeul Național Cotroceni. Se ocupă de cercetarea obiectelor din patrimoniu, mai exact a secțiunilor „ceramică” și „medalistică”. Măcar aici a avut noroc. Este încântată de ceea ce face.

A fost odată, într-un sat de lângă Cluj, Batin, o fetiță care „zgâria” tot ce-i ieșea în cale, de la lada de zestre până la lespezile de piatră. Cică sculpta, imitându-și tatăl, ca o maimuțică. Au trecut câțiva ani, dar nu și dragul ei de cioplit. N-o interesau șezătorile fetelor, nu-i ieșea nici o *cîpcă* (dantelă). Băiețoasă fiind, s-a pomenit că lumea o strigă *pistolău*. Și nici nu vroia să se facă doctor, după sfaturile celor din jur. Că-i intrase în cap altă formă de vindecare. Artă, când umblă la suflet. Mai ceva ca o terapie. De aici încolo a început sculptura. Celebra școală de la Cluj și încă și mai celebra (sic!) muncă la greu din biografia oricărui mare artist. Ana noastră s-a apucat, vorba lui Michelangelo, să înlăture tot ce este de prisos în lumea ei de metal, porțelan, gresie patinată, teracotă sau

„Când m-am luptat trei luni“

„Când nu ai siguranța atelierului, a spațiului tău intim, concepția artistică se cam încrețește“

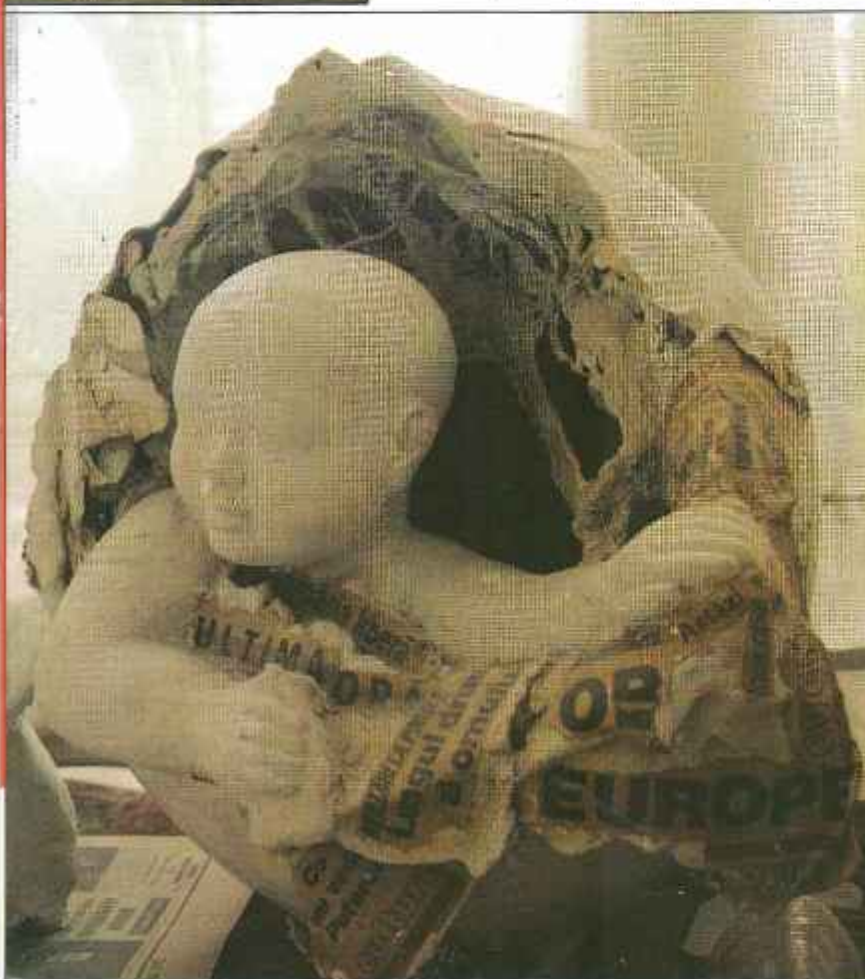
gips: „Mai întâi, cochetezi cu forma respectivă, ea te cheamă, cumva, chit că e buștean sau bolovan, intri într-o comunicare, ți se arată ce să faci. Dacă ai puterea să vezi, fiecare material îți dezvăluie ceva. Apoi te subordonează, te obligă să mergi spre esență.“ Dar dacă tu, artistul, ai, de la început, o temă a ta? Un portret, de pildă. „E un pic mai dificil. Personalitatea pe care vrei să o reprezinti este foarte bine conturată, peste ea vine artistul cu personalitatea lui, începe un conflict, un război, trebuie să dai cumva la pace, să ajungi la un dialog. Într-un portret poate conta, sigur, și asemănarea fizică, dar mult mai importantă este incursiunea în lumea personajului respectiv. Trebuie să te împrietenești cu el, să-l cunoști viața, opera, frământările, disperările... Un portret nu-l pot face oricând, trebuie să am o anumită stare, să mă pregătesc. Chiar și așa, însă, nu e treabă ușoară. Cu Cioran, de pildă, m-am luptat trei luni, înjurându-l. Vorbeam cu el, ceva de genul: ești Berbec, și eu

sunt Berbec, bine, hai să ne luăm în coarne, dar până la urmă tot te prind.“ Și l-a cam prins. Atât de bine, încât lucrarea cu pricina face parte, acum, din „peisajul“ Universității Sorbona. Pe Mircea Eliade l-a „exportat“ la Chicago. Pe Enescu, Brâncuși sau Eugen Ionescu i-a luat la drum, prin Europa, cu un „sejur“ la Palatul Ștefania, din Budapesta, la începutul acestui an. Apoi „stările de grație“, care nu sunt ceva anume, dar, în aceeași timp, pot fi aproape orice. Numai într-o zonă de lumină. Femei, copii, aripi, iubire, smerenie, puritate. Nimic vulgar, violent, malefic, nici atât. Pentru că Ana se pune pe ea, într-un fel anume, în fiecare expresie finită: „De felul meu, sunt cam optimistă. E și o chestie de educație, să iei jumătatea plină a paharului. De aceea, în lucrări se amestecă starea mea, seninătatea, surâsul. Sigur, sunt artiști care își pun în operă bolile, angoasele, disperările. Fiecare lasă acolo ceea ce are de lăsat. Formele suportă, deopotrivă, și bucuria și durerea.“ Recunosc, cu tristețe, că nu aș fi scris despre Ana Rus doar ca să vă povestesc ce frumos sculptează ea. În timpul liber, pentru că în România, desigur, nu se poate trăi din asta. Te duci la serviciu,

muncești opt ore, ca să fii în rând cu lumea, și de-abia după aia ai dezlăsat la artă. Dacă după coșul zilnic îți mai rămân bani și pentru materiale. Și, mai ales, dacă ai loc. În București sunt peste trei mii de artiști plastici și nici trei sute de ateliere. Dacă pictorul își mai înghesuie sevălele într-un colț, sculptorul n-are cum să-și care sacii de ipsos, bronzurile sau cofrajele într-un apartament de două camere, la bloc. Ana urmează să fie evacuată, pentru a doua oară în ultimii ani, din atelierul repartizat de primărie. O întreb unde își duce lucrările, uneltele, „materia primă“. Sigur că nu știe: „Mai rău e că povestea asta mă apasă, nu îmi găsesc starea, nu pot să încep o lucrare. Când nu ai siguranța atelierului, a spațiului tău intim, concepția artistică se cam încrețește.“

Mi-ar plăcea ca Ana, personaj colectiv, de data aceasta, pentru că nu este singurul artist evacuat sau fără atelier, să-și găsească un loc pentru stările ei de grație. Poate se simte cineva, în acest sens. Înainte ca partea noastră de lumină să se „încrețească“. De aceea am scris despre asta.

text: Liliana Petruș
foto: Octavian Tihăr

Taina clopo

Vibrează în aer, peste pământ și ape. Înfioară inimile. Cheamă spre mântuire. Ocrotesc lumea de duhurile rele și de stihiiile naturii. Adună credincioșii la Sfânta Liturghie. Sunetul lor împodobește văzduhul și îi duce Lui Dumnezeu mulțumirile și cererile noastre. Clopotele ne sunt alături în cele mai importante momente ale vieții: botezul, cununia și, la vremea surpării timpului fiecăruia dintre noi, dangătul lor ne luminează începutul drumului către Veșnicie. Recent, o serie de cercetători au demonstrat că bing-bang-ul clopotelor acționează direct asupra corpului și psihicului uman. Activându-se până și la nivel celular, sunetul lor este în stare să vindece și cancerul, „terapia cu clopote” fiind, de altfel, larg răspândită în Rusia. Vechiul și înțeleptul dicționar latin sintetizează, cum nu se poate mai fericit, rostul și mesajul clopotului: „Pe cei vii îi chem, pe cei morți îi plâng, fulgerele frâng”.

**Scurt excurs
prin istoria
clopotelor**

Suntem ușor de găsit: ultima pe stânga, înaintea ieșirii din București! – ne spune, la telefon, mai în glumă, mai în serios, directorul tehnic al Atelierelor Patriarhiei Române. Ajungem fără probleme. Adresa exactă este Șoseaua Olteniței nr. 255. Suntem întâmpinați de părintele consilier Radu Boraciu și nu mică ne este uimirea când aflăm că Sfinția Sa și directorul tehnic cu care am vorbit anterior la telefon sunt una și aceeași persoană. Îi mărturisim scopul vizitei: să

aflăm de ce aici și numai aici se fac cele mai bune clopote din țară. De data aceasta ne răspunde directorul tehnic: „Cu mare plăcere. Numai aici s-au turnat, în cei 12 ani de când fișțâm în această locație, câteva mii de clopote. Cu greutate varind între 100 de grame și 1.000 de kilograme. Vă pot spune aproape totul despre ele. Desigur, cu limitele de rigoare...”

Cunoscute încă din antichitate de către babilonieni, egipteni și chinezi, clopotele erau folosite atât în viața civilă a comunităților, pentru a da semnalul unor activități publice, cât și în cea religioasă, cu prilejul ritualurilor

și ceremoniilor păgâne. Biserica creștină a înlocuit trâmbițele Vechiului Testament cu clopotele abia în secolul al V-lea, unele izvoare istorice consemnându-l ca autor al acestei reforme pe Episcopul Paulin de Nolla. Desigur, trecerea nu s-a făcut brusc, existând și o perioadă intermediară, în care Biserica a folosit toaca – întâi pe cea din lemn și, ulterior, pe cea metalică – drept mijloc de chemare a credincioșilor la Sfânta Slujbă... Cert este că, de peste un mileniu și jumătate, sunetele clopotelor veghează asupra creștinilor, reamintindu-le că, fiind copii ai lui Hristos, au datoria de a se ruga mereu și

telor

**Clopoțe
pentru istorie**

de a trăi în spirit duhovnicesc. Cât despre semnificația lor liturgică, aceasta este mai mult decât evidentă: ele îl laudă pe Dumnezeu dar, în același timp, îi cheamă pe credincioși către El. Și în mult încercata noastră istorie clopoțele au avut mereu un rol primordial. Se păstrează dovezi despre existența și folosirea lor încă din epoca precreștină. Dacii liberi le-au utilizat și ei constant, iar o mărturie scrisă din zorii celui de-al doilea mileniu al erei creștine consemnează faptul că pe durata campaniei lui Issac II Anghelos împotriva rebelilor sciți și valahi „...în timp ce ne deplasăm spre munți, se auzea mugetul teribil al trompetelor, sunetul puternic al clopotelor și zăieratul aerului care trecea prin capetele de dragon (lup) din vârful sulitelor... asta făcea să se creadă că acestea lor era mai numeroase...”

Clopoțele au bătut mereu, în vremuri de pace și de război, la ceasuri de bucurie sau de restriște. Au anunțat înscăunări de domnitori, nasteri de prinți, praznice împărătești, dar și năvăliri străine, incendii ori puhoai devastatoare. Ne-au fost și ne sunt alături pe pământ și în cer, chiar dacă în prezent ele își mai păstrează doar misiunea de obiecte cultice, folosite pentru sporirea duhovnicească a credincioșilor. Potrivit bunei noastre tradiții creștine, sunetele clopotelor simbolizează atât glasul lui Dumnezeu, cât și al slujitorilor Săi. De aceea, înainte de a fi puse în funcțiune, ele sunt mai întâi aghezmuite și tămădiate. Uneori li se pune și câte un nume, care poate fi unul simbolic ori de ctitor sau de sfânt, întocmai ca la botezul unui prunc. Dacă ați participat vreodată la o slujbă de sfințire a clopotelor, nu se poate să nu vă fi ajuns până la casa sufletului și cuvintele acestei rugăciuni: „Depărtează, Dumnezeule, prin glasul acestor sfinte clopoțe, toată neputarea de grijă și leneu din inimile credincioșilor Tăi și înrădăcinează în ei, cu evlavie, frica Ta; și cu puterea Ta fă-i sărguitori la rugăciune și grăbniți la tot lucrul bun...”

Suntem invitați să vizităm mai întâi atelierele, timp în care ni se spune povestea lor. De altfel, și biografia părintelui consilier se confundă cu istoria recentă a acestor ateliere, dacă avem în vedere că, în urmă cu 33 de ani, tânărul (pe atunci) meseriaș Radu Boraciu s-a angajat la Atelierele Patriarhiei Române. Avea calificarea de ajustor, ceea ce acum echivalează în nomenclatorul profesiilor cu „bijutier în metale comune”, o meserie deopotrivă de măgăloasă și complexă. Astăzi este directorul tehnic al acestor ateliere și preot de mir la Biserica având hramul Sfinții Împărați Constantin și Elena din București. Practic, atelierele s-au înființat în momentul retragerii preoților basarabeni de peste Prut, în anul 1940. La începutul celui de-al doilea război mondial, când aceștia s-au refugiat la noi, au adus și multe utilaje. Ele sunt păstrate cu grijă, mai ales că nu toate au devenit piese de muzeu. Unele sunt utilizate și acum. Și, chiar dacă vi se pare incredibil, vă asigurăm că funcționează impecabil! Revenind la povestea Atelierele Patriarhiei Române, trebuie să amintim faptul că, în mod oficial, „nașterea” lor este consemnată „cu acte în regulă” abia în anul 1948, având binecuvântarea Patriarhului de atunci, Prea Fericitul Justinian Marina. Au avut o „viață” destul de zbuciumată, pentru că a trebuit să-și schimbe de mai multe ori locația. Inițial, sediul lor a fost în subsolul Mănăstirii Antim, apoi la Schitul Maicilor, după care au ajuns la Mănăstirea Plumbuita. Pe Șoseaua Olteniței ele ființează din 1994. „...În atelierele noastre realizăm, practic, toate obiectele de cult necesare Bisericii: veșminte preoțești, vase liturgice, cruciulițe, icoane, candelă, policandre, strane, axionțe, jilfuri arhieresti, catapetesme, crucifixuri și, desigur, clopoțe... Adăugați la toate acestea fabrica de tămădie, dar și lucrările așa-zise de specialitate: mitrele arhieresti, crucile episcopale, engolpioanele și diferite alte lucrări în aur și argint...”

Ascultând vocea cald-învaluitoare a însoțitorului nostru, parcă vedem cu ochii minții etapele pe care le parcurge clopotul, de la conglomeratul de aliaj incandescent până la produsul finit, a cărui primă menire va fi ca, prin sunetul pe care îl va da, să înveșnicească efemeritatea clipei cea lute trecătoare. „Fabricarea unui clopot începe cu forma. Aceasta se face dintr-un pământ special, adus de la Feleac (Cluj). De ce tocmai de acolo? Fiindcă este un pământ deosebit, care se lipește foarte bine la tasarea formei. Clopotul propriu-zis se toarnă dintr-un bronz cu titlu bun (funcție de componentele sale, bronzul este de mai multe categorii sau titluri: de 8, 10, 12 ș.a. - n.r.). Noi folosim Bz 14, care este cel mai bun dintre toate, în amestec cu staniu, nichel și argint, o compoziție care ne îndreptățește să-i oferim clopotului, în condițiile unei exploatare corecte, o garanție de funcționare pentru 300 de ani. Sigur că nici dumneavoastră și nici nimănui altcuiva nu-i pot dezvălui cantitățile de metal din aliaj, fiindcă tocmai proporțiile - pe care noi le respectăm cu mare strictețe - dau clopotelor «auitul», intensitatea și lungimea sunetului acela specific, grav și rotund, de după lovitură. E un secret care se păstrează din vechime și, oricum, poate că e mai bine ca unele lucruri să rămână acolo unde se află, adică la hotarul misterului...” Desigur, cantitatea de argint care se pune în aliajul clopotului - și care dă sunetului o dulceață specifică - este atât de mică încât la analiza chimică aproape că nici nu reiese, astfel că, pentru înlăturarea oricăror suspiciuni, clientul este invitat să adauge argintul cu mâna lui. Acest lucru se întâmplă când totul este pregătit pentru turnare dar, spune părintele Radu, „nu trebuie să exagerăm, fiindcă, la urma urmei, dăgădul clopotului este dat de mărimea lui, nu neapărat de cantitatea de argint care se adaugă în aliaj. Cu cât un clopot este mai mic, cu atât are o voce mai «stridentă», iar pe măsura creșterii greutateii, aceasta devine tot mai gravă și mai prelungă...”

Povestea clopotului mut

Clopot de Cartea Recordurilor

Cele mai vechi clopote cunoscute în țara noastră, care au „supraviețuit” în mod miraculos până în prezent, datează din secolul al XIV-lea și se păstrează la bisericile de la Sântana Nirajului, Șeica Mare și Coțmeana. La biserica romano-catolică din Cristur se găsește un clopot din prima jumătate a secolului al XV-lea, iar la mănăstirea Cozia se află două clopote de la 1403 și, respectiv, 1413. Mult mai numeroase sunt clopotele care s-au păstrat din a doua jumătate a secolului al XV-lea, în special în zona Moldovei, majoritatea acestora fiind dăruite de Ștefan cel Mare mănăstirilor Putna (1484 și 1490), Voroneț (1488) și Bistrița (1490 și 1494). Desigur, odată cu trecerea vremii toate s-au doborât ori spart, nici unul dintre ele nepăstrându-se intact până în zilele noastre. Unele au fost retopite de mai multe ori. Bunicul meu, care a fost vreme de mai multe decenii preot de mir la biserica din satul Mănăstirea Humorului, îmi istorisea, pe când eram copil, o poveste pe care și el o auzise de la bunicul său, și care spunea că marele ctitor al mănăstirii din satul vecin (Voroneț) a comandat, la Kiev, două clopote din bronz, cărora domnitorul le-a adăugat aur și argint din belșug, astfel că sunetul lor avea un timbru grav și pătrunzător. Pe ele a fost gravată următoarea inscripție: „Ștefan-Vodă, din îndrumarea lui Dumnezeu domn al Țării Moldovei, au dat să se iorne

acest clopot în anul 6996 (1488), luna lui mai”. Bunicul, care le-a auzit de multe ori sunând, spunea că în dangătul lor se putea distinge clar numele voievodului moldav: Ște-fan Vo-dă, Ște-fan Vo-dă... O serie de izvoare istorice consemnează faptul că Mănăstirea Neamțului care este, cu siguranță, cea mai veche mănăstire din Moldova, a avut niște clopote cu un sunet formidabil, care l-au inspirat pe Gala Galaction să scrie reveria literară *Clopotele Mănăstirii Neamțului*. După o jumătate de secol, la auzul sunetului lor răscolitor, George Călinescu nota, printre altele: „...Cântecul clopotelor Neamțului este indescifrabil; în tot cazul, e de ordinul simfonice-lui celui mai beethovenian”.

Rămânând tot în cuprinsul ținuturilor Moldovei, vom aminti și legenda care îi atribuie lui Dragoș-Vodă construirea unei biserici din lemn în satul Boureni (Suceava). De altfel, însuși numele satului e pus în legătură cu descălecatul lui Dragoș, de către unul dintre Letopisețele Moldovei, iar tradiția locală consemnează faptul că, în jurul anului 1610, schitul de la Boureni a fost restaurat de către Andrieș Munteanu, prilej cu care a fost gravată și data pe unul dintre cele trei clopote ale lăcașului de cult ortodox.

„Vin într-o bună zi niște credincioși – își amintește părintele-consilier – le turnăm clopotul și ei, cu grabă mare, că să-l ia repede, că-i vor monta acasă accesoriile (limba și balansierul), deși noi le-am spus că treaba noastră este să le livrăm clopotul «gata de bătaie», adică și cu accesoriile montate. Ei însă nu și nu, că la atâta lucru se pricepe oricine și că nu are rost să mai piardă timpul pe aici. Zis și făcut: l-au încărcat și duși au fost... Dar nu pentru multă vreme! Au apărut peste câteva zile «cu o fulcă în cer și una în pământ» – cum se spune, supărați nevoie mare că nu le merge clopotul cel nou. Am rămas foarte mirați pentru că de aici nu pleacă nici un clopot până ce nu-l suspendăm și nu-i facem proba. Când clientul se declară mulțumit, întocmim procesul-verbal de recepție și abia apoi clopotul primește «unda verde» să plece acolo unde este așteptat. Ei bine, la probă clopotul acela sunase chiar frumos, așa că, pe bună dreptate, ne-am pus întrebarea: «De ce la noi sună și la ei nu»? Am trimis la fața locului niște meseriași de-ai noștri și «misterul» a fost imediat risipit: nu legaseră limba cum trebuie, ea nu bătea acolo unde trebuie iar clopotul, evident, nu avea cum să sune. Specialiștii noștri au reglat limba, au legat-o corect, iar clopotul cu pricina sună (bine) și în ziua de astăzi...” L-am rugat încă o dată pe directorul executiv al Atelierelor Patriarhiei să ne „divulge” câte ceva din secretele clopotelor. Ne-am lovit însă de zămbetul său misterios: „De fapt, nici măcar nu este vorba de secrete, ci de niște rigori care trebuie respectate întru totul, pentru ca treaba să meargă bine. Iată, vă spuneam mai înainte despre legatul limbii. Până și aici este vorba despre o tehnică specială,

fiindcă dacă limba bate prea sus sau prea jos, clopotul nu are nici o rezonanță, cu alte cuvinte e «mut». Orice clopot are o muchie specială. Numai acolo trebuie să lovească limba pentru ca sunetul să fie «rotund». La întrebarea noastră dacă se poate „rata” un clopot, specialistul este categoric: „Este exclus să ratezi un clopot din punct de vedere al «sonorizării», fiindcă rețeta este respectată «la sânge». El poate fi însă ratat dacă nu au fost făcute bine calculele cantităților de metale și te poți trezi la turnare că clopotul la care lucrezi nu are, de pildă, partea de sus. Sau, o altă surpriză neplăcută poate apărea dacă forma nu s-a încheiat cum trebuie fiindcă, dacă există pe undeva o fisură cât de mică, tot metalul topit va curge pe acolo afară...”

Cel mai mare clopot din lume a bătut, până în anul 1917, la Mănăstirea Sf. Serghe din Moscova. Avea 64 de tone și, evident, era nevoie de mai mulți călugări pentru a fi tras. Numai limba cântărea o tonă și jumătate. De prisos să mai spunem că dangătul lui se auzea la distanțe foarte mari. În țara noastră, „decanul de greutate” al clopotelor se află la Biserica Neagră din Brașov și cântărește 6 tone. Nici n-ar fi existat alt loc mai potrivit pentru „Boancănu” – cum se numește el, fiindcă printre monumentele istorice și de artă ale Brașovului, biserica parohială evanghelică lutherană – denumită Biserica Neagră în urma marelui incendiu al orașului, care a avut loc în 1689 – ocupă un loc deosebit. Din punct de vedere arhitectonic ea domină centrul medieval al urbei și, datorită impresionantelor sale lungimi (89 de metri!) este considerat cel mai mare edificiu religios dintre Viena și Constantinopol! Clopotul de la Brașov are însă și „frați” mai mici, cum ar fi cel al Catedralei din Arad, montat în urmă cu doi ani, care cântărește puțin peste patru tone și a fost produs de Grassmayr, cea mai veche și mai renumită firmă producătoare de clopote din lume.

Despre clopotele din Biharia știm că, inițial, au fost numai trei: unul de 198 kg (datând din anul 1786), unul de 358 kg (din 1815) și un clopot mare, de 573 kg (din 1805). În urma ordinelor și dispozițiilor date în perioada primului război mondial, la data de 9 aprilie 1917, primele două clopote au fost luate, în scop militar, și, probabil, topite și transformate în tunuri. Acesta nu ar fi un caz singular pentru că se cunosc și situații inverse, cum ar fi cea a marelui clopot de la Mitropolie, care a fost realizat în anul 1889, din topirea tunurilor turcești luate ca pradă după Războiul de Independență. Și, ca un amănunt deloc de neglijat, e bine să amintim că din același material – mai exact din tunurile de la Plevna – s-a făcut și coroana Regelui Carol I.

Text, Victor M. Ionescu

Foto, Octavian Tibăr și arhiva

LEUL. REGE?

DUȘMANI FĂRĂ ODIHNĂ, din Săptămâna Prădătorilor
Duminică, 16 iulie, de la 21:00

Leul și Bizonul față în față. Ambele forțe au propriile strategii viclene de supraviețuire. Fii pe fază când lupta începe!

www.nationalgeographic.ro

**NATIONAL
GEOGRAPHIC
CHANNEL**

Mai gândește-te.

Virgiliu Pop:

„Sunt pentru proprietatea asupra asteroizilor“

Pământ de vânzare pe Lună? Gândiți-vă de două ori și cumpărați o dată! Înainte să cumpărați un certificat de proprietar al Lunii pentru a vă impresiona iubita, cereți părerea expertului Virgiliu Pop. Românul, specialist în Drept spațial, a demontat „afacerea” americanului Dennis M. Hope – vânzarea de teren pe Lună și nu numai – într-o carte celebră și mult apreciată la nivel internațional: *Unreal Estate – The Men who Sold the Moon!* Prin anii '80, americanul Dennis M. Hope și-a înregistrat dreptul de proprietate asupra a 52 de corpuri cerești și de atunci încolo a reușit să vândă milioane de hectare de proprietăți extraterestre pământenilor creduli. Afacerea spațială i-a adus venituri considerabile, transformându-l în milionar. Inclusiv compatrioții noștri s-au repezit să muște din momeala americanului. Realitatea este că vânzarea de terenuri spațiale e ilegală! Cel puțin așa declară Virgiliu Pop, omul intervievat de către reporterii unor publicații extrem de serioase precum *New Scientist*, *Space.com*, *MSNBC*, *The Space Show*, *La Tercera*, *Ta Nea*, *Geo Magazine*.

Virgiliu Pop:

„Luna e un spațiu public, dar care ar putea să se privatizeze!”

▼ Dacă oamenii vor să-și cumpere pământ pe Lună, de ce vrei să le strici plăcerea?

– Nu vreau să le stric plăcerea, vreau doar să nu-și facă vise în van. Dacă vor să-și cumpere pământ pe Lună atunci poate că vor trebui să mai aștepte, probabil peste 20 de ani va exista într-adevăr posibilitatea de a-și cumpăra teren pe Lună. Personal, sunt un adept al drepturilor de proprietate în spațiu, dar la ora actuală nu pot să cumpăr terenuri pe Lună. Pur și simplu e o minciună și de ce să se păcălească oamenii ăia?

– A fost român cel care a vândut primul așa ceva?

– Nu. Există într-adevăr un român care vinde, la București, pământ pe Lună, se numește Adrian Drăgan, dar face, hai să spunem, parte din franciza lunară a lui Dennis Hope. E pur și simplu o filială a Ambasadei Lunare, cum există în multe alte state.

– Știe Adrian Drăgan că ai scos cartea asta în care...

– El nu, dar Dennis Hope știe. I-am și luat interviu și am căzut de acord asupra faptului că în capitolul despre el, îl voi prezenta cu propriile lui cuvinte, dar, la

sfârșit, îmi voi permite să-mi aduc criticile. Deci asta a fost înțelegerea pe care am respectat-o!

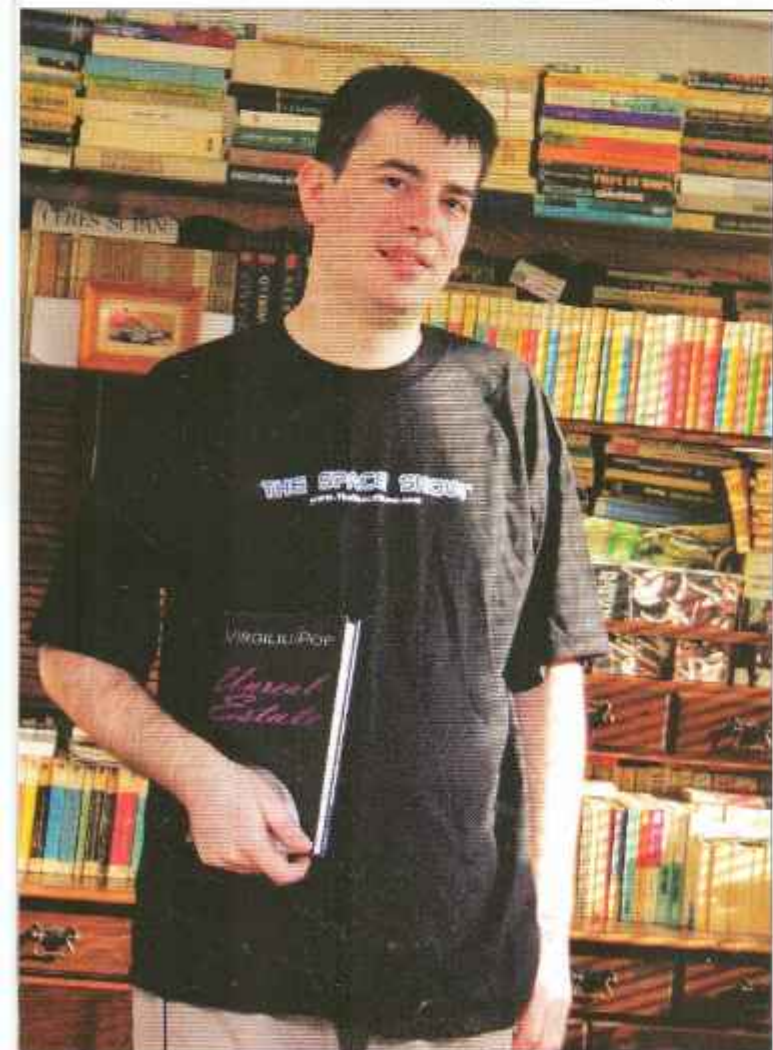
– Cum te-ai documentat? E o mare afacere vânzarea de terenuri spațiale?

– De fapt vânzarea de terenuri spațiale nu există! E doar un mit. E pur și simplu ca înainte, de pildă, acum 200 de ani se vindeau terenuri în Rai.

– Biserica!

– Nu Biserica! Bine, existau, mă rog, indulgențele... dar mă refer la anumiți oameni care ziceau că vând teren în Rai și oamenii înghițeau asemenea povești. La ora actuală trăim în era relativismului moral. Dacă zici ceva, lumea o ia de bună. – Ei bine, eu trebuie să combat acest relativism moral, fie el și în aspectul dreptului de proprietate. De fapt, *dreptului înal de proprietate în spațiu...* dacă ar fi un drept real, eu chiar nu aș combate asta! Bine, sunt oameni care combat dreptul de proprietate în spațiu, vor un fel de socialism spațial! Adică, dacă mă duc pe Lună și exploatez Luna, vor să împart veniturile mele cu toată lumea, nu, nu sunt de acord cu așa ceva!

– Ești pentru capitalism în spațiu?

Cine e
proprietarul
Lunii?

Turismul
spațial,
o afacere
cât se poate
de reață

„Românii
s-ar putea
să fie a patra
nație
care zboară
în spațiu!”

– Da, dar nu pentru un capitalism neadevărat, un capitalism de domeniul fan-teziei, al neadevărului, ci pentru un capita-lism real în spațiu. Gen: te duci acolo, inclui-siv aterizează un robot pe un asteroid și atunci acel asteroid poate să devină al tău. Dar nu zici Luna e a mea și gata! Și dacă ar fi legal, dar nu e legal. Cine e Dennis M. Hope? Nu e prima persoană care a reven-dicat Luna, ioturi lunare se vindeau încă de prin 1890, în New York.

– Ai reușit să-ți faci o idee, cam la ce nivel sunt afacerile lui?

– Păi, sunt câteva milioane de oameni care au cumpărat certificate. Nu care au cumpărat pământ pe Lună, ci care au cumpărat certificate! Aici e diferența, între pământ și certificat. Certificatul zice ceva, pământul e altceva. Ideea este că argu-mentele mele sunt argumente legale, imbatabile fiind legale. Nu sunt în slujba nimănui, dacă legea ar fi fost de partea lui Dennis Hope, bineînțeles că aș fi scris o carte favorabilă lui. La urma urmei, nu am nimic împotriva unui om, am ceva împotriva unei situații de ilegalitate.

– Modul în care a fost prezentată cartea ta a fost mai degrabă haios, hazliu!

– Cartea mea este o carte serioasă pe un subiect năserios.

– Din extrasele pe care le-am văzut și modul în care ți-ai prezentat cartea e oarecum amuzant!

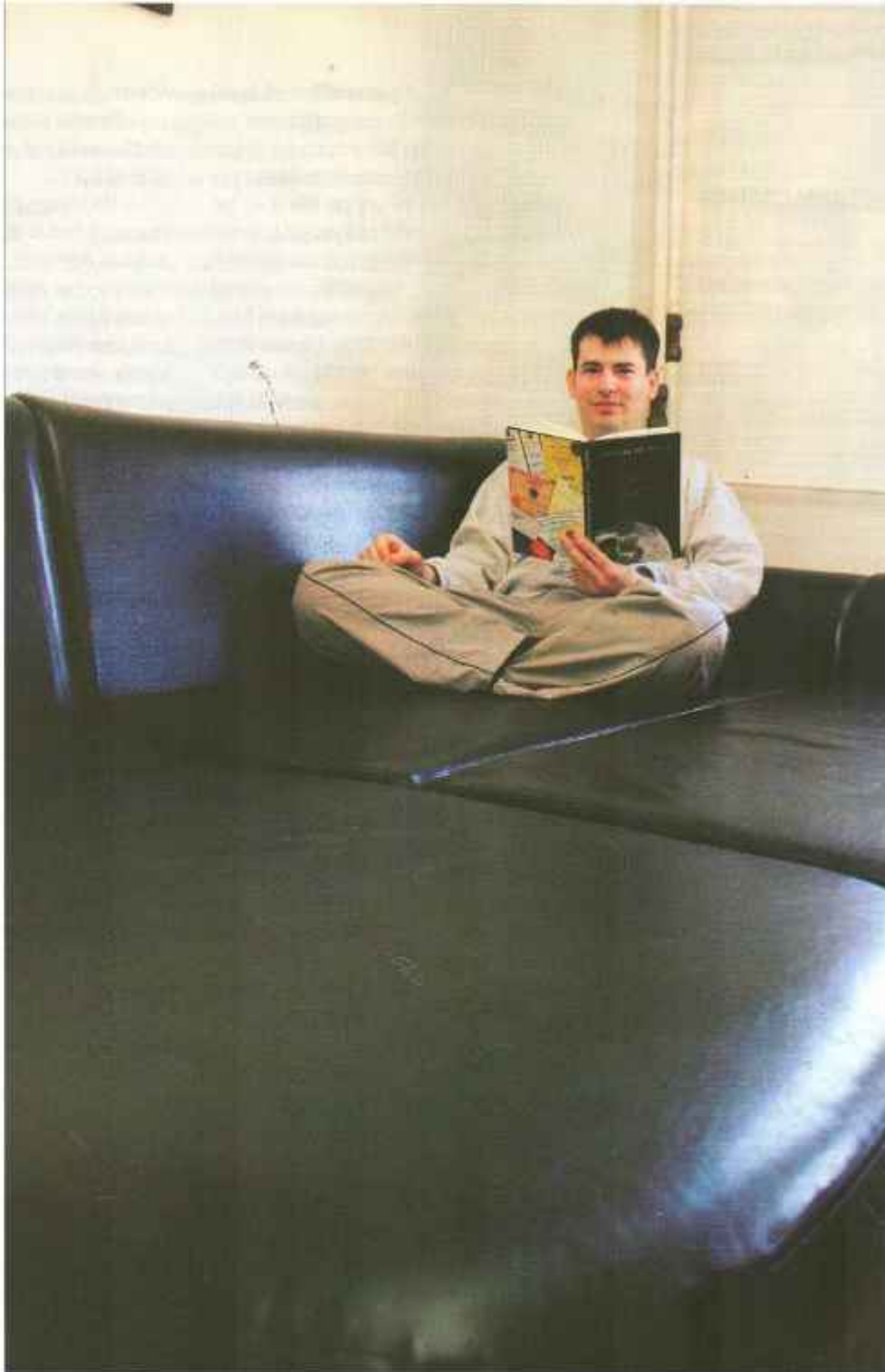
– Este oarecum amuzant pentru că subiectul într-adevăr este amuzant, dar în ultimul capitol spun de ce oamenii nu pot să cumpere teren pe Lună. De exemplu, în 1756 un împărat german dăruiește Luna, zice el, de fapt e o legendă ilară, unui supus. În 1936 un american se declară stăpân asupra tuturor corpurilor cerești din Univers, deci mult înaintea lui Dennis Hope. Din 1944 până prin anii '60, Ministerul Pământurilor în SUA primește o mulțime de cereri să li se acorde pământ pe Lună, cum înainte se acorda pământ în Vestul sălbatic, acum americanii vor să li se acorde pământ pe Lună.

– Până la urmă Luna a cui e?

– Luna e greu de spus a cui e! Pot să spun a cui nu e! Sunt o mulțime de teorii care se bat cap în cap, la ora actuală este un fel de domeniu public, dar care ar putea să se privatizeze, de ce nu!

– Americanii au ajuns acolo și nu-și pot îngădi ei un teren?

– Nu au vrut! Primii, de fapt, care au ajuns acolo, au fost rușii, ei au trimis o sondă spațială la sfârșitul anilor '50 care a împrăștiat medaliașoare cu stema URSS și se credea la acel moment că URSS o să-și proclame suveranitatea asupra Lunii. Ei bine, nu s-a întâmplat așa ceva. În 1969, când SUA au ajuns pe Lună, deja se sem-nase tratatul spațiului cosmic Outer Space

Treaty din 1967, iar acesta le interzicea proclamarea suveranității. Atunci ameri-canii au și zis: *venim în pace pentru omenire*, au pus steagul american pe Lună, dar l-au fixat în mod simbolic, cum expe-dițiile românești pe Everest pot să înfigă steagul românesc acolo.

– Ar putea să revendice cineva banii ăia dați pe terenul lunar?

– E o chestiune de protecția consuma-torului cărui a se vinde ceea ce nu este în proprietatea celui care vinde. E ca și cum eu aș vinde camere din Casa Poporului, e același lucru.

– Spațiul e un business în momentul acesta?

– Da, spațiul e un business. Există o

diferență între așa-numita vânzare de teren pe Lună și businessul spațial care a fost de prin anii '60 odată cu sateliții de telecomu-nicații și cu toate celelalte. Acum or să înceapă zborurile private în spațiu, de anul viitor sau oricum peste doi ani, *Virgin Galactic* al lui Richard Branson vrea să lanseze oameni în spațiu probabil pentru suma de 200.000 de dolari, dacă nu mă înșel, nu pot să vorbesc eu pentru ei, dar atât am auzit că ar fi! Spațiul se deschide omului, aproape omului de rând. Ei, nu chiar! Să zicem bogatului de rând.

– Deschiderea pe care a făcut-o Denis Tito cu primul lui zbor spațial semnifică într-adevăr începutul unei industrii de turism spațial?

– E un fapt deja.

**Asteroizii
se pretează
mai bine
la a deveni
proprietatea
unui om**

– **Turismul spațial pentru miliardarii lumii!**
– Nu pentru miliardari, e pentru milionari. Miliardarii își fac propria lor industrie spațială, deja s-a coborât la nivelul milionarilor și peste doi ani de zile o să se coboare la nivelul celor care au sute de mii de dolari. Ceea ce deja e mult mai aproape de omul de rând, cu salarii de ordinul zecilor de mii de dolari ale celor din SUA, ale profesioniștilor etc. Atunci foarte mulți americani își vor putea permite să meargă în spațiu.

– **Să zbori cinci minute în spațiu, în imposibilitatea stai cinci minute să plătești 200 de milioane de \$, nu-i tot o țepă?**

– Nu e ceva fals, e ceva adevărat, oamenii aceia chiar au fost sau vor fi efectiv în spațiu, chiar și numai pentru cinci minute, dar nu e nici o problemă. Dacă ai putea cumpăra un centimetru pătrat de pe Lună, nu ai avea nimic împotriva, oricât de mic este, important este că e real. Nu contează cât de puțin stă acea persoană în spațiu, dacă acea persoană vrea să fie acolo, să zboare în spațiu, efectiv i se dă posibilitatea să zboare în spațiu. În schimb celor care vor să fie proprietarii Lunii nu li se dă posibilitatea de a fi proprietarii Lunii, li se dă un certificat care nu are nici o valoare juridică.

– **Probabil, cartea ta nu va opri oamenii să-și cumpere teren în spațiu.**

– Ei bine, Biblia nu-l oprește pe oameni să facă ceea ce nu trebuie să facă.

– **Revin cu întrebarea, de unde a venit pasiunea ta pentru spațiu?**

– De mic copil eram pasionat de spațiu, am vrut să mă fac cosmonaut. Apoi mi-am dat seama că oamenii nu au mai ajuns pe Lună de ceva timp, au abandonat-o. Volam să ajung pe Lună, mă jucam de-a cosmonauții cu sora mea când eram mic. Îmi luam microscopul în spate, îmi puneam niște căciuli de schior pe cap și

ziceam că sunt cosmonaut.

– **Pe urmă ai plecat în străinătate, ai urmat studiile acolo, ai studiat dreptul, are vreo legătură...?**

– Da, Dreptul are legătură cu Dreptul spațial. A fost o disciplină pe care am studiat-o la Aberdeen Dreptul internațional ca masterand și bursier al Consiliului Britanic și acolo l-am întâlnit pe profesorul Francis Lyall care e specialist în Drept internațional spațial. Acest gen de drept reprezintă doar un capitol care se studiază în mod normal la universitate, e o disciplină aparte, dar e o disciplină foarte specializată și atunci nu se studiază efectiv de către toți studenții.

– **Ai studiat-o?**

– Am studiat-o în timpul doctoratului, așadar am studiat Dreptul internațional public, iar Dreptul internațional al spațiului cosmic este o subramură a Dreptului internațional public.

– **Mai cunoști români care să fi studiat un astfel de drept?**

– Da, dar nu în România, de fapt sunt niște pionieri ai Dreptului internațional spațial de origine română, de exemplu profesorul Mateescu Matte, care este un pionier al dreptului aerian și spațial, care se află în Canada. Și profesorul Stephen Gorove, el a murit, era originar din Transilvania. De fapt, România a dat mulți oameni activi în domeniul spațiului și aviației. De pildă, anul acesta s-au împlinit 100 de ani de la zborul lui Traian Vuia, născut aici în Banat, mai este – evident – sibianul Hermann Oberth. Mai e Prunariu, care a zburat în Cosmos, în anii '80.

– **Tu crezi că următorul român care va zbura în spațiu va fi o persoană privată sau...?**

– O să fie o persoană privată. Ceea ce sper eu foarte mult... Acum la Râmnicu Vâlcea se construiesc niște vehicule spațiale de către niște oameni foarte entuziaști...

– **Dar cu resurse minime, am înțeles!**

– S-ar putea ca românii să ajungă totuși în spațiu și atunci românii ar fi a patra națiune care să trimită oameni în spațiu, sau a cincea entitate, că de fapt vorbim de entități, prima a fost URSS, SUA, China, a patra o firmă privată din SUA și atunci s-ar putea să fie o firmă/un program spațial românesc.

– **Te referi la Spaceship One, nu?**

– Evident.

– **Așadar, ei consideră acea firmă o entitate separată...**

– Este una separată, fiindcă e o firmă. Evident că o mulțime de firme private sunt active și la ora actuală și vor fi active în curând în domeniul lansării de echipament în spațiu.

– **Tu nu lucrezi în domeniul spațial, te gândești la o carieră...?**

– Evident, cariera înseamnă și a scrie,

am terminat *Unreal Estate*, mai am câteva cărți.

– **Cât de mult ai reușit să vinzi, cât de mult ai business-ul tău spațial acum? Poate fi un business?**

– Da, poate fi un business.

– **Sunt mulți entuziaști ai spațiului?**

– Totul e relativ când vorbim de numere, ce înseamnă mult? Eu cunosc mulți oameni care sunt interesați de spațiu. Paul Allen, al doilea om din Microsoft, s-a implicat într-un astfel de proiect, ceea ce arată că lucrurile par să fie pe un trend ascendent. Acest trend ascendent a fost de fapt provocat de un moment în care s-a zis mai rău nu se poate: prăbușirea navei *Columbia* în 2003. De acolo s-a mers doar în sus, fiindcă din 1972 s-a mers doar în jos, de când oamenii au părăsit Luna.

– **S-a mers doar în sus în sensul că americanii nu au mai trimis oameni în spațiu datorită rușilor...**

– S-a mers în sus în sensul că se renunță la programul de *Space Shuttle* care nu face decât să înconjoare Pământul și s-au ales alte destinații: Luna și dincolo de Lună, planeta Marte. Prefer un mic stop în care să se reorienteze oamenii decât să meargă ca un carusel în jurul Pământului și să nu facă mare lucru...

– **Din '72 oamenii n-au mai pus piciorul pe Lună, nu e timpul pierdut?**

– Este absolut un timp pierdut. La ora actuală, tehnologia spațială este inferioară anului 1969, fiindcă atunci, în 1969, se putea ajunge pe Lună. În anul de grație 2006 nu se poate ajunge pe Lună.

– **Aproape nu se mai poate ajunge în spațiu...**

– Ba da, în spațiu se poate ajunge. Ajung rușii, chinezii pot să ajungă în spațiu și americanii. Acum se dezvoltă de fapt *spaceship*-ul care va fi comercial. *Spaceship One* a fost un prototip, evident un prototip funcțional, dar *Spaceship Two* va fi mai mare.

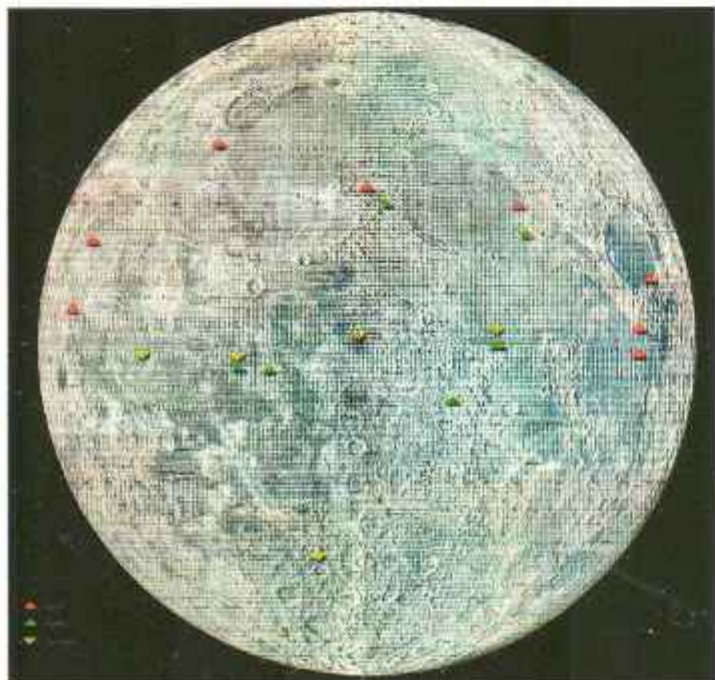
– **Spoi că poate e un business zborul spațial suborbital, dar nu poate fi un mare câștig!**

– Cum să nu, poate fi un mare câștig.

– **Zboruri suborbitale au fost încă din 1950...**

– În 1961 când Yuri Gagarin a fost primul, au fost apoi americanii care au început cu zborul suborbital... John Glenn care a orbitat Pământul... Din punctul acesta de vedere suntem înapoi în anii '60; de fapt nu înapoi, ceea ce în 1961 era disponibil prin programe enorme guvernamentale, la ora actuală este disponibil printr-un program privat, exact ca și la calculatoare. Hai să spunem că vorbim despre o democrație a spațiului.

– **Vorbim despre lucruri care la noi par atât de inexistente în preocuparea societății**

**Societatea
românească
nu mai
e preocupată
de spațiu**

**NASA —
cenușăreasa
spațiului**

românești, ai observat lucrul acesta sau nu?

— Societatea românească, de fapt, nu numai că nu e preocupată de spațiu, dar este o societate care se preocupă de manele, despre ceea ce face fotbalistul X, ce face vedeta Y, deci este o societate care trebuie educată. Din fericire, lumea se mai uită și pe *Discovery Channel*, *National Geographic*, pe *Animal Planet*, dar celelalte posturi de televiziune difuzează emisiuni de cea mai proastă calitate.

— Tu nu ai avut niciodată în vedere și piața românească?

— Ba da, am avut în vedere și piața românească, eu îmi voi traduce cartea, o voi publica în română, dar am zis că ne vom ocupa întâi de piața internațională și de acolo să ajung pe piața românească. De fapt, sursele mele au fost în limba engleză, ar fi fost absurd să traduc din engleză în română. La ora actuală sunt un mare patriot, dar scriu în engleză fiindcă îmi vine mult mai ușor să scriu în engleză, din moment ce merg în străinătate și materialele mele sunt în engleză.

— Care este semnificația titlului *Unreal Estate*?

— E un joc de cuvinte englezesc, *real estate* — drepturi reale și *unreal estate* — drepturi ireale. Nu există termenul *unreal estate*, evident nu l-am creat eu, deci... dar nu e un termen legal, da' e un joc de cuvinte. L-au mai folosit și alții înainte, chiar și pentru aceste vânzări de terenuri în spațiu sau vânzări de terenuri în Rai ori altceva de genul acesta.

— Pe ce temă îți faci doctoratul?

— Doctoratul este pe o temă serioasă de data asta, drepturile de proprietate în spațiu, dar de data asta nu mă ocup decât în primul capitol despre vânzările de terenuri în spațiu. Mă ocup în schimb de sursele drepturilor de proprietate în spațiu, surse de două feluri — surse materiale și surse formale. Fiindcă dreptul pozitiv e ceva relativ depinde de cine anume îl adoptă, poate fi un drept socialist sau poate să fie un drept foarte capitalist, depinzând tot timpul din cine anume sunt constituite adunările parlamentare, de aceea dreptul este un fenomen care evoluează sau involuează, nu pot să zic din acest moment cum va fi dreptul peste 20 de ani.

— Dacă o persoană ar vrea să încheie un contract pentru a zbura în spațiu s-ar putea să aibă nevoie de expertiza ta în domeniu?

— De expertiza mea, de ce nu? Dar doctoratul meu nu se ocupă despre contractul pentru a zbura în spațiu, ci se ocupă de drepturile de proprietate exclusive, există sau nu există, iar eu pornisem doctoratul cu o viziune mult prea socialistă. Se zice că dacă la 20 de ani nu ești de stânga înseamnă că nu ai inimă, iar la 30 de ani

dacă nu ești de dreapta înseamnă că nu ai minte. Tocmai am depășit acești 30 de ani și mi-a venit și mie mintea la cap.

— Crezi că ar trebui un capitalism sălbatic în spațiu?

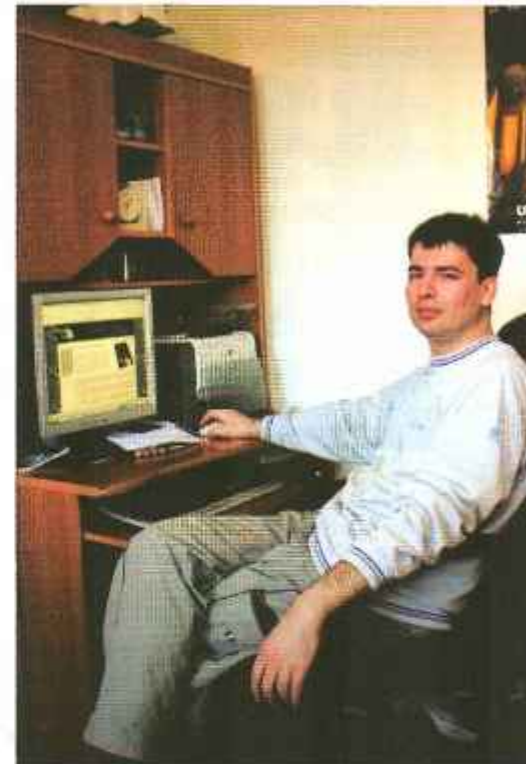
— Nu, dar ar trebui un capitalism. Da, cine intră, să-și ia, dar cu respect față de alții, nu poți să spui că primul capitalist care ajunge pe Lună să zică toată Luna e a mea, în nici un caz. Există anumite limite ale bunului simț.

— *Energia Corporation* din Rusia vorbea despre lansarea unui program prin care să ajungă la activități de minerit pe Lună! Ar putea exista un business la nivelul acesta? Ar putea să găsească acolo omenirea lucruri valoroase, baza pentru migrări?

— Lucruri valoroase... sunt valoroase dacă e apă, aer. Aerul în spațiu e foarte valoros, costă 10.000 de dolari pe jumătate de kg, fiindcă atât costă să-l lansezi, are un preț enorm. Înainte se preconiza exploatarea Lunii pentru izotopul trei de heliu pentru fuziune nucleară. Acum se preconizează exploatarea Lunii pentru zăcămintele de oxigen-hidrogen pentru a se merge mai apoi pe Marte, sau pentru transformarea unei părți de pe Lună într-o centrală solară. Ori pentru crearea unui telescop lunar pe partea întunecată a Lunii, deci există o mulțime de posibilități de utilizări ale Lunii. Dar adevărata bogăție nu stă pe Lună, ci pe asteroizi, asteroizii care sunt formați din apă și metale și asteroizii după părerea mea nu sunt corpuri cerești din punct de vedere legal. Asteroizii s-ar putea, mă gândesc, să fie revendicați de către omul care îi prinde, fie efectiv, fie dacă aterizează o sondă acolo. Nu doar că e al meu fiindcă zic eu, ci pur și simplu dacă aterizează acolo o sondă și mai apoi încep să exploatez, atunci este al meu. Aici sunt cât se poate de sigur de părerile mele și aș milita foarte mult pentru recunoașterea drepturilor de proprietate ale unor asteroizi în integralitatea lor. Companiile private ar trebui să se îndrepte mai degrabă către asteroizi decât spre Lună, dacă e vorba să exploateze ceva.

— În momentul de față nici o companie privată, în afară de aceeași *Energia* din Rusia, care propune un zbor în jurul Lunii, nu și-a propus...

— Ba da, asteroizii da, Jim Benson de la *SpaceDev* care au făcut motorul de la *Spaceship One* și cel care dorea în 1988 să aterizeze o sondă pe un asteroid și să se declare stăpânul acelui asteroid. Au fost și există multe obstacole politice, care încet, încet cad și drepturile de proprietate în spațiu tocmai aici folosesc... încearcă să dea o anumită siguranță omului că e OK, se duce acolo, dar e al lui, pot să exploatez. Altfel, de ce să mă duc, când vine altcineva și-mi ia tot ceea ce am

făcut? Nu mi se pare corect, ca în momentul în care cu banii mei îmi fac o companie care începe să exploateze Luna să plătesc impozite pe care să le împart cu statul african x și cu statul sud-american y și cu statul asiatic z. Nu, de ce să nu beneficiaz de efortul meu și să fie al meu?

— Când a zburat Tito în spațiu și America a fost extrem de reticentă, mi s-a părut că rușii ar fi mai capitaliști decât americanii!

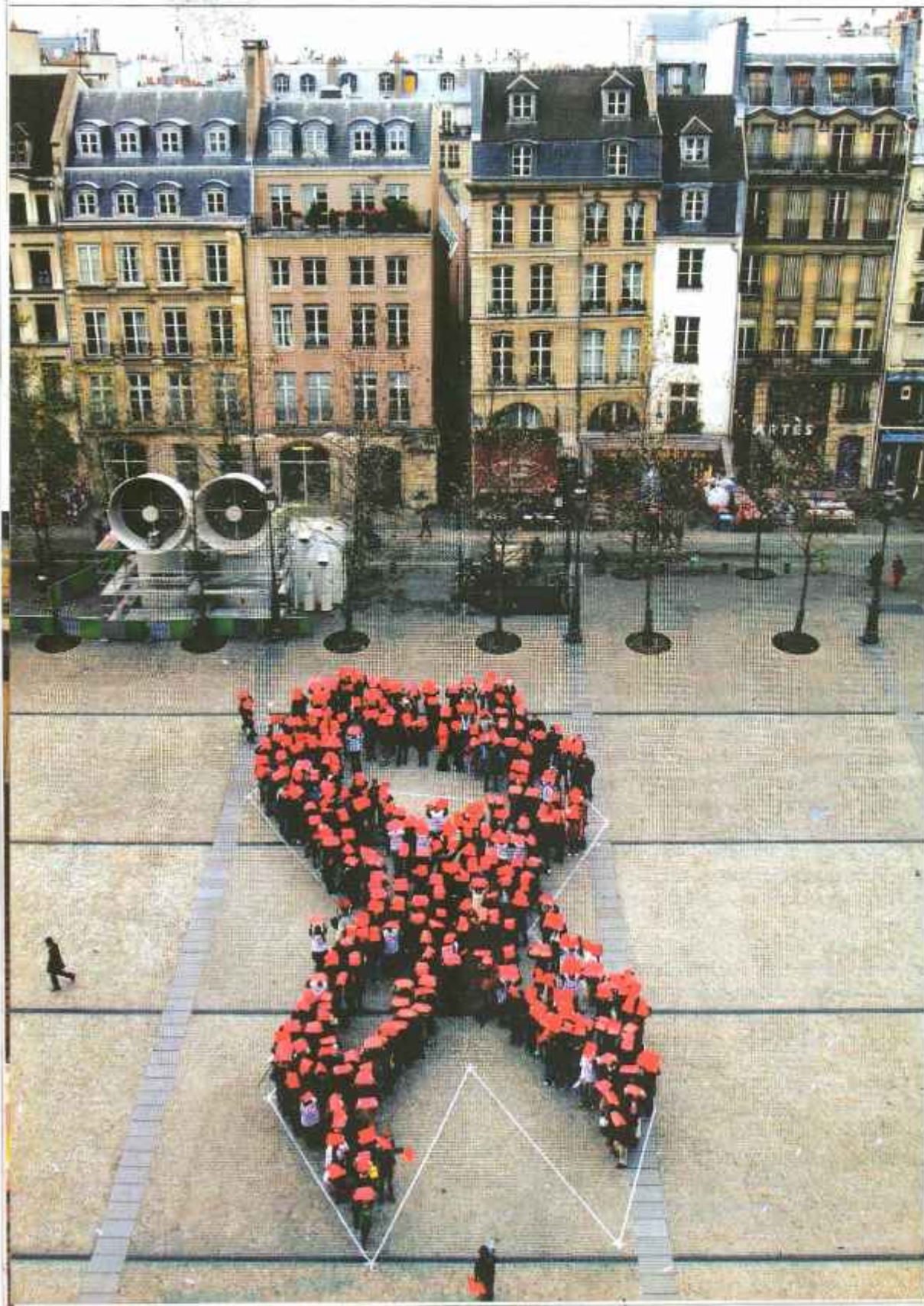
— În momentul acela erau, în momentul de față nu aș putea să spun, mai ales că există această companie care a făcut *Spaceship One*, acum face *Spaceship Two*. Rușii și-au privatizat o parte din ceea ce aveau și și-au deschis mai mult programul public spațial către privat, pe când americanii au făcut altfel, au avut propriile companii private. Aș putea să zic că RSA, Agenția Spațială Rusă, ar fi mai capitalistă decât NASA, da, dar nu industria spațială neapărat pentru că industria spațială înseamnă mai mult decât agențiile spațiale guvernamentale.

— Acum e mai mult o cursă a afacerilor în lumea spațială. Fiecare proiect e văzut mai mult ca un business.

— Foarte bine că sunt văzute ca business-uri, uite, în 2001, când trebuia să fie anul *Odiseei Spațiale*! Ei bine, numai *Odiseea Spațială* nu am avut, dar din 2003, când a fost acea tragedie, oamenii aceia nu au murit degeaba, pe când a fost *Challengerul*, din păcate nu s-au schimbat în bine lucrurile, dar după tragedia *Columbiei*, lucrurile au început să meargă foarte bine.

Text: **Dan Tornea,**
Alice-Claudia Gherman
Foto: **Dan Tornea**

„Sub frumosul lor cer luminos, în calmul naturii verzi, dansatoarele regăsesc ritmurile străvechi ale pământului african. Aici, ele dansează *banda lângă Bangassou*” – citesc într-un ghid turistic al Africii Centrale și mi-aș dori să fiu într-adevăr în Paradis. Dar, pe marginea drumului, o pancartă îndeamnă călătorii: „Redu măcelul! Protejează-te la volan!” Cam straniu pentru un semn de circulație? Nu și dacă acesta se află pe Kinshasa Highway, zisă și *Autostrada SIDA*.

Bangui, capitala Republicii Centrafricane, patria lui Jean-Bedel Bokassa, 1973.

Soarele auriu își revărsa lumina deasupra junglei luxuriante aflată la periferia orașului, fluturi de toate culorile își mișcă magic aripile în aerul fierbinte, iar eu mă joc mereu, pe malurile învolburate ale Oubangui-ului cu cimpanzeul pe care l-am înfiat. În ceea ce mă privește sunt în Paradis. Și totuși... Africa e plină de șerpi și insecte otrăvitoare, uneori bune de mâncat pentru populația locală care suferă de foamete, și acestea îți reduc libertatea de mișcare. Asta nu-i nimic. Cei mai răi sunt microbiile care ne amenință la tot pasul, atât pe noi, copiii, cât și pe adulți. Toți alții trebuie să luăm în permanentă chină, iar, dacă gustul e suportabil, faptul că văd pe zi ce trece tot mai slab mă deranjează. Din fericire, Africa este o a doua patrie pentru mine – primele mele amintiri se leagă de aceste locuri – sunt obișnuită și nu mă prăpădesc cu nici o boală, spre deosebire de adulți care suferă deseori de fel de fel de boli, datorate unor bestiole cu denumire șic – „virus” – la care africanii sunt imuni. Deși îmi place denumirea, îmi este greu să concep că Africa este plină de viruși. Probabil că numai eu, care am probleme cu ochii, nu-i văd. Cu atât mai bine: paradisul meu african rămâne netulburat și ecuatorul mi se pare cel mai fascinant oraș al copiilor de pe planeta Terra.

Paris, 1980. Publicațiile de mare tiraj relatează toate despre recentul scandal din Statele Unite: cancerul gay. Pot vedea în paginile lor imagini cu bolnavi și mă impresionează acele fețe umflate, pline de leziuni. Este cu atât mai impresionant cu cât mulți dintre ei povestesc cum au fost dați afară de la serviciu sau chiar din apartamentele în care locuiau cu chirie. Ce injust, mă gândesc, mai ales că se pare că acest cancer aparte nu este contagios decât pentru homosexuali. Ca și mine, întreaga Franță, țara „libertății, egalității și fraternității” este oripilată de această dovadă de lipsă de civilizație a americanilor. În plus, toată lumea se

Autostrada SIDA

Întrebă cum toate par a li se întâmpla numai lor. Și, bineînțeles, tot americanii trebuie să aibă monopolul lingvistic: ei au botezat virusul H.I.V. (*Human Immuno-deficiency Virus*), iar boala pe care acesta o cauzează AIDS (*Acquired Immuno-Deficiency-Syndrom*). În spiritul în care francezii se referă la mouse-ul computerului cu autohtonul *la souris*, așa au găsit și atunci o denumire pentru boala americană: SIDA – *Syndrome immuno-déficitaire acquis*. Încă nu se știa că denumirea avea să aibă rol de premoniție.

Paris, 1990. SIDA este de pe acum o boală internațională, iar Orașul Luminilor este cel mai afectat din Europa. Nu este de mirare căci am ocazia să văd la fața locului aspectul socio-cultural care pla-

sează Franța pe locul 1 în lume la capitalul *Liberté, égalité, fraternité*: moravurile sexuale. Mai ales că acum locuiesc într-un cămin de tineri nefamiliști mixt. Este chiar în zona sud-vestică Gaîté, cartier al sex-shop-urilor și prostituatelor și atmosfera este *gaie*, cuvânt care stă la baza colocvialului *gay*, deși nu înseamnă „homosexual”, ci „vesel”. Bineînțeles, se știe de pe acum că H.I.V. este transmisibil pe cale sexuală de orice fel și, mai ales, cu șanse 100%, intravenos, dar, cu toate acestea, fiecare face sex cu oricine și mai toți se droghează cu heroină injectabilă. Mi se propune în repetate rânduri să devin dealer; *connaissance*urii susțin că aș fi perfectă în acest scop deoarece eu nu mă droghez. Perspectiva mă sperie

prea tare, însă, căci efectele traficului sunt sub ochii mei: mulți dintre căminiști suferă de SIDA și mie acest lucru mi se pare tragic. Nu și lor. Franța este prin excelență patria *du savoir vivre*, al rafinamentului *vivre et laisser vivre*, și de aceea iubesc atât de mult Parisul. Cu fiecare zi care trecea, SIDA mi se părea și mie tot mai banală. De pe acum eram mai degrabă curioasă și Parisul este locul ideal în care, vrei nu vrei, ești informat asupra subiectului. Aveam să aflu astfel că fusesem incredibil de aproape de înșeși izvoarele bolii sfârșitului de mileniu.

Africa Centrală: autostrada Kinshasa

Mai ales prin anii '90 s-au scris

numeroase cărți despre bolile contagioase, la baza lor stând psihoza SIDA. Astăzi sunt aproximativ 45 de milioane de oameni care au testat H.I.V. pozitiv. Deși în prezent tratamentele au evoluat mărind speranța de viață a pacienților, acestea, fiind foarte costisitoare, rămân inaccesibile celor mai puțin norocoși, cărora nu le-a fost dat să se nască într-o țară dezvoltată. Astfel, în 2005, s-au înregistrat 6 milioane de noi cazuri de H.I.V. pozitiv, iar 3 milioane de bolnavi au murit de SIDA, cea mai mare cifră din 1981 încoace. Cu toate acestea, virusii nu mai sunt la modă, locul lor în literatură fiind luat de jurnale comice gen *Bridget Jones* sau *biidungs roman fantastice* gen *Harry Potter*. Noul mileniu este optimist. Sfârșitul de secol a fost însă marcat de

producții fiction sau romane *non-fiction* având ca temă răspândirea a tot felul de virusi, de obicei de sorginte africană. Nu s-au tradus la noi, dar, regăsindu-mă la Paris și ulterior la Tokyo, am trăit din plin moda sfârșitului de lume. Multe dintre cărțile care mi-au trecut prin mână dădeau cu presupusul apropo de modul în care un virus mortal poate apărea așa, dintr-o dată, și răspândi ca și cum, indiferent de calea de transmitere, ar fi *air born*. Teoria care mi-a plăcut cel mai mult a fost aceea a producerii accidentale de mutații genetice în cadrul naturii, o maimuță de exemplu dezvoltând inițial virusul, transmis apoi din regnul animal la om via *the Sin*. „Să nu ucid!” au spus absolut toți întemeietorii religiiilor majore. Africanii mănâncă inclusiv carne de maimuță. Occidentalii importă maimuțe din Africa pentru experiențe. Dacă prima parte este plauzibilă, cea de-a doua are o variantă mai realistă: răspândirea rapidă pe glob se datorează așa-zisului net: legăturile aeriene.

Dar, indiferent de cum s-ar fi răspândit H.I.V., indiferent de trecătoarele mode literare, oricine a trăit vreodată în mijlocul celui verde tare, sub soarele canicular știe că niciodată nu ești definitiv *Out of Africa*. Iată-mă așadar înapoi, după atâta timp, puțin mai la sud-est de centrul continentului, exuberantul Bangui. Mă rog, la o mie și ceva de kilometri, adică foarte puțin după standarde africane. Este poate un amestec de simbolic și hazard că una dintre cele două definiții inițiale ale SIDA poartă numele de *definiția Bangui*. Cealaltă este definiția C.D.C. (*Central Disease Control*, Atlanta). Dar iată-mă acum în locul în care acele tobe cu ritmuri sinistre au început să bată: satul Kasenero, din apropierea lacului Victoria, Congo. În mod ironic, ceea ce era în 1979 o comunitate foarte izolată și săracă s-a transformat într-unul dintre cele mai internaționale puncte de pe continentul african. Într-adevăr, ai ocazia să întâlnești aici mulți cercetători veniți din toate colțurile lumii. Un sat pitoresc, pe lângă care trece faimoasa autostradă. Aceasta pornește din Mobasa, Kenya, trece prin Kinshasa, capitala Zairului, și se sfârșește la Pointe-Noire. Este o autostradă care-mi aduce aminte de acasă, de România, fiind chiar și mai autohtonă. Este un simulacru de autostradă. Guvernul zairez, prin a cărui țară trece cea mai mare porțiune a autostrăzii, a găsit de cuviință s-o asfalteze numai pe o bandă. Când te angajezi în depășire intri așadar în noroi. Accidentele sunt foarte frecvente pe autostrada Kinshasa, dar și mai numeroase sunt prostituatele. Ele sunt

cele care au contribuit inițial la răspândirea fulminantă a H.I.V. de-a lungul unicului drum asfaltat din Africa la acea dată, cel mai circulat și cel care s-a dovedit a fi Drumul SIDA. În prezent, cifrele sunt grăitoare: 90% dintre prostituatele care lucrează pe șoselele africane sunt infectate cu H.I.V., Kinshasa Highway fiind în top.

Înaintăm tot mai mult în inima Zairului, patrie a unei istorii sinistre. În multe sate congoleze lucrează și în prezent reprezentanții misiunilor catolice belgiene, Belgia fiind odinioară patria mămă a vechii colonii. O simplă răceală a determinat prin anii '80 surorile de la una dintre aceste misiuni să vaccineze un întreg sat. Folosind un singur ac! Nu putem vedea locurile așa cum erau atunci. Acel sat nu se mai află în prezent pe fața Pământului. Una dintre surorile belgiene s-a vaccinat ea însăși și, îmbolnăvindu-se, a plecat să se trateze la un spital din Kinshasa. A fost cea care a dus – se pare – H.I.V. în marele oraș. Nu se știa exact de ce suferă pe atunci și cadrele medicale nu știau cum să se protejeze. O asistentă medicală, Mayinga, a fost la rândul ei infectată. H.I.V. contemporan este cunoscut a proveni din faimoasa *Mayinga Strain*, tulpina Mayinga.

Părăsim Kinshasa dis-de dimineată. Nu am avut nici un ceas deșteptător în camera de hotel și am fost avertizați de la bun început că room service-ul dormitează zi și noapte. Am folosit așadar ceasul african: paharele de apă dinainte de culcare. Numărul lor trebuie să fie proporțional cu numărul orelor de somn propuse și să fie calculat în funcție de organismul tău, adică intuitiv. La ora dorită te vei trezi așadar pentru a te duce la toaletă.

Soarele a început să bată cu putere. Circulăm întins pe autostrada care ne duce la capătul continentului, la capătul lumii, sugestiv parcă denumit Pointe Noire. Aproape întins. Din loc în loc, ocolim câte un camion oprit în plin drum. Tot din loc în loc, femei africane îmbrăcate în stil occidental au început să-și facă apariția pe partea dreaptă a drumului, cea cu banda asfaltată. Te simți plin de optimism atunci când ești în apropierea unei morți care – cu răceală fie spus – nu te privește direct. Introduc în casetofonul de la bord o casetă foarte, foarte veche. Și, cât ai bate un tam-tam, drumul începe să treacă printr-un peisaj de un verde extrem de tare, de un auriu perpetuu și nepăsător. Este o înregistrare de acum mai bine de două decenii cu tobele din Bangassou.

scrit. Claudia Golea

MALTA

€ 188 = AVION + CAZARE

Intercontinental

de la **514€**
avion + cazare
cu mic dejun bufet

Solana

de la **309€**
avion + cazare
cu mic dejun bufet

Bella Vista

de la **306€**
avion + cazare
cu dompensiuone

Vivaldi

de la **388€**
avion + cazare
cu mic dejun bufet

Turul Siciliei **120€**

Este o excursie de 1 zi cu catamaran de mare viteza. Calatoria între Malta si Sicilia dureaza 90 min. In cadrul acestei excursii se viziteaza 2 dintre cele mai frumoase puncte ale insulei: Vulcanul Etna si Taormina.

Tarifele includ:

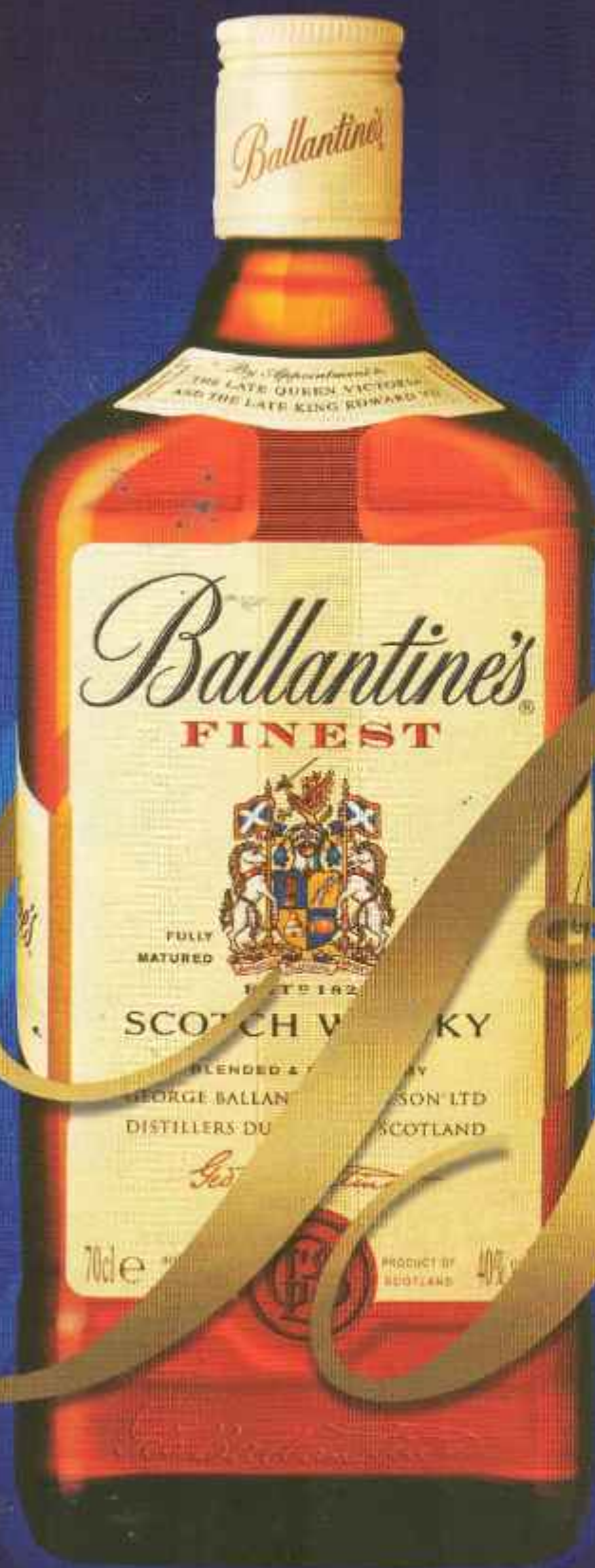
- 6 nopti cazare la hotel
- bilet avion tarife charter Air Malta (Airbus/Boeing) Bucuresti-Malta-Bucuresti
- transfer aeroport-hotel si retur
- asistenta turistica
- excursie gratuita pentru rezervari cu 3 saptamani inainte

Vara 2006

plecare din Bucuresti

Malta Travel - str. Pitar Mos nr. 29, et. 1, ap. 23, interfon 23C, sector 1, Bucuresti,
Cod fiscal: R11702426 Reg. Com.: J40/3806/1999; Licenta turism: 1591/16.12.2003
Capital social: 20.000 RON; Tel/Fax: 0040-21-318.59.92/93;
Mobil: 0722-62.69.03; E-mail: maltatld@malta.ro; www.malta.ro

TH

Antiques

E SCOTCH

Dacă Sun Tze ar fi trăit în România

Dacă Sun Tze ar fi trăit în România, atunci sigur că ne-ar fi lăsat moștenire nu o fatalistă baladă mioritică, ci un pachet de învățături subtile despre cum să ne apărăm (fără cu vorbe și fapte înțelepte. Mai pragmatici, strategii militari americani au adoptat *Arta războiului* scrisă acum 2.500 de ani de consilierul chinez în probleme de apărare, împănând toate manualele lor de operații informaționale și psihologice cu citate pertinente din opera anticului gânditor oriental. Noi însă continuăm să ne promovăm interesele naționale în aceeași manieră pompieristică bazată pe asalturi entuziaste, susținute indeobște doar prin strigăte repetate de „Uraaaa”...

Al Gore
și „Autostrăzile
informației”

„INFO-strategy”,
pe limba
militaro-
americană

Am fost plăcut surprins atunci când am fost întrebat de un general român de ce manualele și lucrările de operații psihologice și informaționale americane sunt pline de citate din *Arta războiului* a lui Sun Tze. „Cred că Sun Tze este doar o marotă, l-am răspuns, o marotă adoptată de americani deoarece este corectă politic prin originile sale anti-co-asiatice (deci ne-europene), satisface nevoile (și fascinațiile) mitologice ale unei națiuni extrem de tinere și, în plus, nu-i

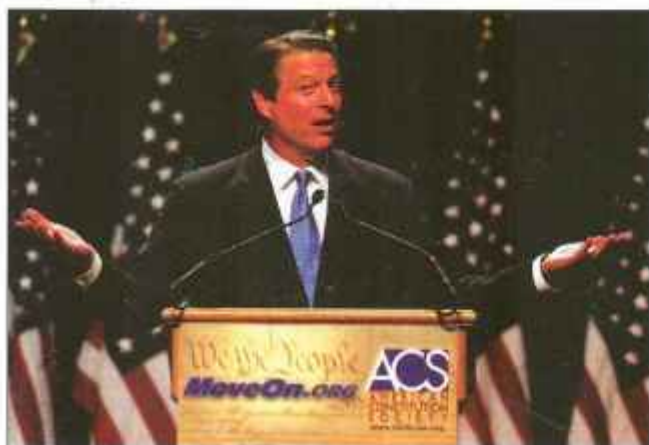
lezează imensul orgoliu. Pe de altă parte, revalorizarea gândirii lui Sun Tze, la fel ca și a lui Machiavelli, reprezintă doar reactivarea unor principii, caracteristici și norme care au guvernat dintotdeauna natura umană, dar de care oamenii au uitat timp de câteva secole, orbiți fiind de orgoliul marilor lor descoperiri tehnologice.”

La mijlocul anilor '90 vicepreședintele de atunci al SUA, Al Gore, afirma că stăpânirea universului mediatic este vitală pentru marile conglomerate industriale, deoarece „autostrăzile informației reprezintă pentru Statele Unite de astăzi ceea ce infrastructurile de transport rutier au însemnat la mijlocul secolului al XX-lea.” La modul retoric, toată lumea recunoaște că astăzi, în epoca numită încă de acum treizeci de ani de McLuhan drept un „sat global”, cine deține informația, acela deține și puterea sau, altfel spus, *hard power* (adică forța brută) a fost înlocuit de *soft power* (adică puterea inteligenței). Iar *soft power* înseamnă în primul rând informație și mai ales informație folosită inteligent într-un scop anume, bine definit.

Românii nu au și nici nu vor avea prea curând avioane F16, portavioane sau ogive

nucleare din spatele cărora să-și afirme și să-și susțină interesele naționale; în era informațională, în care au pășit toate marile puteri ale lumii, nici nu le-ar putea exploata prea mult dacă acest *hard-power* strategic nu ar fi susținut de un *soft power* pe măsură. O strategie informațională însă – ca expresie a învățăturilor lui Sun Tze aplicate unei lumi informatizate – poate fi concepută și aplicată și în absența unui *hard-power* mioritic prea consistent. Ce ar însemna această strategie? În nici un caz o altă hârtie uitată printr-un fișet guvernamental, pictată grijuliu cu vorbe pompoase, dar neacoperite de fapte concrete.

Strategia informațională – sau *INFO-Strategy*, cum o numesc anglo-americanii – de care ar avea nevoie România este un document programatic, un ghid politic, care ar trebui respectat și aplicat de către toate instituțiile statului și principalii vectori de comunicare ai acestuia (lideri politici, înalți funcționari ai statului, ambasadori sau chiar personalități culturale ori sportive) în toate demersurile lor publice (campanii, acțiuni, declarații, atitudini) cu impact național și internațional. Strategia informațională a României – o țară ce

De la
„linii de forță”
energetice
la criza
ostaticilor
din Irak

De la
hard-power
la soft-power

găzduiește milioane de mici și viguroase puncte de vedere referitoare la orice domeniu începând cu fotbalul și terminând cu războiul din Irak – nu înseamnă un instrument de cenzură a opiniilor, un pat prostian pentru imaginea țării, ci o concepție unitară de acțiune privind susținerea intereselor și obiectivelor naționale în plan informațional. Pornind de la obiectivele și interesele României descrise în Strategia de Securitate Națională, acest document ar urma să identifice liniile directe politico-strategice privind comunicarea și acțiunea în spațiul public la nivel național și internațional pentru fiecare domeniu distinct din sfera sistemului informațional: relațiile publice, diplomația publică, operațiile psihologice și informaționale inițiable în caz de nevoie, apărarea națională, serviciile de informații interne și externe etc. În fiecare dintre aceste domenii s-ar putea, astfel, construi direcții de acțiune specifice având o bază comună, astfel încât pentru susținerea aceluiasi interes sau atingerea aceluiasi obiectiv național efortul convergent rezultat ar fi mult mai coerent și eficient tocmai prin coeziunea sa. Anglo-americanilor le place să numească acest proces drept „o sinergie” a eforturilor.

O strategie informațională și structura aferentă implementării ei nu se referă deci doar la imaginea țării în străinătate, după cum nu este legată de gestionarea informațiilor și analizelor furnizate de serviciile secrete. Nimeni nu poate împiedica, nega sau minimaliza imaginile sărăciei și mizeriei din satele de la malul Dunării sau din periferia Bucureștilor dezvăluite reporterilor internaționali de inundații sau gripa aviara. De asemenea, o strategie informațională nu presupune un plan de asalt – eventual contra cost – al mass-media internaționale cu imagini triumfaliste sau idilice ale României, așa cum s-a practicat multă vreme încă din secolul al XIX-lea. O strategie informațională înseamnă o abordare pro-activă bine gândită a comunicării publice a fiecărui segment semnificativ al leadership-ului românesc, astfel încât fiecare obiectiv sau interes național în parte să fie susținut cu cele mai pertinente argumente din punctul de vedere al audiențelor țintă avute în vedere.

Astfel, nu este suficient să strigăm într-un pompos cor național că vrem în Uniunea Europeană, așa cum acum câțiva ani eram toți participanți la campania isteric-emoțională pro NATO; mai trebuie să-i și convingem pe cei care vrem să ne primească și pe cei care trebuie să ne susțină sau pe cei care cam strâmbă din nas de forță și consistența dorinței noastre. Acest lucru se poate mult mai ușor

realiza prin operații informaționale politico-strategice, conduse la cel mai înalt nivel și executate „sinergic” și coordonat de către fiecare actor implicat. Nu este suficient să ne proclamăm viziunea geostrategică asupra Mării Negre sau interesul pentru marile autostrăzi energetice dinspre Marea Caspică și Caucaz spre Europa, dacă nu ne coagulăm inteligent eforturile și resursele politice, diplomatice, informaționale pe baza unui plan ce țintește dincolo de orizontul unei conjuncturi de moment. Odată membru al Uniunii Europene, România va trebui să-și afirme în permanență, și în cei mai concurențiali termeni, identitatea și specificul național – celebrul brand de țară – nu de dragul satisfacerii unor desuete orgolii naționaliste, ci pentru a-și apăra astfel interesele politice, economice, sociale etc.

În caz de criză majoră sau de război, o astfel de strategie, împreună cu structurile de coordonare și conducere pe care le presupune, devine vitală. Criza ostaticilor români din Irak din primăvara anului 2005

a impus formarea la nivelul Președinției a unui astfel de embrion informațional ad-hoc sub forma Grupului Operativ de Criză. Atunci s-a văzut cât de importantă a fost gestionarea unitară la nivelul Președinției a tuturor informațiilor disponibile, cât de necesară a fost contribuția specialiștilor din cele mai diferite domenii (inclusiv antropologi, lingviști, istorici ai religiilor), cât de vitală a fost comunicarea coordonată a diferitelor mesaje adresate unor grupuri țintă anume (pe canalele diplomației publice, a comunicatelor și conferințelor de presă, sau a serviciilor secrete), cât de benefică a fost tocmai colaborarea strânsă a tuturor instituțiilor statului român implicate. Este evident, cred, pentru oricine, că dacă în acea situație de criză fiecare ar fi acționat de capul lui – evident, cu cele mai bune intenții – rezultatul ar fi fost, dacă nu catastrofic, atunci cu siguranță mult mai păgubos.

Int. Călin Hentea

În epoca denumită
încă de acum
30 de ani
de McLuhan
a „satului global”,
cine deține
informația
deține puterea

Dimitrie Ghyka Memoriile unui m

Volumul din care am selectat un fragment se numește *În anticamera războiului (1931 – 1932)*. Traducerea cărții aparține lui Vasile Savin. Volumul a apărut la Editura Institutul European, 2004

Memoriile lui Dimitrie Ghyka sunt un document spectaculos, prin care **FLACĂRA** își propune să dezgroape realitățile neștiute ale diplomației românești din perioada tumultuoasă care a precedat al doilea război mondial. **ÎN EXCLUSIVITATE**, puteți citi în **FLACĂRA** care au fost manevrele diplomației germane – și ale Micii Alianțe – față de România.

„Nu-mi rămâne decât să cer să fiu rechemat”

Numirea mea în fruntea diplomației române marcă îndeplinirea tuturor ambițiilor de carieră, întrucât deveneam ministru al departamentului în care debutasem în martie 1894, urcând mai apoi toate treptele. În acest guvern Iorga, botezat „Minister de tehnicieni”, eu eram, în fond, un fenomen anormal: cu excepția ministrului Take Ionescu de 30 de zile, unde figurase ca titular al departamentului nostru un diplomat de carieră, iar în cabinetul Averescu un scurt interimat al lui Duiliu Zamfirescu, deja trecut în tabăra oamenilor politici, niciodată portofoliul Afacerilor Externe nu fusese încredințat unui funcționar din cariera diplomatică. Noua formațiune politică, prezidată de domnul Iorga, dorea să instaureze o inovație. De data aceasta Justiția era în mâinile unui consilier de la Curtea de Casație, Lucrările Publice erau deținute de un profesor de la Școala Politehnică din Timișoara, Sănătatea Publică era încredințată doctorului Cantacuzino, biologul de reputație mon-

dială, iar profesorul Iorga însuși era Rectorul Universităților. Inovație cu caracter logic dar care ne expunea pe toți în bloc, și pe fiecare în parte, coaliției ambițiilor dezamăgite ale politicianilor de profesie gata de atacuri convergente împotriva uzurpatorilor care eram în ochii lor. În ceea ce mă privește, veneam în noul post cu multă teamă. Perspectiva de a figura pe o bancă ministerială, la Senat sau la Cameră, pentru a răspunde la interpelări, să țin alocuțiuni și să fac față incidentelor din timpul sesiunilor mă făcea să mă treacă fiorii unor presimțiri. În plus, situația bugetară se anunța amenințătoare. Pentru a continua să onorăm semnătura statului român și să plătim ratele datoriilor în străinătate, se impuneau economii deosebite în care bugetul Afacerilor Externe era menit a fi prima victimă a tăierilor masive, paralizând acțiunea utilă a departamentului. Nu-mi făceam iluzii asupra valorii activității mele ministeriale în asemenea condiții financiare.

Plecarea mea de la Roma, după dejunul de adio ritual, prezidat de Dino Grandi, era însoțit de semne de stimă cordială, prelungite până la un vagon-salon special, atașat la coada rapidului de Triest, ale cărui legănări la curbe puneau la încercare echilibrul călătorilor și provocau amețeli. O stupefiantă „confidență” a șefului de protocol de la palatul Chigi, coroborată cu cea a ministrului Grandi însuși, îmi însoțea plecarea. Acești domni îmi spusese personal că ministrul italian de la București, la anunțul numirii mele ca ministru al Afacerilor Externe, telegrafiasse pentru a propune Italiei să-și exprime veto-ul! L-am întrebat pe Mussolini, la audiența de plecare, dar Ducele se limită să spună doar că nu știa nimic despre asemenea acțiuni ale reprezentantului italian în România și mi-a reînnoit expresia sentimentelor sale călduroase. Cât privește birourile de la palatul Chigi, era limpede că „jubilau” în perspectiva încurcăturilor pe

Ministru al Afacerilor Externe

**Reich-ul anunță
că deschide
piața germană
pentru pro-
dusele agricole
românești**

care ministrul italian la București urma să le aibă și sperând că îl voi „lichida” imediat...

Într-adevăr, eram foarte hotărât să fac acest lucru, dar nu pusesem la socoteală anumite trăsături joșnice de caracter, rezistente la orice tratament. Cel dintâi care a intrat în biroul meu, în ziua primirii șefilor de misiune, a fost chiar italianul care aproape că mi s-a aruncat în brațe debitând fraze laudative cu privire la numirea mea. Tâind scurt acest elan nesincer, i-am prezentat părerea mea, cu referințe zdrobitoare. Realmente strivit, personajul bălbâi: „Nu-mi rămâne decât să cer să fiu rechemat”. „Veți face ceea ce veți crede de cuviință. În ceea ce mă privește, dialogul italo-român se va face la Roma, prin intermediul colaboratorului meu sigur și devotat, consilierul Legației, Zănescu, care va rămâne însărcinatul cu afaceri, întrucât mi-am păstrat postul liber”.

Pentru oricare altul, acest răspuns grav ar fi fost hotărâtor. Dar interlocutorul meu nu mai avea pic de rușine, a înghițit și asta, cramponându-se de post, iar în timpul celor 14 luni cât am lucrat în minister, venea să mă tămăzieze cu laudele sale de fiecare dată când luam cuvântul la tribuna parlamentară... La palatul Chigi, colegii diplomatului în chestiune au fost cu siguranță foarte deziluzionați că talentele sale de acrobat l-au salvat dintr-o poziție ce părea disperată și le justificau speranțele de a-l vedea rupându-și gâtul.

...Abia ajuns la București, spre sfârșitul lui aprilie, m-am prezentat imediat la serviciu, fără a avea timp să răsufliu, pentru a prezida Conferința anuală a Micii Antante

alături de Eduard Beneș și de primul-ministru iugoslav Marincovici. Această sesiune avea o importanță excepțională, întrucât trebuia să examineze și să condamne în mod solemn recenta tentativă a Germaniei de a pune la cale un început de Anschluss, prin acordul economic denumit Schober, împotriva căruia se protesta cu tărie la Londra și Paris. În fața protestelor vehemente generale, Republica de la Weimar bătușe în retragere, dar era nevoie să se vegheze la sămânța aruncată. Era rândul Micii Antante de a lua poziție, la sesiunea de la București, pe care eram chemat să o prezidez. Partea de recepții oficiale, cuvântări obișnuite și lucrări ale comisiilor nu avea nimic detestabil, eu îndeplinindu-mi sarcina fără probleme, dar nu prevedeam că urma să fiu angajat într-o luptă corp la corp cu Germania.

Într-adevăr, la prima audiență a corpului diplomatic, însărcinatul cu afaceri

german, pe nume Kirholtes, se grăbise să-mi declare: „Am plăcerea să vă comunic că guvernul german are intenția să-i cumpere României întregul stoc de cereale disponibil pentru export. (s.n.) S-a numit o comisie care să vină să negocieze cu această ocazie un acord comercial de mare amploare. Când pot veni acești delegați la București?” Răspunsul meu, foarte măsurat, exprima satisfacția noastră de a afla că guvernul Reich-ului, trecând, în sfârșit, peste opoziția agrariilor intransigenți, se hotărâ să deschidă piața germană pentru produsele noastre agricole. Cât privește data sosirii unei delegații, am spus că, din motive evidente, aceasta era în funcție de închiderea sesiunii Micii Antante. Delegații iugoslavi și cehoslovaci urmau să plece pe data de 7 mai, iar comisia germană putea să ia în calcul ziua de 8 mai ca dată de sosire. La care, cu gesturi vehemente, însărcinatul cu afaceri a replicat:

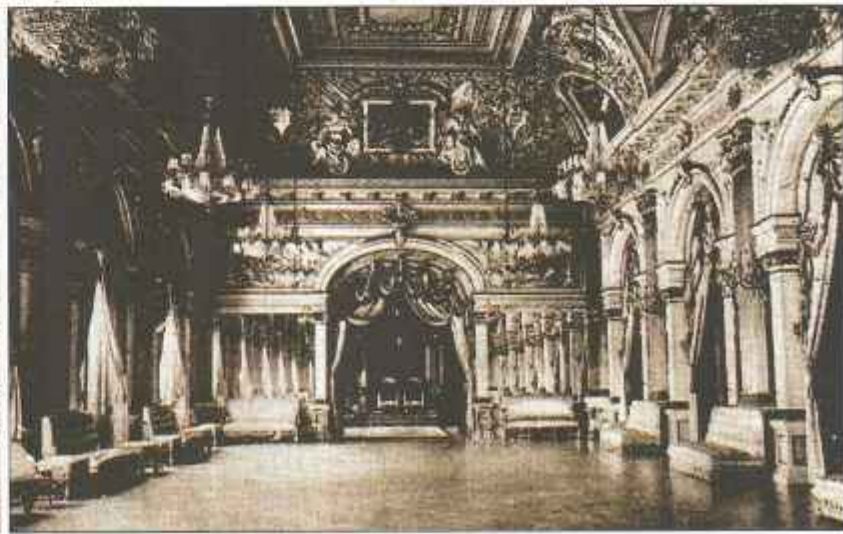
„Halucinantul căpitan Codreanu”

„Dar, domnule ministru, se pare că nu estimați la justa sa valoare hotărârea guvernului meu: cumpărarea cerealelor românești înseamnă miliarde ce vor intra în trezoreria dumneavoastră destul de goală”. „Fără îndoială, aceste devize intrate în viziunea noastră ne vor ușura situația și vor fi binevenite, dar cum să înțeleg, domnule-însărcinat cu afaceri, că oferta germană este valabilă doar până la 7 mai și încetează de a mai fi pe 8 mai dimineață?” Dându-și seama că a făcut o gafă și că s-a expus prea mult în jocul menit să facă presiuni asupra dezbaterilor sesiunii Miciei Antante, și a eventualei condamnări a acordului Schober, trimisul german bate în retragere și pleacă, fără însă a renunța să încurcă cărțile. Din precauție, după plecarea sa, am alertat pe ministrul nostru de la Berlin, însărcinându-l să precizeze clar la Wilhelmstrasse că, în nici un caz, delegația germană nu putea sosi în România înainte de sfârșitul sesiunii Miciei Antante. Răspunsul Legației noastre arăta combinația urzită la Berlin: Wilhelmstrasse răspundea că era prea târziu și că pe baza informațiilor primite de la domnul Kirholtes, delegații, deja răspândiți în provincie și fără posibilitatea de a fi contactați, erau în drum spre România cu dosarele și instrucțiunile primite.

În fața unei acțiuni de rea credință organizate, menajamentele nu mai aveau nici un rost. Interpelez Legația Germaniei la telefon, cerând insistent să se scrie sub dictarea mea și să se precizeze încă o dată că delegații germani nu vor fi primiți în România înainte de 8 mai. După o oră, reapărea, la mine acasă, supărătorul însărcinat cu afaceri, de data aceasta alarmat și implorând: „Este adevărat că Excelența Voastră mi-a vorbit de 8 mai, dar cum corespondentul de la *Berliner Tagblatt* mi-a spus că sesiunea Miciei Antante se va încheia pe 6 mai, am crezut că pot transmite această dată la Berlin.” „Nu știu, domnule-însărcinat cu afaceri, dacă sunteți pe deplin conștient de necuviința pledoariei dumneavoastră! Veniți la mine să-mi spuneti că între o declarație a ministrului Afacerilor Externe ale României și părerea unui corespondent german, pentru dumneavoastră contează aceasta din urmă. Vă declar din nou că delegații dumneavoastră vor fi opriți la frontiera română până la o ulterioară autorizare de intrare”. Imaginea disperării, diplomatul german murmură – se simte că se teme că va plăti oalele sparte... „Cum să ies din această situație?” „Nu sunt însărcinat să repar gafele dintre germani: totuși, cu titlu particular, vă dau un sfat: telefonați la consulul dumneavoastră de la Lvov, unde trenul se oprește la o oră rezonabilă și unde există hoteluri bune, iar delegații dumneavoastră vor aștepta semnalul de intrare.” „Nu avem consul la Lvov!” Exasperat, pun capăt întrevederii: „Există un șef de gară. Telegrafați-i să comunice la vagonul de dormit mesajul dumneavoastră.” Și așa s-a întâmplat. Dar nu fără urmări. În timp ce radio Berlin spunea, în termenii săi, că „scuipasem” pe onoarea germană, însărcinatul cu afaceri, într-o declarație de presă, consecutivă cu a mea, îmi taxa expunerea faptelor de „alterare a adevărului”. Această ultimă trăsătură, care completa fizionomia personajului,

mi-a forțat să-i interzic accesul în minister. (În posturile pe care le-am ocupat ulterior, am ținut să explic șefilor de misiune germani, incidentul cu domnul Kirholtes și am putut constata de câtă puțină stimă se bucura acesta din partea tuturor, urmând, dacă nu mă înșel, să-și încheie cariera pe lângă Negusul Abisiniei...)

Valurile acestei afaceri (oferta germană de cumpărare a cerealelor se reducea ca pielea de sagri, când delegația comercială a sosit după închiderea sesiunii Miciei Antante și condamnarea hotărâtă a Anschluss-ului Schober) s-au făcut simțite, imediat, în sânul Cabinetului și împotriva mea. Ministrul Comerțului, arivist, pe cât de inteligent pe atât de superficial, juca, în culise, jocul Gârzii de Fier, organizație condusă de **halucinantul căpitan Codreanu, care aduna în jurul cămășii sale vorzi un tineret înflăcărat în mare parte de bună credință**, (s.n.) dar dezgustat de anumite practici ale regimului parlamentar și destul de orb pentru a-și da seama că era supus și împins pe căi greșite de către profesioniștii terorismului aflați în solda nazismului german. Acest coleg de minister, cu mijloace neioale făcea tot posibilul pentru a-mi pune bețe în roate și a-mi contracara acțiunile. (Îl primea în mod ostentativ pe însărcinatul cu afaceri german pe care îl dădusem afară de la departamentul meu.) Dar și mai gravă era atitudinea ministrului de Finanțe, întrucât era o inteligență deosebită la care se adăuga o cultură rafinată și, pe deasupra, un foarte bun și vechi prieten de-al meu, ieșit din cariera diplomatică după ce timp îndelungat stătuse în aceleași posturi, alături de mine. Domnul Argetoianu își domina colegii prin fizicul său, prin superioritatea mijloacelor și caracterul său de adevărat om de stat. Întrucât nu găsisese niciodată primirea pe care o merita valoarea sa, făcea turul acestor partide politice, ceea ce provoca acuzația nedreaptă de a figura în fruntea dicționarului giruetelor.

Crama Neamului
(traditional Romanian cuisine)

Cedar's
(traditional Lebanese cuisine)

Colosseum
(international cuisine)

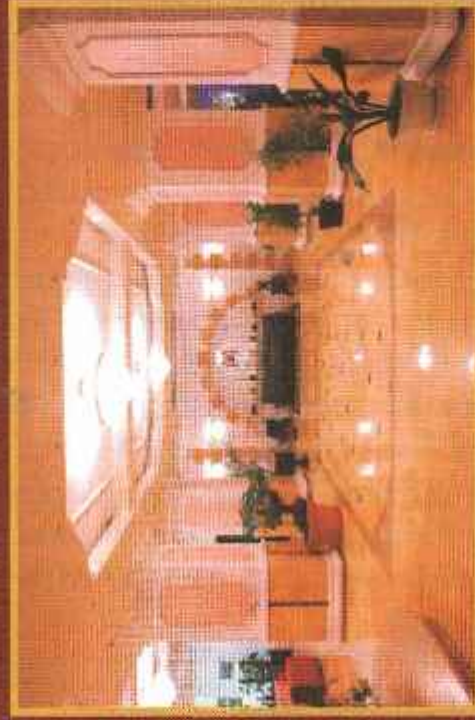

Venezia
(traditional Italian cuisine)

PHOENICIA

GRAND HOTEL

89 €/room

348 Rooms

4 Restaurants

10 Conference Rooms and meetings
with a capacity of 600 places

Piano Bar, Lobby Bar, Spa Center

Services: Internet, Pay Tv, Room Services, Wake-up Call, Minibar, Laundry, National and International Phone Lines, Bell Boy, Messages Delivery

B-dul Alexandru Serbanescu nr. 87, sector 1, Bucuresti, office@phoenicia.ro, reservation@phoenicia.ro, www.phoenicia.ro, Tel./fax: 021/3000.888, 021/3000.885

Polul social

lese ceva din Polul Social al lui Ion Iliescu și Petre Roman? Cine și-a mai propus să adere aici? Va fi un alt fel de PSD-Polul Social Democrat? Sau, mai degrabă, tot PSD – aceasta fiind cea mai puternică formațiune politică în jurul căreia gravitează, parțial, ideea? Este acest lucru generat de scăderea în sondaje a PSD către 24% (procentul supranumit „procent Geoană”)? Se îndreaptă Partidul Social Democrat într-o direcție greșită? Iată toate întrebările pe care le propune crearea Polului Social – și la care, măcar în parte, ne-am propus să răspundem. Au mai rămas niște rezolvări pe care le va da timpul. Va fi Polul Social o construcție politică? Un forum? Va concura el Partidul Social Democrat? Va fi o reuniune de forțe? O cruciadă împotriva Alianței DA? Se va înfrunța el în alegeri cu DA? Am putea asista, chiar și prin neverosimil, la o finală electorală a campaniei viitoare de genul „Dreptate și Adevăr” contra „Polul Social”? Vor reveni Petre Roman și Ion Iliescu în actualitate? Este PS o „construcție artificială”, așa cum pretind opozanți din Partidul Social Democrat, temători că ar putea fi eclipsați? Ar putea polul să se dovedească funcțional? Sau, vorba unui clișeu dintr-o altă campanie, e doar un conglomerat cu picioare de lut? Să încercăm să le analizăm pe rând, în limita posibilităților.

La început, a fost numai o idee. Apoi, a inflammat spiritele. Ce înseamnă Polul Social și ce trădează el? Trădează slăbiciunea opoziției actuale și nevoia ei de coagulare. Trădează slăbiciunea Partidului Social Democrat. Este, cumva, echivalentul unei Convenții Democratice sau a unei Alianțe DA de pe buclele mandatelor politice din 1996-2000 și 2000-2004. Și cui folosește? Cel mai mult folosește taberei care ar putea fi intitulată **les exclus**, cei excluși din viața politică. Culmea paradoxului face ca Ion Iliescu să se găsească acum pe acea pantă descendentă, aceluși tobogan pe care el însuși îl împinsese pe Petre Roman în 1992. Istoria se întoarce. Iar Petre Roman, victima politică a propriilor sale erori, dar și a doi (alți) oameni politici, Ion Iliescu și Traian Băsescu, vine să facă alianță politică tocmai cu acela care îl împinsese pe panta aneantizării. Nimeni – sau, oricum, puțin – îl mai vedeau pe cei doi compatibili, refăcând duetul din 1990, Duminica Orbului. Și totuși, viața bate nu numai filmul, ci și politica.

**Marketing politic.
Ce folosește fiecare dintre aliați de la celălalt?**

PETRE ROMAN. Poate spera să cucerească o parte din inimile admiratorilor lui Ion Iliescu. Deci, transfer de charismă. Și de electorat. Adică de

toturi. Plus susținerea acelor oameni din PSD care, bunăoară, încă mai merg pe mâna lui Iliescu. Și să nu uităm că în „gruparea Iliescu” încăp piese grele, precum Ioan Talpeș (tător al serviciilor de informații, dar și lansat în afaceri ca persoană influentă și capabilă să convertească informația în finanțe), Ioan Mircea Pașcu (un „strateg” al politicii de apărare a României) – sau Răzvan Theodorescu (fost, printre altele, ministru al Culturii, fost președinte al Televiziunii etc.). E o miză? Poate fi, căci Petre Roman, fiul risipitor, se poate întoarce, după cincisprezece ani, în postura de moștenitor al lui Ion Iliescu, nu ca idel politic, ci ca **masă de manevră electorală**.

ION ILIESCU. Ce speră Ion Iliescu de la acest parteneriat? Păi, poate juca la mai multe capete, dintre care unul în-RSD, iar celălalt – în afară. Poate spera că în PSD, să îl „crească” din nou acțiunile, după ce fusese trecut cam pe linie moartă, fiind considerat o relicvă a vechii politici PSD. Dar, la fel de bine, poate aștepta consecințele și poate să înfiripe Polul Social ca o alternativă disjunctă de PSD. O a treia variantă rămâne la fel de posibilă: coagularea PSD și FD (Forța Democrată, partidul înființat de Petre Roman, deocamdată destul de fragil) într-o **replică la stânga** a actualei guvernări. Coaliția PSD-FD ar putea fi și ea doar un prim pas dintr-o alianță a Opoziției, care să conteze din ce în ce mai mult pe scena politică.

Arhitectură posibilă sau părghie de presiune?

Dar este posibilă arhitectura politică a PSD-FD sau este numai o pisică arătată de „abilul” Iliescu celorlalți ortaci din PSD, și mai cu seamă lui Mircea Geoană, Adrian Năstase. La fel cum s-au pronunțat până acum Geoană, Năstase, Dan Nica și ceilalți membri de partid, ea pare irealizabilă. Atunci, rămâne, firește, varianta spargerii partidului de către gruparea Iliescu. Sau folosirea amenințării Polului Social (PS) ca pe o **părghie de presiune**.

Sindicaliștii, pe meridianul/paralela polului

Unul din primele și cele mai neașteptate efecte ale creării Polului Social (PS) a fost atragerea sindicaliștilor. Sindicaliștii joacă și ei cum pot, adică la două capete. Deși au un protocol cu Alianța DA (atenție și la mitingul taximetriștilor, semn că se scoală lumea, se mișcă țara...), Blocul Național Sindical (BNS) ar cochetă și cu PS. Mircea Giurgiu, de la BNS, a pretins că este interesat de Polul Social, pentru că este expresia unei stângi veritabile.

PS să ne serieți...

În urma forumului de dezbatere, organizat la Romexpo, în cursul lunii trecute, s-a constituit un grup de inițiativă pentru stabilirea tematicilor și calendarului reuniunilor viitoare. De la PS, Polul Social s-a deplasat către Polul Social Democrat, ale cărui inițiale se confundă cu cele ale Partidului Social Democrat. Și, cum spunea la una din reuniuni, o voce mai hătră din *off* (adică din... popor), cu Polul Sărăciilor. Ba chiar s-a vorbit despre pol ca despre un AS: adică despre o Alternativă la Stânga.

La încheierea vișparei formațiuni politice, au mai fost invitate să participe și Alianța Socialistă, dar și Partidul Social Democrat Titel Petrescu.

Cauze: căderea Partidului Social Democrat

Una dintre cauzele necesității întemeierii unei noi forțe se află în căderea Partidului Social Democrat. Criza profundă din PSD nu a putut fi gestionată mai eficient decât faimosul procent 24%, la care se scaldă atât Mircea Geoană, cât și partidul pe care îl conduce. Oricât ar putea părea de paradoxal, ar trebui să luăm în calcul și un tandem Petre Roman (președinte) – Ion Iliescu (premier?).

text: **Mihail Gălbățanu**

foto: **AP Rompres**

Configurația actualului grup de inițiativă

PSD-Partidul Social Democrat
FD-Forța Democrată
AS-Alianța Socialistă
Partidul Social Democrat Titel Petrescu
posibil syndicate care să adere la mișcare, vezi BNS-Blocul Național Sindical

VOX: declarații „polarizate”

Mircea Geoană: „Va fi doar un forum de idel.”

Petre Roman: „Acest pol va fi doar o construcție politică, una care își propune să creeze alternative la ceea ce se întâmplă acum.”

Ion Iliescu: „Toate persoanele prezente la discuțiile de ieri vor fi solicitate să sugereze persoanele de

contact pentru constituirea acestui grup de lucru.”

Codrin Ștefănescu: „Polul Social, în mod sigur, este un viitor partid.”

Dan Iosif: „Sunt de acord să mă înscriu în Polul Social.”

Poul Nyrup Rasmussen, Președinte

PES: „Partidul Socialiștilor Europeani (PES) nu încurajează asemenea proiecte paralele cu PSD, așa cum este Polul Social.”

Alexandru Mironov: „Cred că PSD nu își permite să spună că este de stânga, pentru că sindromul mătușa Tamara va fi deasupra PSD mulți ani de acum înainte.”

Răzvan Theodorescu: „Sunt membru PSD, dar îl susțin pe Ion Iliescu.”

Adrian Năstase: „Unii au încercat să reinventeze roțile (...). Nu e prima dată când se vorbește de Polul Social.”

RECLAME CARE NE COAF

Adrian Tudor: „Nu cred în politicieni și nici în UE”

Ora 7.30, canalul de televiziune N 24. Un studio micuț, cu panouri tapetate cu ziare, un birou și două scaune pentru invitați. Ni se servește Revista presei! Știri fierbinți din ziare calde rostite sobru și la obiect de către Adrian Tudor. Pentru cine nu-l cunoaște pe Adrian Tudor trebuie spus că el este omul care răsfoiește ziarele pentru noi toți, ca să știm ce spune gura presei despre tot ce mișcă în România sau în lume. Adrian Tudor este absolvent de Jurnalism la Universitatea Hyperion și masterant în comunicare la ASE. El pregătește bucatăria emisiunii Revista presei, dar își împarte timpul și pentru radio Național FM, unde este redactor-șef la departamentul știri.

▼ Am observat că, adesea, în emisiune pui accentul pe latura economică, spune-mi care este explicația?

— Așa este, și asta fiindcă am impresia că domeniul economic este cam neglijat. Încerc să aduc în față subiecte economice, întrucât am sentimentul că e prea mult spectacol și prea des sunt prezentate aspecte mai puțin importante. Dacă oamenii ar fi atenți mai mult la subiectele economice ar înțelege ce se întâmplă cu banii lor și mai ales ce se va întâmpla după intrarea României în Uniunea Europeană. În felul acesta putem responsabiliza cetățenii acestei țări. Nu abordăm subiecte marginale la Revista presei, dar nici nu înseamnă că facem o agendă cu subiecte strict preferențiale. Eu aleg în funcție de subiectele zilei și de timpul pe care îl am la dispoziție în emisiune. Uneori, după emisiune stau cu toate ziarele

„Politicienii se pierd în tot felul de dispute fără a vedea că în România reală se instaurează haosul. Băcureștii are un nivel mai ridicat de dezvoltare, ummează Bașutul, dar dacă privești spre Moldova și, în general, către sudul țării, descoperi sărăcie. Despre aceste lucruri nu se discută decât rar. Până și discursul președintelui Traian Băsescu a fost mai mult un discurs politic, când a criticat zilele acestea situația. Unii ziaristi spuneau că și-a făcut de fapt o nouă campanie electorală, alții ziceau că a dat un semnal pentru PD privind molimesa de cenzură.”

întinse pe birou și mă întreb dacă nu cumva am omis ceva important, ceva care poate din lipsă de timp nu l-am acordat spațiu. Am fost învățat încă din radio (prima dragoste a lui Adrian Tudor — n.r.) să lucrez cu timpul. Dacă ziaristii din presa scrisă măsoară materialele în semne, cei din radio și tv măsoară în minute și secunde. Este avantajul muncii în radio, fiindcă acest canal media te obligă să fii atent la exprimare și la timp.

— Bănuiesc totuși că ai niște criterii de selecție precise pentru ceea ce prezinți?

— Încerc să ating subiectele importante, nu mă lansez în comentarii, dar încerc să atrag atenția fără să mă erijez într-un analist a-toate-cunoscător. Unele ziare abordează pe prima pagină subiectul zilei, altele preferă alte teme, nu mai puțin importante. De obicei sunt vreo două-trei subiecte pe care le pot prezenta plus câteva știri pe care consider că ar trebui să le amintesc. Nu stă nimeni să cumpere toate ziarele, dar expunerea

de la televizor face bine publicațiilor. Eu prezint niște informații, arăt publicului ce spune fiecare ziar.

— Te simți legat de Național TV-N24?

— Mai degrabă de N24, cu ei am legături mai strânse, acolo am fost redactor la o retrospectivă politică a săptămânii, numai că nu prezentăm totul din perspectivă politică ci și cu nuanțe sociale-economice. Oamenii trebuiau să vadă că mai există în țară și alte lucruri importante în cele șapte zile sintetizate în emisiune.

— Care este rating-ul Revistei presei?

— Fluctuează funcție de vreme, de obiceiurile consumatorilor. Am zile bune și zile rele. Am zile foarte bune cu un rating de 0,5 — ceea ce pentru o televiziune de nișă e foarte bine — și zile mai proaste când poate atinge 0,1-0,2. Nu există însă nici o presiune asupra mea, adică să fiu obligat să fac o audiență mai mare. Sunt lăsat să-mi fac treaba, așa cum simt eu.

— Revista presei realizată de tine este într-o manieră sobră. A fost alegerea ta, de ce?

— Da, dar sunt și zile când pot prezenta o informație care să-i facă pe telespectatori să zâmbească, dar nu e timp mereu pentru știri amuzante.

— Ești ziarist de profesie, te tentează munca în străinătate?

— Nu. Am fost în străinătate însoțind delegații guvernamentale anii trecuți, dar nu mă tentează să locuiesc sau să muncesc în afara țării.

— Dar în zona divertismentului ți-ar plăcea să lucrezi?

— Deloc. Nu mă văd făcând așa

EAZĂ

Citate publice&Publi/cetate

Mihail Gălățanu

Conduc serviciile secrete România?

ceva, de aceea am terminat o facultate cu profil jurnalistic și cred că este o alegere bună. Divertismentul nu m-a atras decât ca telespectator și nimic mai mult.

— **Fiindcă te preocupă sfera politico-economico-socială, dacă ar fi să dai o notă clasei politice, care ar fi aceasta?**

— Aș da totuși o notă de trecere — șase — până și primarului Adrian Videanu, de la care este foarte greu să obții o declarație, fiind un om foarte ocupat și greu accesibil, mai ales pentru declarațiile de presă. Chiar și fostul primar, actualul președinte al României, era mai cooperant și răspundea la telefon jurnaliștilor. Dau șase, notă de trecere cât să-l mulțumim și pe cei de la Bruxelles.

— **Nu prea ai încredere în politicieni!**

— Nu am încredere. Sunt sceptic de felul meu, nu că aș fi devenit sceptic din cauza vreunei dezamăgiri din viață. Nu, așa sunt eu, îmi place să mă documentez bine înainte pentru a mă exprima în cunoștință de cauză. Nu am încredere în clasa politică. De ce aș avea? Când îi văd plimbându-se de la un partid la altul, susținând într-un loc o teorie și apoi în celălalt o alta. Toți vorbesc despre a da o șansă tinerilor, dar în realitate nu li se dă nici o șansă sau sunt folosiți ca pe niște marionete.

— **Mai scăpăm cu bine dintr-o atare situație?**

— Scăpăm, e bine să avem totuși un pic de încredere că se va întâmpla ceva bun, la un moment dat, fiindcă altfel am înclina țara și am pleca în altă parte.

— **Este UE o șansă pentru România?**

— Da, dar nici în UE nu am încredere. Chiar propuneam unor prieteni să punem un pariu pe cât va dura această structură și să ne întâlnim peste ani să vedem cine a avut dreptate. Eu, gândindu-mă la actuala formulă a UE îi dau ca durată de viață până în anul 2020, evident, dacă nu se restructurează și reinventează. E o construcție artificială. S-a văzut ce s-a întâmplat la votul pentru Constituția UE. Este o structură uriașă, birocratică. Probabil că tocmai din acest motiv ne bagă și pe noi de la întâi ianuarie 2007, nu că am fi excelat în vreun domeniu. Sigur, în România e mai bine dacă te raportezi la ce a fost înainte de 1989, dar dacă ne raportăm la UE suntem în urmă!

Traian Băsescu a stat în spital o bucată însemnată, din luna mai și o alta din iunie. În acest timp, pe ce s-au bazat deciziile sale? Pe informații. Așa cum, într-un fel, e și normal. Dar de unde au venit ele? Cine-l informează pe Președinte? Desigur, felurite persoane și organisme. O armată (presupusă) de consilieri, parteneri din campania electorală, conducători de campanie (foști, actuali, viitori), administrația Cotrocenilor, familia, prietenii, rubedeniile, amanta (în cazul în care există), lobby-uri, grupuri de interese, oameni din presă ș.a. Aș putea spune, apăsător, că aceia care îl informează cel mai mult/mai intens, într-un fel conduc România. Dar, în cel puțin câteva rânduri, importante, instrumentul de care s-a servit Președintele a fost cel al serviciilor secrete. Să facem o recapitulare. În cazul ziariștilor răpiți, din 29 martie și până în sfârșit de iunie, cei care au avut un rol decisiv în informarea Președintelui au fost oamenii de la servicii secrete. Aceștia au stabilit canale de comunicare importante. Pe aceleași canale suntem îndreptățiți să presupunem că au sosit, după expirarea crizei ostaticilor, și alte seturi/șiruri de informații. În privința aderării României la structurile europene, ca și în cele ale conlucrării cu NATO, cine l-a informat? Păi, e foarte plauzibil ca tot serviciile secrete să o fi făcut. Aproape exclusiv. Sigur, aici ar trebui să mai adăugăm diplomația. Dar, diplomația... Câți dintre cei care sunt activi în diplomație nu au astăzi legătură cu serviciile secrete? Și, în al treilea punct, criza aviara. Incomplet sau nu, eronat sau nu, tot serviciile secrete au făcut-o. Cine nu își amintește de teza aviarei de import, de la unguri, slovaci&alții? Ba chiar Președintele și-a dorit ca „băieții cu ochi albaștri” (mă rog, acum poate s-au schimbat, sunt băieți cu ochi violeți — sau tot cu ochi albaștri au rămas). Cine nu își mai amintește, iarăși, de faimoasa diatribă a Președintelui, atunci când el a ieșit și a declarat că „toți cei care au afaceri în câmpul presei, proprietarii de trusturi, grupurile de interese trebuie să își declare afacerile din presă”? Ei bine, zis și făcut, poate că n-am înțeles prea mult, dar, uite, după câteva luni, *Realitatea TV* și-a declarat un nou proprietar, iar grupul *Cațavencu* și-a schimbat acționarul principal. Coincidență? Coincidență. Mai departe: cum s-a luat decizia/oprat pentru operația lui Băsescu la Viena? Să ne vină să credem, oare, că serviciile secrete nu au avut știre de poveste? Dar scandalul închisorilor CIA în România și/sau Europa (de Est și/sau nu)? Dacă facem un bilanț al afacerilor de politică internă sau externă în care serviciile secrete s-au implicat sau au fost chemate să se implice, ni se adună un cataclisă serioasă. Și, bunăoară, corupția și afacerile de corupție nu prezintă nici un fel de interes pentru aceleași servicii (discrete)? Dar nu aici se epuizează subiectul. Subiectul continuă cu „dosarele Securității”. Și tot ce înseamnă accesul la ele. Cine controlează disputa, deja cronicizată, între societatea civilă, cu toți reprezentanții și toți factorii de putere interesați să țină sub obroc arhiva fostei Securități? Firește, tot... serviciile. Cine controlează, în consecință, și palida noastră (tardivă) speranță de a mai efectua faimosul, sublimul, admirabilul proces al comunismului, care lipsește cu desăvârșire? La cine sunt cheile tainelor și tainițelor lustrației? În același loc. Baza de date care cuprinde informațiile la care nu avem nicidecum acces se află în grădina serviciilor secrete. Deocamdată, noi/societatea civilă se trezește neputincioasă în fața acestor mecanisme și structuri. Mai are rost să nutrim speranță că, dacă nu am făcut-o înainte de integrare, va exista vreo șansă să o facem după? Deșartă speranță...

THE SCOTCH

text Alice-Claudia Gherman

foto Robert Hancarec

Tudor Călin Zarojanu

Fregata subiectelor furate de integritatea lui Felix

În timpul războiului din Coreea se răspândise zvonul că americanii ar lucra la o **armă etnică**. Și rușii, probabil, că, în vremea aia, tot ceea ce făceau unii făceau și aliații. Arma etnică ar ucide doar persoanele aparținând unei anumite populații. Ceea ce ar presupune că operează o selecție letală la nivel genetic. Și că în gene sunt înscrise caracteristici etnice, ceea ce nu s-a dovedit până acum. Dar mai știți? În cazul amintit, arma ar fi trebuit să fie extrem de rafinată, întrucât se presupunea că va face diferență între un nord-coreean și un sud-coreean. Sau, mă rog, dacă-l lovea pe toți – „Oops!”

Legende. Dosarele X. Alureli.

Iată însă că, o jumătate de secol mai târziu, o tehnică de a face diferență între oameni a fost totuși pusă la punct, și nu în industria militară, ci în cea civilă. Mai exact, o companie americană a pus la punct o **sonerie de telefon mobil care poate fi auzită numai de către adolescenți!!** Șmecheria pornește de la faptul că anumite frecvențe înalte pot fi percepute numai la vârste fragede – lucru de

mirare, de altfel: ar însemna că, atunci când nevasta sau soacra umblă la octavele de sus, tu nu mai auzi nimic, ceea ce...

Cu toate astea, se pare că e pe bune. Soneria a fost scoasă pe piață și e sigur că va avea un succes nebun. Aria de utilizare? Păi, în primul rând să poți fi sunat la școală, în timpul orei, și să nu se prindă profa (decât dacă e foarte-foarte tânără, dar atunci nu la telefoane ți-e gândul). Mare scofală! Parcă nu poți să-l pui pe mute cu vibrații și să-l ții în buzunar!

Oricum, sistemul funcționează bine numai dacă nu-l vreun câine prin curtea școlii, să înceapă să urle, că și ăștia aud sunetele înalte, iertată-mi fie comparația.

Toate astea n-au nici cea mai vagă legătură cu faptul că, în conformitate cu studiul – nu mi-e clar cât de științific – elaborat de redactorii prestigioasei publicații *Reader's Digest*, **Bucureștiul se află pe ultimul loc, între capitalele europene, la capitolul politete.** Ei!, da-ți-o-ncolo, chiar la politete! Poate e o greșală de tipar, și era vorba despre Poliție.

Cum să nu fie politicoși bucureștenii? – uitați-vă numa' în trafic! Și câte mii de băbuțe sunt traversate peste marile bulevarde aflate în reasfaltare continuă! Sigur, ele nu vor să traverseze, dar orșicăt.

În fine, mai țin să semnalez că aviară ca la noi la nimenea, că ne-a lovit al unsprezecelea val de inundații, că vara nu-i ca vara și că la Mondiale am văzut multe meciuri frumoase, confirmându-se tendința să nu mai existe victime sigure și senatori de drept. **Concediu plăcut tuturor celor care nu și l-au făcut încă!**

P.S. Cât despre vicepremierul retras și cel care era să fie, dar s-a împiedicat de un dosar, despre fregate și Comisia de integritate, despre discursul prezidențial și absența prim-ministerială, despre alianță, coaliție și conflagrație, despre partide în general, despre politică în general, despre Parlament, Guvern, Președinție, primării, prefecturi, inspectorate județene, legi, declarații și contestații – rămâne cum am vorbit.

Una paloma blanca?

Un ziarist s-a dat drept inspector școlar și a săltat din Ministerul Educației subiecte de Capacitate care trebuiau să fie secrete. Premierul Tăriceanu a insistat s-o dea afară pe Paloma Petrescu, secretar de stat pentru învățământul preuniversitar, cu toată supărarea PD-ului, căruia îi aparține porumbița. Săraca! Păi, englezii au pățito și mai rău: un reporter a reușit să se infiltreze la bordul unei nave militare și s-a pozat acolo. O fi fost fregată?

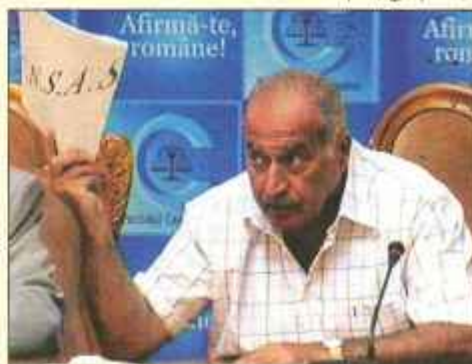

Cu buza umflată de petrol

Încărcarea, în portul turcesc Ceyhan, a primului petroller cu destinația Occident, țitelul fiind adus din zona caspică pe ruta Baku (în imagine)-Tbilisi, a însemnat o lovitură pentru Moscova. SUA și Japonia au spulberat astfel un tradițional monopol rusesc. În același timp, e o fluturare din batistă către România, a cărei conductă Trieste-Constanța este încă în discuție. Când doi se bat, al treilea pierde!

Era pe când nu s-a văzut

Nu a colaborat cu Securitatea, ci doar cu niște securiști. Pe linie profesională. La fel ca toți românii care au lucrat la stat. De exemplu, groparii, contabilii, vânzătorii de aprozar, țesătoarele sau vopsitorii. Nu i-a plăcut ce nume de cod vroiau să-i dea ăia și i-a convins să-i zică „Felix”. Că-i plăcea cartea. Cu enigma Otiliei! Acum este el o enigmă. Secretul lui Pollichynelle.

Freceate

Au fost odată două fregate. Cam freceate. Da' englezești, oricât. Pe care le-am luat noi să le facem gigea. Fericiți că scapă de ele, britanicii au dat liniștiți o spagă de vreo șase milioane de lire sterline. Promițând și niște compensații oficiale. De care însă au uitat. Contractul având o clauză secretă. Pe care acum MAPN vrea să o desecretizeze. Dacă poate. Dacă nu, nu. S-a mai dus și Băsescu să vadă cum devine cazul cu modernizarea. Și-a ieșit poza asta drăguță. ■

Home alone

PD și-a retras vicepremierul, ca să dea un semnal de restructurare. PC nu și-l ar fi retras, dar primul a fost chemat în altă parte și, când să-l pună pe al doilea, s-au apucat unii să dea cu dosare-n populație. Din toată chestia asta, Marko Bela a rămas singur acasă. Cu Tăriceanu, e drept, care însă nici el nu se simte prea bine. Și uite-așa ajunge UDMR la putere – ca și în precedentele 16 ani, de altfel.

Aut de poartă

Magistrații care se ocupă de Dvidu Tentier se ață cu siguranță sub zodla C.M. de fotbal: când e aut, când e în teren. După cum merge jocul. Ar trebui urmărit dacă nu există cumva un șablon, gen „arestat în zilele pare, liber în alea impare”. Departe de noi să-l luăm apărarea lui Tender (sau oricărui altul pus să danseze „fetele de la Căpâlna”), dar, fraților care-i băgați și-l scoateți, nu puteți avea și unii și alții dreptate! ■

Basil Ștefan

Șantajul lui Baby Kim

Ce se petrece uneori în mintea dictatorilor numai Dumnezeu și psihiatrul pot spune. Luna trecută, analiștii americani – și nu numai – și-au spart capul încercând să ghicească ce l-o fi apucat pe Kim Jong Il să ordone bazele de lansare de la Musudan-ri alimentarea cu carburant, a rachetei Taepodong. Porunca dictatorului nord-coreean a stârnit stupeoare, indignare și revoltă nu numai în America, ci mai peste tot în lumea normală. Și pe bună dreptate. Cu aproape opt ani în urmă, după ce provocase un veritabil scandal internațional lansând prima variantă a acestei rachete (Taepodong-1) în Pacific, pe deasupra teritoriului japonez, Baby Kim impusese el însuși, în cele din urmă, un moratoriu asupra testelor cu rachete, moratoriu pe care l-a reconfirmat ulterior în două rânduri: în 2002, într-un acord cu Japonia, și în 2004, într-o declarație oficială.

Carburantul extrem de coroziv utilizat pentru această rachetă implică o lansare rapidă (în 5-10 până la cel mult 30 de zile) după umplerea rezervoarelor, căci altfel motoarele riscă să fie serios afectate de coroziune. Era deci limpede că lansarea urma să aibă loc în scurt timp. Pentru

americani, dar și pentru alte țări, precum Republica Coreea, Japonia, Australia, Franța, ba chiar și ONU, care au și protestat apoi vehement, amenințând cu „consecințe grave” și sancțiuni, atât pe plan bilateral, cât și din partea Consiliului de Securitate, înțelegerea era nu numai încălcarea de către Kim a cuvântului dat, cât mai ales faptul că noua variantă a rachetei, Taepodong-2, este una cu rază lungă de acțiune (9.300 de mile), aptă să „bată” până în Alaska sau Sydney. Și asta în condițiile în care, de ani de zile, înfometându-și populația, regimul nord-coreean lucrează cu zel la producerea armei nucleare! În cele din urmă, Pentagonul a dat de înțeles că una dintre opțiunile SUA ar putea fi distrugerea în zbor a rachetei nord-coreene, imediat după lansare, cu ajutorul sistemului antirachetă instalat la două baze terestre din Alaska și California, sistem despre care putem deduce astfel că este, probabil, deja operațional.

Când tensiunile au atins punctul critic, care lăsa să se întrevadă o nouă criză a rachetelor, amintindu-ne groaza celei din 1962, au ieșit la iveală și motivațiile machiavelice ale dictatorului de la Pyongyang. Ministrul său de Externe a declarat,

cu falsă candoare, că înțelege îngrijorarea produsă americanilor de proiectata lansare, așa încât țara sa „dorește convorbiri directe cu Statele Unite pentru rezolvarea acestei probleme”. Toată teatralitatea, așadar, recunoașterea diplomatică deplină de către SUA a Coreei de Nord, visul suprem al regimului încă de pe vremea lui papa Kim Il Sung. Cum s-ar zice, Baby Kim bătea șaua ca să priceapă iapa. Era vorba de un șantaj clar, menit să confere regimului nord-coreean o legitimitate și onorabilitate care îi lipsesc. Logic, americanii nu s-au lăsat amăgiți de acest tertip. Convorbirile nucleare sextapartite, la care iau parte atât Washingtonul, cât și Pyongyangul, oferă un cadru cât se poate de adecvat pentru abordarea problemelor bilaterale, așa încât „nu e nevoie de politici rele pentru discuții cu Statele Unite”, au precizat americanii. „Machiavelăcul” lui Baby Kim devine și mai clar amintindu-ne că, gândindu-și pe termen lung manevrele menite să forțeze mâna Americii, Pyongyangul s-a retras încă din noiembrie trecut de la Convorbirile sextapartite, refuzând să mai revină la masa negocierilor. ■

Le cerem scuze claustrofobilor

Am făcut lumea să pară mult mai mică.
Orice serviciu oferit de noi are rolul de a micșora
distanțele dintre oameni.

Germania, Motorul Europei

În buna tradiție a revistei *Flacăra*, aceea de a edita suplimente dedicate unor țări străine, la hotel *Phoenixia* a fost lansat un nou supliment *Flacăra Focus*, intitulat **Germania, Motorul Europei**. Lansarea suplimentului a avut loc în prezența Excelenței Sale, Domnul Wilfried Grüber, Ambasadorul Republicii Federale Germania în România: „Mă bucur că particip la lansarea acestui supliment foarte frumos, acum, la sfârșitul misiunii mele diplomatice în România. Consider că **Flacăra Focus – Germania, Motorul Europei** redă o imagine reală despre țara mea, o țară mereu în mișcare, iar imaginile din supliment indică acest lucru”, a declarat Excelența Sa cu prilejul evenimentului. Potrivit redactorului-șef al revistei *Flacăra*, Mihail Gălățanu, printre motivele principale care au determinat apariția proiectului **Germania, Motorul Europei** se numără faptul că: „România se pregătește să intre în UE și deja lucrul e confirmat, pentru că Germania are un cuvânt greu de spus în ceea ce privește când, cum va intra și în chiar însuși destinul României în UE, pentru că Germania este motorul Uniunii Europene, dar și pentru alte lucruri mai de finețe. Putem găsi multe alte motive, unul ar fi cel imediat – Campionatul Mondial de Fotbal.” Suplimentul este organizat pe secțiuni. Există în cadrul suplimentului o secțiune politică, o prezentare a Germaniei în date și cifre, câteva informații despre parlamentarii germani și europarlamentari care au vizitat România, o parte de business, un reportaj despre sculptura în lemn și specificul german, o secțiune culturală, iar în final două pagini dedicate unei priviri de ansamblu asupra dimensiunii investiției și organizării Campionatului Mondial de Fotbal. (A.G.)

Mireasa fără corp s-a nuntit la Bookfest

Într-o mână cu Mircea Eliade, iar în cealaltă cu Vasile Voiculescu. Așa ne recomandă criticul Dan Silviu Boerescu să citim *Mireasa fără corp*, un nou roman al scriitorului Mihail Gălățanu, redactor-șef al revistei *Flacăra*, lansat la Bookfest. Cartea pornește de la o poveste de dragoste extrem de simplă și, în același timp, stranie până la Maltrey. Naratorul, care este și personajul principal, o iubește pe Claudia. Numai că ea dispare, într-un mod misterios, în timpul unei călătorii cu vaporul pe Dunăre. Căutările sunt zadarnice. După mulți ani, bărbatul ajunge în China, unde se supune unui ritual exotic, fiind mire într-o căsătorie cu o păpușă de lemn. Mireasa seamănă perfect la chip cu Claudia. „Într-un stil gazetăresc-ezoteric”, după cum apreciază criticul Alex. Ștefănescu, „pe tot acest parcurs, care este nu numai geografic și epic, ci și inițiativ, personajul străbate diferite medii, descrise de Mihail Gălățanu cu binecunoscuta sa capacitate de a sesiza sensul metafizic al realității, chiar și al realității celei mai prozaice”. „Miza a fost un roman fantastic cu elemente ezoterice”, susține autorul. „Romanul te duce către un fantastic de cea mai bună calitate”, confirmă Alexandru Condeescu, în numele Editurii Muzeul Literaturii

Române, care și-a asumat „riscul” publicării. O carte proaspătă, așadar, și la propriu, și la figurat, numai bună de citit. Cu încetinitorul, dacă s-ar putea. Ca să înțelegem că în fiecare femeie șade o Mireasă fără corp. Și că în fiecare bărbat cineva nu obosește căutând-o. (L.P.)

Oglinda cărților

Elogiul meu se îndreaptă către coordonatorul colecției GALERIA FANTASTICĂ de la Editura LEDA. **Casa de la Marginea Abisului** de William H. Hodgson, Grupul Editorial Corint, face parte din aceeași categorie, a micilor bijuterii, puțin cunoscute în România. Într-o colecție „soră”, se află GALERIA MISTERELOR, unde apare **Asigurare pentru moarte**, de James M. Cain. Cine nu știe Poștașul sună întotdeauna de două ori? Pieseile lui Cain sunt aproape de capodoperă. **Aditivii alimentari – binefacere sau rău necesar** de Eugen Manole, Editura Nouă (E9). O carte despre hidrocoloizi români – Agar-Agar, Alginate și Caragenan. Sună „greu”, dar să știi că ea, cartea, e superinteresantă. Găsești în ea, frate, și rețete de aspicuri, și cum să faci marmeladă de portocale (yummi-yummi, nu?) E o carte care (te) poate uide doar din enumerări. **Consiliul de fier (Iron Council)** de China Mieville, Ed. Tritonic. Ultimul volum al trilogiei *Noul Crobuzon*, care a luat și Premiul Arthur C. Clarke 2005, este și unul mai „violent”, dând măsură despre saga luptei. Veleități mult-lăudate ale lui Mieville presupun „ficțiune vizionară”, „înalță vocație artistică”, după cum afirmă cronicile din presa literară anglo-saxonă. **Poftele, Dragoste în bucătărie, sex în bibliotecă** de Dan Silviu Boerescu, Ed. Nemira. Nimeni nu poate evada din această dilemă: dragoste în bibliotecă, sex în bucătărie. Sau era invers? Oricum, textele sunt foarte bine scrise și, deși par light, până la urmă te prind în mrejele lor. **Ultimul Mandarin** de André Le Gal, Editura Lucman. Ar putea fi un destin să fi prietenul tigrlor, iar nu al țărănilor sfâșiiați de tigri. Dar cel mai atractiv lucru este să vezi, sub ochii tăi, reînfrînându-se, lumea mandarinilor, ultimii ani ai Împăratului și ai Chinei Imperiale. E ca și cum – nu-i așa? – ai intra în Orașul Interzis. **Kabbala, Între gnoză și magie** de Constantin Bălăceanu-Stolnici, Ed. Vremea. Foarte rar dai peste sânge nobil și inițiere în aceeași incintă. Persoana – și personalitatea lui C. Bălăceanu-Stolnici – relevă, cu discreție, acest lucru. Iar kabbala e un subiect

greu, orice s-ar spune.

O carte de referință – și e meritul editurii

Vremea că a scos-o. **Așteptând-o pe Sara** de Michael Hăulică, Millenium Press. Nu, nu este aceeași ediție cu cea apărută la Tritonic, cu câteva luni în urmă. Cu alte cuvinte, nu m-am senilizat încă. Ea, cartea, în ediția de la Millenium, poartă subtitlul „o parabolă erotizantă a spațiului wireless”/Playboy. Dincolo de aceasta, volumul lui Michael are tot ce îi trebuie: reeditare, succes, cronici. **Povestiri Incredibile**, Ed. Nemira. O antologie alcătuită de Michael Chabon, în Colecția Mc Sweeney. Și dacă astea nu vă spun nimic, iată lista antologatorilor: Jim Shepard, Glen David Gold, Dan Chaon, Kelly Link, Elmore Leonard, Carol Emshwiller, Neil Gaiman, Nick Hornby, Stephen King, Christ Offutt, Dave Eggers, Michael Moorcock, Almée Bender, Sherman Alexie, Harlan Ellison, Karen Joy Fowler, Rick Moody, Michael Chabon. Cel puțin jumătate sunt nume de referință. **Arta Scalpării** de T. S. Khasis, Ed. Vineia. O carte de poeme bine primită, bine cotate. Autorul, un poet pierdut în plină câmpie a Aradului, scrie despre cum sare el de la o vârstă la alta, singur și îndepărtat, acolo, într-un sătuc în care autenticitatea își dă mâna cu biografia într-un mod cursiv. O carte cu prieteni & întâmplări. **Paul Goma-70** de Elvira Iliescu, Ed. Criterion Publishing. La vârsta unui septuagenar, Paul Goma merită să aibă o carte despre sine, prima – dacă nu mă înșel! – de acest fel. Cartea Elvirei Iliescu pune o problemă reală: de ce nu se află Paul Goma în primele rânduri ale elitei din această țară? De ce avem tot felul de agramați evadați din bălăbaia fotbalului autohton, iar un scriitor de această talie, cel mai autentic disident al perioadei comuniste, nu? **Căderea Constantinopolului** de Vintila Corbu, Ed. Lucman. O carte care a făcut vogă în perioada comunistă. Cine nu se înnebunea după cuplul Corbu-Burada? Frescă de epocă, esențe bizantine, roman istoric care a făcut istorie. (Mihail Gălățanu)

Demonul *roșu*

În această vară, **Ferrari** pornește vânzările ultimului bolid realizat în fabrica de la Maranello, care promite să uimească pe toată lumea cu cel mai puternic motor V12 de serie din toate timpurile.

Prezentat publicului în primăvară la Geneva, modelul **Ferrari 599 GTB Fiorano** înlocuiește vechiul **575 M Maranello** și este mașina despre care tot pasionatul auto vorbește.

Este greu să scrii despre un **Ferrari** fără o urmă de nostalgie. În anumite cazuri s-a exagerat cu laudele pentru tot ceea ce este roșu și ita-

lian, dar în altele superlativul este bine-meritat. Acestea fiind spuse, **Ferrari 599 GTB Fiorano** va rămâne probabil în istorie ca unul dintre cele mai bune **Ferrari**-uri produse vreodată.

Propulsat de 612 CP, construit parțial din aluminiu și având o greutate de 1.688 kg, **599 GTB** se lansează, după spusele constructorului,

de la 0 la 100 km/h în doar 3,7 secunde. Motorul este cuplat la o cutie secvențială, clasică **Ferrari**, care are primele rapoarte de viteză foarte scurte, pentru a facilita o accelerație uimitoare. Tracțiunea se realizează prin intermediul roților din spate. Caroseria, desenată de Pininfarina și testată în tunelul de aer, are un

BMW Z4 Coupé și BMW Z4 M Roadster în România

Noile modele **Z4** au fost lansate și la București în cadrul unui eveniment care a implicat și o prezentare de lenjerie intimă marca **I.D. Sarrieri**.

BMW Z4 Coupé stabilește noi tendințe în termeni de design, concept și tehnologie. Exteriorul absolut fascinant al noului **BMW Z4 Coupé** are la bază elemente de design ale modelului **BMW Z4 Roadster**. Îmbinarea suprafețelor concave cu cele convexe are ca rezultat trăsături puternice ce conferă un caracter inconfundabil acestui Coupé. Linia plafonului, în schimb, caracterizează conceptul ca fiind un **Sport Coupé** clasic.

BMW Z4 Coupé este echipat cu un motor de 3 litri, cu șase cilindri, pe benzină, care a câștigat distincția „Motorul Anului” în lume. Propulsorul dezvoltă

o putere maximă de 265 CP la 6.600 rpm. Cu doar 161 kg, acest motor, construit cu aluminiu și magneziu, este cel mai ușor în clasa lui. **BMW Z4 Coupé** atinge 100 km/h în 5,7 secunde și este limitat electronic la o viteză maximă de 250 km/h. Echipat cu cele mai avansate și sofisticate sisteme de control a suspensiei (ESP) și a sistemului de frânare (CBC), la care se adaugă sistemul de control dinamic al stabilității (DSC) împreună cu sistemul de control automat al stabilității (ASC), **BMW Z4 Coupé** este capabil să utilizeze toată această putere în perfectă siguranță. Caroseria rigidă asigură o dinamică bună și un sistem de protecție avansat în caz de accident, deosebit pentru o mașină sport.

Z4 M Roadster folosește un motor de 3,2 litri cu șase cilindri în linie care oferă o forță de 343 CP la 7.900 de rotații pe minut. **BMW** susține că mașina accelerează de la 0 la 100 km/h în doar 5 secunde, iar pentru a trece de la 80-120 km/h în treapta a patra ai nevoie tot de 5 secunde. Viteza maximă este și de această dată limitată electronic la 250 km/h.

Cândva un supercar de referință, F40 este cu siguranță unul dintre automobilele cele mai rapide din lume. După spusele constructorului italian, victoria noului 599 GTB demonstrează progresul cotănit în ultimii ani.

Concentrați asupra obținerii unui motor V12 cu o forță extraordinară, italienii nu au uitat de sunetul rafinat pe care motorul de

aproape șase litri trebuie să-l scoată. Ureletul incredibil ce se aude la o accelerare în forță se transformă într-un sunet gutural în cazul unei abordări graduale și apoi se stinge atunci când mașina își păstrează viteza constantă pe șosea. Doar vântul te poate atenționa în 599 GTB de viteza ieșită din normal. Cu 11 căi prin care aerul este direcționat prin mașină sau în jurul acesteia și care adaugă forță de apăsare este absolut normal să auzi vâietul la viteze de 180-200 km/h.

Ferrari a impresionat întotdeauna prin ținuta de drum a autoturismelor sale care, în ciuda performanțelor, au fost întotdeauna conduse și de șoferi obișnuiți – sau mai degrabă de milionari fără pretenții de piloți. Pentru noul model, italienii au colaborat cu firma Delphi la realizarea amortizoarelor adaptabile. Acestea conțin un fluid care își poate schimba densitatea sub acțiunea unui curent electric. Patru senzori

montați pe fiecare braț al suspensiei raportează asupra mișcărilor individuale ale roților. Informația este analizată într-o milisecundă de un procesor care apoi trimite un impuls electric spre amortizoare. Acestea răspund schimbând vâscozitatea fluidului în 10 milisecunde. Amortizoarele adaptabile permit o ținută de drum diferită în funcție de suprafața de rulare și de viteza mașinii. Ferrari susține că mișcările verticale ale roților pe drumuri denivelate au scăzut cu 30% și ca atare și confortul șoferului a crescut proporțional.

În ciuda faptului că amortizoarele Delphi de acest tip sunt folosite și pentru alte automobile (cum este Corvette), software-ul de gestiune este deținut exclusiv de Ferrari pentru o perioadă de doi ani.

Confortul șoferului nu este garantat doar de trenul de rulare ci și de luxul specific italianesc. Interiorul este scaldat în piele de bună calitate și completat cu inserții din fibră de carbon. Scaunele și volanul sunt reglabile electric asemenea celor dintr-o limuzină. Există suficient loc pentru a-ți întinde picioarele și a-ți relaxa genunchii datorită transmisiei montate în spate. În plus, noul Ferrari oferă și sistem de navigație.

O furie latentă, un dinamism ieșit din comun și un temperament volatil caracterizează noul model al italienilor ce produc automobile de 60 de ani. Pentru o sumă cuprinsă între 250 și 260 mil dolari, la care se adaugă o așteptare de doi ani, oricare dintre noi poate intra în posesia uneia dintre cele mai avansate și dorite mașini din lume.

Text: Mugurel Mărgărit

Clio RS revine în forță

Renault a anunțat intrarea în fabricație a celui mai „supărat” model din gama Clio III. Clio Renault Sport este echipat cu tradiționalul motor de doi litri care dezvoltă acum 197 CP și poate demara până la 100 km/h în mai puțin de 7 secunde.

Extraordinar la acest propulsor este faptul că forța sa nu este creată cu ajutorul unei turbine, iar cei aproape 200 CP sunt produși în mod „natural”. Cu o putere specifică de 100 CP/l inginerii Renault arată că au învățat multe din dominația pe care o exercită în Formula 1. Forța maximă se obține la turații înalte (în cazul nostru 7.250 rpm), iar asta garantează senzații tari pentru cei cărora le place viteza.

Cutia de viteze pentru acest model a fost realizată în colaborare cu Nissan, este manuală și are șase trepte.

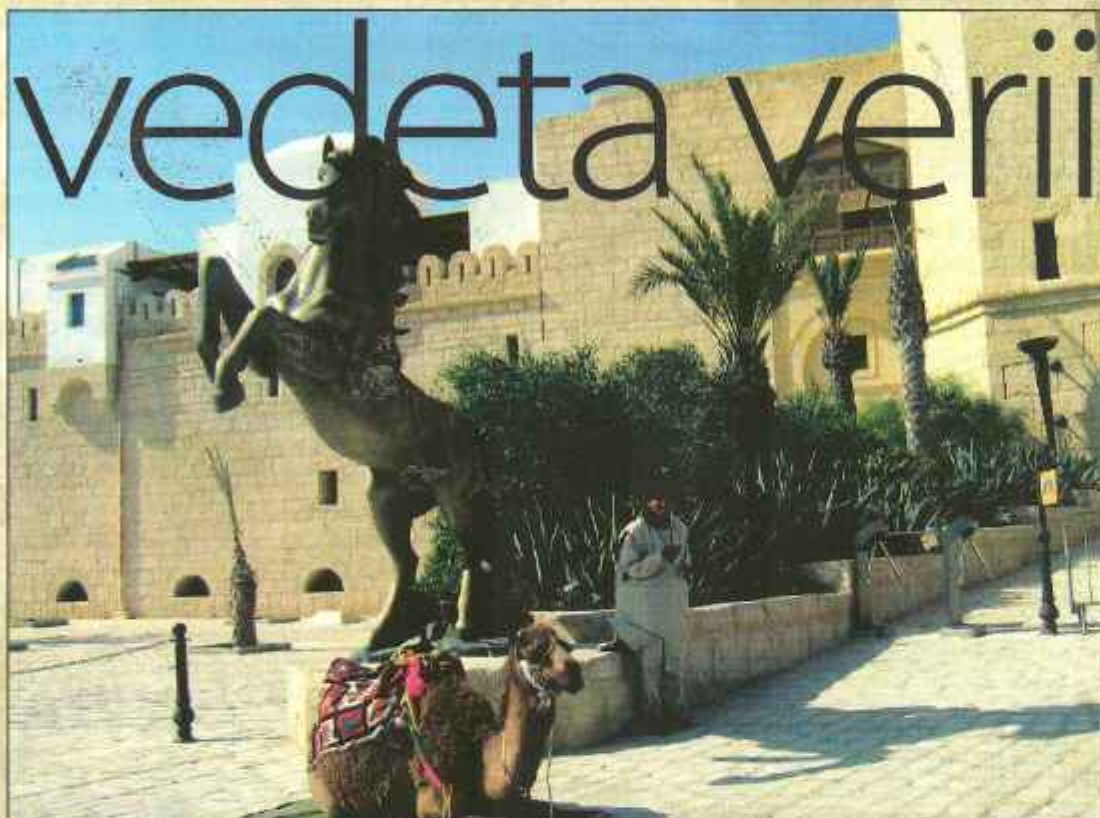
Fără a-și ascunde caracterul sportiv, Hot-Clio este echipat în partea frontală cu un spoiler și o grilă complet noi. Mai importante sunt însă transformările la partea din spate, unde un difuzor de aer uriaș a preluat rolul eleronului și stabilizează mașina la viteze mari. El poate aduce o apăsare de până la 40 kg care lipește mașina de asfalt.

Clio RS atinge o viteză maximă de 215 km/h și se anunță un model de excepție la un preț de aproximativ 20.000 de euro.

Tunisia

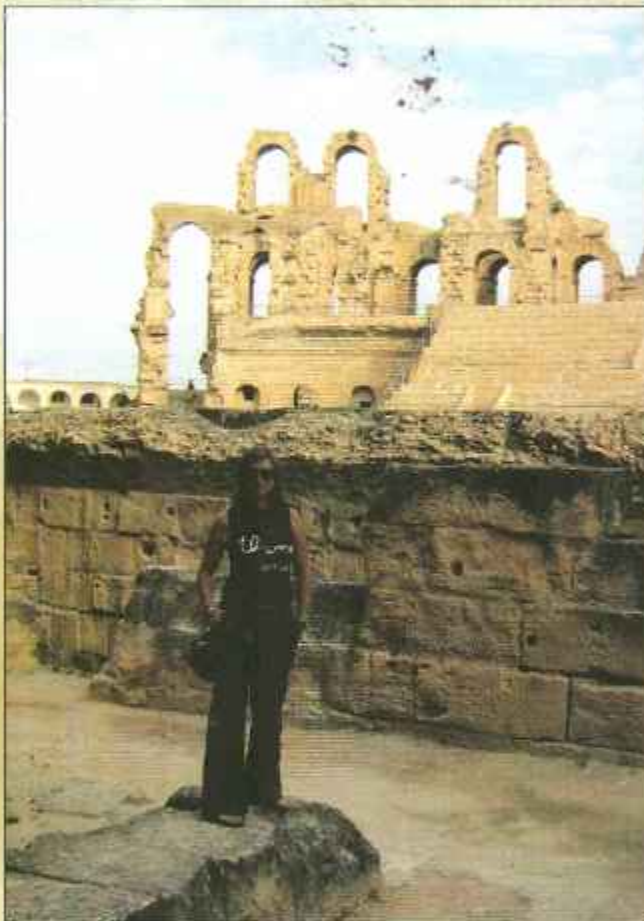
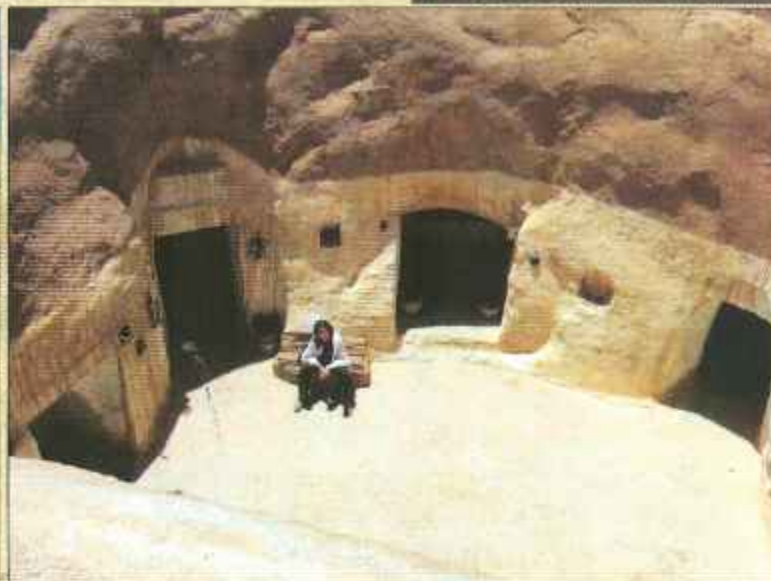
vedeta verii

Cel mai tare mi se pare faptul că acest paradis al vacanțelor se află la numai două ore și un sfert de București. Am zburat până la Monastir, de unde am fost preluați de autocarul *Tunisiana* cu numărul 3. Și, bineînțeles, de Patricia, o blondă cu ochii verzi-albaștri, ghidul nostru pe încântătoare meleaguri din nordul Africii. Am fost surprins de cât de curată și cochetă este zona din fața aeroportului, dichisită cu palmieri și leandri. Până la Yasmine Hammamet am făcut încă o oră, care a trecut pe nesimțite, privirile fiindu-mi atrase de livezile nesfârșite de măslini (în Tunisia sunt numărați aproximativ 33 de milioane de astfel de arbori, care asigură o producție uriașă de ulei de măslină pentru export). La Yasmine Hammamet hotelurile (cele mai multe, albe) străluceau în soarele după-amiezii, iar grădinile erau colorate ca-n basmele Selhezadei. Am observat că arhitectura tradițională maură îmbină magistral confortul modern. Mi-a plăcut la nebunie faleza întinsă, marcată de palmieri. Iar marina, unde sunt ancorate peste 300 de ambarcațiuni, poate face oricând concurență croazetei de la Cannes.

Cântecul sirenelor te cheamă anul ăsta în Tunisia, ospitalierul pământ al culorilor, contrastelor, condițiilor și parfumurilor. O să vezi Cartagina și El Jem, ori locurile unde s-au filmat secvențe din Star Wars și Pacientul englez. O să te plimbi cu cămila și o să scapi de adrenalină într-un jeep-safari cu iz de Disneyland, alergând pe colinele din deșertul stâncos ori pe dunele nisipoase de la poarta Saharei. Și-ntr-un timp, o să ai parte de reprize mai lungi sau mai scurte (după pofa inimii) de plajă.

Am nimerit într-un hotel micuț, cu o grădină și o piscină absolut fantastice. Camera spațioasă mă aștepta cu flori presărate pe pat, iar chestia asta n-am mai întâlnit-o decât în Caraibe, în hotelul din Puerto Plata (Republica Dominicană). De altfel, în fiecare zi, camerista a avut grijă să ne răsfete cu aranjamente florale care mai de care mai fermecătoare. N-am avut prea mult timp să mă bucur de drăgălașul hotel și de ospitalitatea celor care lucrau acolo, pentru că, după două zile, am plecat în Sahara. Iar incursiunea noastră în inima Tunisiei a început cu vizita la El Jem, un colosseum mult mai bine conservat decât cel de la Roma. Să fiu sincer, ațipisem, când Patricia ne-a spus că El Jem-ul se vede în toată splendoarea lui chiar în față. Ne aflam într-un oraș tipic tunisian, cu binecunoscutele case albe și acoperiș plat, vegheate de câte-un palmier umbros. Deși era destul de devreme, viața de zi cu zi își începuse deja ticăitul... Copiii se grăbeau spre școală, femeile se întorceau de la piață, încărcate cu legume și baghete frumos miroisitoare, iar bărbații își savurau ceaiul de mentă pe scaunele din fața prăvăliilor.

Aleea din dreapta impunătorului edificiu roman era transformată într-un bazar pitoresc, cu tot felul de ceramici colorate, mozaicuri, trandafiri de deșert (un fel de roci cristalizate în formă de petale, scoase direct din inima unui lac sărat sec), genți și papuci de piele etc. Construit de romani prin anul 200, El Jem-ul a fost, ca și Colosseumul de la Roma, scena grotescă a luptelor dintre gladiatori și animalele sălbatice înfometate. Astăzi, strigătele martirilor sunt înlocuite de acordurile suflante ale unor orchestre faimoase, care participă, vară de vară, la festivalul de muzică clasică de la El Jem. Tribunele, de unde oficialitățile și nobilii romani își cultiva cruzeaua gustând cu patos săngeroasele bătălii, s-au păstrat foarte bine: la fel, celulele unde erau închși deținuți și culoarul prin care treceau animalele.

După ce am vizitat câteva oaze, am ajuns la El Douz, poarta de intrare în Sahara. Am părăsit autocarul cu aer condiționat, lăsându-ne în voia unei arșite toropitoare (erau ieșit peste 40 de grade, pe care acolo le simți cu vârf și îndesat). O oră, ne-am plimbat cu cămilele printre dunele de nisip alb-gălbui. Personal, am încercat să-mi imaginez scene din viața tuaregilor, călărind un pur-sânge arab preț de câteva minute. Sigur că ora de plimbare prin deșert ne-a plăcut cât o zi întreagă de mers pe jos, dar ne-am revenit simțitor când am văzut hotelul la care urma să dormim peste noapte. O oază în adevăratul sens al cuvântului, cu piscină și grădini dichisite, cu un restaurant care ne-a oferit o cină și un mic dejun excepționale și cu un personal care ne-a întâmpinat cu *Hagi, Mutu, mulciumescl* (așa cum o fac mulți tunisieni când aud că ești român).

A doua zi dimineață am participat la cel mai tare *jeep-safari* inventat vreodată. Nur, șoferul *Toyotei* care ne-a purtat prin

deșert, ne-a servit pe tavă o porție de *Disney* tunisian, de zece ori mai senzational decât orice trenuleț din parcul parizian. Numai loopinguri n-am făcut, în rest am încercat (asigurați) zdrăvan cu centurile) tot felul de coborări și urcări pe dune, lăsate cu țipete ca-n reclamele la parcurile de distracție. Am trecut apoi prin locurile unde s-au filmat *Star Wars* și *Pacientul englez*, amintindu-ne secvențe din cele două filme cu *box-office*.

Foarte pe scurt, vă mai povestesc de Cartagina, cel mai senzational muzeu în aer liber pe care l-am văzut: și asta pentru că vechiul oraș roman (construit pe locul Cartaginei lui Hannibal, distrusă în urma războaielor punice), amfiteatrul, teatrul și băile termale sau vechile porturi punice, aflate la distanțe de câteva minute unele de altele, fac parte integrantă dintr-un cartier rezidențial select. În partea stângă, alb și impunător, flancat de steagurile roșii cu semilună și stea albe – palatul prezidențial, iar la doi pași, Sidi Bou Said, orașelul andaluz, în care toate clădirile sunt albe, cu ferestre și uși albastre.

text: Ciprian Ene

Infoagenții

Tunisiana Travel

(www.tunisiana.ro) 021.311.32.92

Hotel Samira Club 3* (stațiunea Hammamet) – 197 euro

Hotel Scheherazade 3* (stațiunea Sousse) – 229 euro

Hotel Sousse Palace 4* (stațiunea Sousse) – 327 euro

Hotel Vinci El Kantaoui Center 4* (stațiunea El Kantaoui) – 347 euro

Pachetul include: transportul cu avionul București – Monastir – București, transfer aeroport – hotel – aeroport, cazare în camere standard cu demipensiune, asistență turistică în limba română.

Prețurile sunt valabile pe intervalul 15 iulie – 15 octombrie, și sunt garantate în limita a 58 de locuri pe fiecare cursă charter.

by
oriflame

natural swedish cosmetics

Horia Pătrașcu

Codul lui Da Vinci

„The Da Vinci Code” - SUA, 2006 - 152 de minute
Distribuit de: INTERCOMFILM DISTRIBUTION

Nu vom porni - în această destul de târzie cronică de film! - de la analiza cărții lui **Dan Brown** (în care „marea găselniță” a autorului a fost cea de a încerca un soi de *thriller-religios*, împănate cu falsuri istorice de te-apucă răsuri, dar care, precum se știe, a avut un succes editorial atingând tiraje mondiale **ce frizează demența!**) - vom încerca doar să descifrăm **ȘI MOTIVUL** pentru care ecranizarea cărții l-a împărțit, aproape identic, neașteptatul destin...

El bine, pelicula semnată de regizorul **Ron Howard** (Apollo 13 etc.) preia în totalitate acțiunea cărții lui Brown (ba chiar o face mai cursivă, eliminând multe dintre bălbăieșile împăienjenite ale prozatorului), aducând în schimb - și dacă mai era nevoie! - o supra-solicitare a scenelor violente: bălți de sânge... asasinări atroce filmate în prim-plan... urmărit spectaculoase, cu mașini sau per-pedes... dar și „moț pe tort”!, niște autoflagelări cumplite ale unui așezis călugăr (dintr-o instituție creștină celebră, dar care, **istoricește vorbind!**, **n-a avut niciodată călugări!**) - atâta doar că, spre interesul public al anilor noștri, călugărul nostru se biciaște NUD, biciul sângerându-i doar spina-rez, **nu și poponețul gol-golu!** - spre ai menaja pesemne superbelei fese îmbucată-estetică...! (și etc. și etc.).

Ce rămâne din film? Păi - **uite ce rămâne:**

Un MARE-ACTOR (l-am numit pe **Tom Hanks**, care a primit modestă sumă de un milion de dolari pentru

interpretarea rolului principal) se zgâiește încruntat prin mai toate colțurile ecranului neînțelegând probabil noli în ruptul-capului ce anume caută el acolo; o altă actriță-cunoscută (**Audrey Tautou**), în momentele în care ar trebui să-și manifeste dragostea pentru erou, îl privește pe acesta cu trăirea - sau expresia, mă rog? - a unui **stilou chinezesc**, căruia i s-a uscat rezerva-doză din tuș...! Între cele două personaje nu funcționează nici un sentiment, nici o legătură... nimic! Și atunci, **cu ce ne alegem...?** Cu o gratuită încrengătură de crime oribile, de pânze stupide, de spargerii ale unor bănci sau lăcașuri de cult, **toate ilegale** - dar în scopul descoperirii „**unor tulburătoare secrete**” (?). Cum pretinde filmul că descoperă „secretele tulburătoare” - chiar „**unor**”? Prin mijloace jostice, adică profitând de (in)cultura unor generații contemporane ce, **din varii motive**, habar n-au de datele reale ale problemei: după ce falsifică, aberant, întreaga istorie a Creștinătății - după ce-i atribuie lui Leonardo Da Vinci „contrafacerea” unor invenții științifice absolut uluitoare pentru acel timp, dar și „falsuri în picturi” (peșemne, cu destinație extra-terestră!?), drept pentru care acest Monument al Renașterii ar trebui, probabil, să se răsuiească în mormânt - concluzia filmului - practic UNICA (mă rog: **singura inteligibilă!**) - este aceea că, **țineți-vă bine!**... **numitul Iisus Hristos a avut un copil, cu Maria Magdalena...**

Așa, și - **asta e problema?** Oricum, Iisus este un **pământean** - relațiile despre El sunt făcute de patru pământeni (sau poate că mai mult) - iar faptul că a lubit o femeie și a avut chiar un copil cu aceasta, îl face

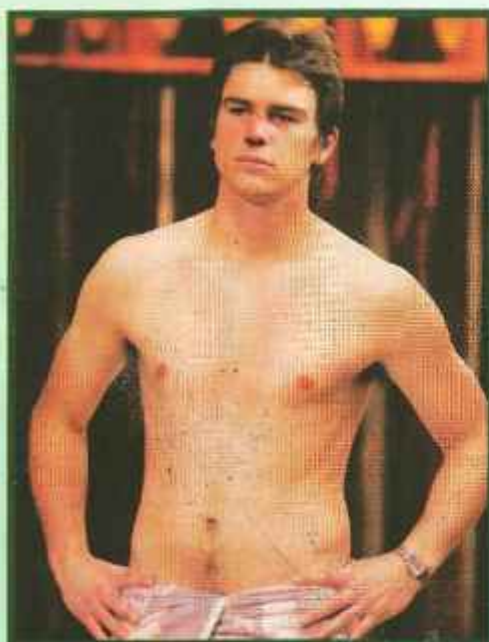
cu atât mai mult mai apropiat nouă, pământenilor de rând; ba chiar Umanității: acelei părți a Omenirii care, timp de 2.000 de ani a crescut sub SEMNUL său - cel de pacificator sacrificat al tuturor păcatelor lumii...!

Aaaa, că asta e **istorie** - iar dogma e **dogmă**?! Iată că exact **asta a fost cursa** în care a căzut Biserica (mai întâi cea Catolică, apoi, iepurește, și cea Ortodoxă!): **A făcut un scandal monstru...**, aproape de acest **Cod al lui Da Vinci**. Și ce a câștigat: în loc să-și vadă de treaba ei, aceea de a păstori omenii aflați în suferință și de a da soluții împotriva grozăviilor acestei lumi moderne ce provoacă mereu mai multe necazuri - ea s-a apucat să „înjure” (chiar și duhovnicește!) cele două **penibile produse ale jegului de gang!** Crescând astfel „interesul” mondial față de acest subiect - vezi Doamne, TABU! - și **urcând vâzvirile** (de altfel, PERFECT planificate de atîi!), la proporții inimaginabile...! Îmbibând cu putoare de ascunsă, dar perversă!, intoleranță lumea cu **teoria conspirației**, această nenorocită de idee abstractă, dar care zguduie lumea mai rău decât un cutremur...!

Pe scurt: ca și cartea, filmul e mai mult decât stupid; bieții cititori-spectatori buimăciți de imposibilitatea de a înțelege prezentul dar și de „pofta” de a descoperi, în trecut, motivele angoselor lor actuale, iau drept bune halucinațiile unor autori mediocri (dar feroce, în materie de câștig!), care îi duc cu presul în sensul că „**iată ce a fost istoria, iată ce a fost trecutul, iată ce a fost Religiaa...**”!

Nu-i condamni nici pe spectatori, nici pe autori, nici pe producători și nici măcar pe mine însumi pentru că ne-am aplecat (**fiecare în felul lui - să fim înțeleși!**), asupra acestui subiect NU NEAPĂRAT delicat, dar ORICUM inutil...! (Pentru compensare, ofer oricărui producător din Occident un subiect pentru un alt *thriller-religios*: simpaticului lider al „Al-Qaeda” - bărbosul cu turban, de! - cel care a ucis mii de oameni nevinovați - i s-a omorât „locotenentul”, **Abu Mussad al-Zarkawi!** Ambii afirmaseră că în lupta împotriva Diavolului, care înșenăna Occidentul, cei ce vor pieri în atacuri sinucigașe și cu pîntecul încins de dinamită - vor ajunge în Paradis! Acum, după uciderea lui **Abu** (etc.) cel care a **decapitat cu mîna sa** cel puțin 15 ostatici, noul „locotenent” cere **Răzbunare...**? Păi, de ce?! Să se răzbune pe cei care l-au trimis - pe ta-su - în Paradis?!).

Cam asta e, referitor la **Codul lui Da Vinci** vă mulțumesc tuturor pentru atenție; îi mulțumesc și mamei, soției mele, mașinii de scris la care bat aceste rânduri... **vă mulțumesc tuturor! Amen!**

by
oriflame

natural swedish cosmetics

„Lucky Number Slevin” –
SUA, 2006 – 100 de minute

Distribuit de: MEDIA PRO FILM DISTRIBUTION

astfel încât, spre final, totul să devină explicabil, iar același spectator să fie fericit că „a ghicit sensul”; folosirea unor **mari actori** (precum **Bruce Willis**, **Morgan Freeman**, sau **Sir Ben Kingsley** ș.a.); în sfârșit: o **imagine excepțională** și o **muzică pe măsură!**

L-am lăsat intenționat la urmă pe tânărul interpret al rolului principal, **Josh Hartnett** („Slevin”), care duce practic întreg filmul în spate!, care apare mai tot timpul ieșind din baie și cu coapsele înfășurate într-un prosop, ud leocărcă, dar și primind pumni cu nemiluita... și care (să vă spun pontul?!) se dovedește a fi, de fapt, „creierul” întregii acțiuni super-criminale...!

Repet: un film debordând de „inteligență cinematografică” (în al cărui dialog apar nume celebre ale istoriei filmului mondial!), care vă va face să vă prăpădiți de răs (asta dacă veți rezista **efectelor sonore**, posibil a vă trimite – grămadă! – sub scauni...!).

Slevin: Nevinovat cu ghinion

O **extrem de plăcută surpriză** a cinematografilor americane: un thriller „dăștept”-foc și plin de un umor nebun, regizat de **McGuigan** în cea mai bună și spectaculoasă manieră inițiată, cu ani în urmă, de către celebrul *Pulp fiction*, al lui **Tarantino**...!

Adică: subiect încrâncenat, debutând violent încă din primele cadre – dar și provocând logica mai comodă a spectatorului din sală, care (cel puțin în primele 20 de minute ale proiecției) nu înțelege nimic!; răsturnarea întregii povești pe parcurs.

Poseidon

„Poseidon” – SUA, 2006 – 98 de minute

Distribuit de: INTERCOMFILM DISTRIBUTION

Pentru început, spicuiri – **absolut la întâmplare!** – din caietul de presă al filmului:

– „Este Anul Nou și festivitățile au început la bordul luxosului vas de croazieră *Poseidon*, aflat în Atlanticul de Nord... vasul are mai mult de 20 de etaje înălțime, adăpostește peste 800 de camere, și 13 punți pentru pasageri...”

– „Pe punte, Ofițerul-șef scrutând orizontul observă un val uriaș; un perete de apă cu o înălțime de peste 45 de metri, care se îndreaptă spre el... Valul lovește cu o putere colosală, înclinând vasul foarte tare, înăvrite de a se întoarce complet pe partea cealaltă...”

– „Câteva sute de supraviețuitori se înghesuie în încă intacta Sală de Bal, care acum se află deasupra liniei de plutire... Hotărâți să lupte pentru a ieși la suprafață, ei trebuie să găsească repede o cale prin care să meargă prin dărâmături pe măsură ce vasul continuă să se scufunde... Și încrederea se dovedește a fi ceva vital...”

– „Ce ai face dacă toată lumea s-ar întoarce cu

susul în jos? Nimic nu se mai află în locul unde trebuia să fie și ești complet dezorientat. Este o lume apocaliptică.”

– „Este un film monstru, dar în acest caz monstrul este apa, și îl urmărește până la final” (un producător)

– „Dezastrul sunt mari egalizatori: nu contează dacă ești tânăr sau bătrân, dacă ești cea mai bogată persoană din lume sau dacă lucrezi în bucătărie; sunteți cu toții împreună în aceeași problemă” (scenaristul filmului)

– „Dacă ții la cineva se poate să-l salvezi sau poate doar să-l tragi în jos. În care punct vei decide să îl lași să facă ce vrea?” (regizorul filmului)

– „Folosind grafica computerizată, pentru a crea oceanul, toate exterioarele și vasul în totalitatea sa, producătorii nu au fost nevoiți să facă compromisuri” (alt producător)

– „Din punctul de vedere al camerei, filmul începe de sub apă, apoi se ridică pentru a arăta vasul, se întoarce la prova și pornește într-o parte a vasului, apoi focalizează o persoană care aleargă

de-a lungul punții... și după aceea prezintă un minunat apus pe ocean”. (supervizor efecte speciale).

Filmul este un *remake* după *The Poseidon Adventure* din 1972. În actuala variantă, din distribuție fac parte nume celebre precum **Kurt Russell**, sau **Richard Dreyfuss**. Atât regizorul, cât și producătorii, poartă nume exotice (Petersen, Henderson, Flelli, Goldsman ș.a.).

Și – tot, filmul – este o demonstrație de cascadorie sau efecte speciale obținute prin calculator, performante, desigur, dar peste poate de dificil înguribile – încât „grozăvia” dorită drept **spectacol** devine un **spec...** un **spe...** un **sp...** și în cele din urmă un „S” (de la **Stupid**).

Plantele ne scapă de toxine

În ultima vreme, se vorbește și se scrie mult despre o clasă de produse cu acțiune țintită și, totuși, delimitată destul de vag ca entitate terapeutică: detoxifiantele. Medicii le recomandă chiar și în contextul unei funcționări normale a organismului, mai ales în cazul unor suprasolicități prelungite sau agresiuni patologice, când „ne încărcăm” cu radicali liberi și tot soiul de substanțe chimice străine.

Suprasaturarea cu produși nocivi se manifestă prin oboseală, inapetență, insomnie, reacții alergice. În situațiile de acest gen, investigațiile medicale dau la iveală deviații aparent minore de la normal: hipocalcemie, glicemie la valoarea superioară a normalului, hipopotasemie etc. Detoxifiantele s-au impus inițial empiric sau prin observarea unor modele biologice pe care natura le oferă din belșug. După cum vă spuneam în numărul trecut al revistei noastre, modelul biologic ideal este reprezentat de ieșirea din hibernare a ursului brun carpatic. După șase luni de post absolut, fără mâncare sau lichide, ursul își revine

spectaculos la parametrii unui atlet de performanță, pentru că se hrănește cu toate „verziturile” de-abia ieșite de sub zăpadă. Pornind de la această realitate, specialiștii Laboratoarelor Elidor, specializate în fitoterapie, au conceput câteva detoxifiante care ajută organismul nostru să treacă peste momentele dificile.

Ursomax, inspirat din aventura ursului carpatic, elimină rapid toxinele din organismul epuizat, stresat, astenizat, inapetent. Pentru o eficiență maximă, medicul primar Sorin Godeanu ne recomandă 3-6 comprimate pe zi. Pacienții cu probleme hepatice, stres cronic sau diabet în forme incipiente reacționează foarte bine la Depurex, un detoxifiant a cărui administrare prelungită resetează, pur și simplu, constantele fiziologice la valori normale. S-a găsit o soluție și pentru bolnavii cu apărare deficitară. Povofort, un produs inspirat din tradițiile fitoterapiei ruse,

Ca regulă generală, detoxifiantele se administrează cel puțin două săptămâni și cel mult șase luni, perioadă după care se face bilanțul biologic al cazului.

Medicul Sorin Godeanu răspunde întrebărilor dumneavoastră legate de tratamentul cu produse din plante. Scrieți-ne ce probleme de sănătate aveți și „fitoterapeutul de serviciu” vă va recomanda tratamentul adecvat. Scrisorile vor fi expediate pe adresa redacției Flacăra, cu mențiunea „pentru pagina de sănătate”.

Criză de sânge

Fundația Donatorilor Benevoli de Sânge și Centrul pentru Politici și Servicii de Sănătate au marcat, într-un mod inedit, Ziua Mondială a Donatorului de Sânge. O cisternă de 30.000 de litri, pe care era scris SÂNGE, a staționat, preț de câteva ore, la intrarea în Parcul Tineretului,

din București. „Am dorit să sugerăm, astfel, cantitatea de sânge de care este cu adevărat nevoie pentru a ajuta sutele de persoane bolnave, operate, accidentate și, prin comparație, efortul minim necesar pentru a dona sânge”, a precizat psihologul Aimée Bugner, președinta Fundației Donatorilor Benevoli.

În fiecare zi, în întreaga lume, oameni de toate vârstele au nevoie de transfuzii de sânge pentru a supraviețui. Anual, 80 de milioane de unități de sânge se donează la nivel mondial, dintre care 38% în țările în curs de dezvoltare, în care trăiește 82% din populația lumii. În România, conform Institutului Național de Hematologie Transfuzională, anul trecut s-au donat 150.975,1 litri de sânge, cantitate care reprezintă doar jumătate din solicitările de sânge primite din partea spitalelor.

text Liliana Petruș

foto Octavian Tîbăr

Mohammad Abu-Baker este singurul medic din România care tratează boala varicoasă prin metode absolut originale, brevetate ca invenții și premiate de foruri internaționale de prestigiu, între care amintim Colegiul American de Flebologie. La Clinica Tul-Karem, din București, bd. Nicolae Bălcescu, nr. 32-34, tel. 312.45.79 sau 315.83.78, puteți beneficia de „cea mai rapidă și eficientă metodă de tratare a bolii varicoase”, după cum susțin brevetele de invenție expuse în cabinetul medicului. Operația de varice nu doare, se face cu laser, sub anestezie locală ecoghidată. La doar câteva minute după intervenție, cu piciorul bandajat și strâns în ciorap medicinal, pacientul își vede de drum.

Întrebare concurs: Care este adresa Clinicii Tul-Karem?

Premiul oferit: O operație de varice gratuită în valoare de 500-1.000 de euro, funcție de stadiul bolii varicoase

Trimiteți taloanele pe adresa redacției:

SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 01.08.2006

Concurs
TUL-KAREM

Legenda Barbie

la București

Cele mai importante personalități ale lumii moderne au fost prezente la București timp de două săptămâni, costumate după ultima modă. Nu vă grăbiți să exclamați că ați pierdut un eveniment monden extraordinar. Este vorba de Barbie care a fost costumată în haine concepute după ultima modă de la Paris și care a reușit să fie mereu în centrul atenției. S-au bucurat atât copiii, cât și cei mari care au avut șansa de a privi păpuși care mai de care mai frumoase, unele de colecție, a căror valoare poate ajunge și până la 10.000 de euro.

petrecere pentru toți copiii, când s-au ales prințul și prințesa balului. A fost o atmosferă foarte veselă întreținută de muzică și de dans. Fetele au încercat să atragă toate privirile în acea seară cu rochițele lor lungi, frumos colorate și pe alocuri presărate cu paiete.

Barbie este versiunea modernă a unei păpuși de modă din secolele trecute. În secolul al XVII-lea, artizani din regiunile cu păduri bogate din centrul Europei au început să sculpteze păpuși din lemn îmbinate. Acestea erau păpuși

mici, simple, cu fața și părul pictate, care se exportau peste tot în Europa. Pe la sfârșitul secolului al XVIII-lea, în Anglia a apărut o păpușă cu totul nouă, făcută din hârtie sau carton, echipată cu o întreagă garderobă la modă. Fiecare obiect de îmbrăcăminte era prins de păpușă cu găici mici de hârtie, care erau îndoit în jurul corpului. Grație noilor tehnologii, acest tip de jucărie, care beneficia de evoluțiile din litografie, își face incursiunea pe o piață scumpă la început de secol XX.

Barbara, fiica lui Ruth Handler, fondatoarea Mattel, se juca cu o astfel de păpușă. Aceasta a inspirat-o pe mama ei să creeze o versiune tridimensională a păpușii îmbrăcate, accesoriată după ultima modă și împodobită cu același tip de detalii. Nu a durat mult și s-a găsit un nume pentru păpușă: Barbie – prescurtarea americană a numelui Barbara. În scurt timp, lui Barbie i s-au adăugat numeroși prieteni și membri de familie, începând cu prietenul ei, Ken, și prietena ei, Midge.

Piese mari pentru degete mici

La începutul noului mileniu, piesa Lego a fost considerată jucăria secolului. Principiul clasic al îmbinării lor a fost dezvoltat acum mai bine de 40 de ani. Multiplele modalități de îmbinare i-au încurajat pe copii să își folosească imaginația și să își exploreze propriul univers creativ. În 1955, grupul Lego a introdus revoluționarul sistem de joc bazat pe conceptul Joacă-te și învață. În loc să-și îndrepte atenția spre grupul țintă, copiii, compania Lego a adaptat produsele pentru diferite vârste și stadii de dezvoltare.

Cea de-a treia eră în istoria Lego a început în 1974 odată cu primele figurine. Acestea au reprezentat un concept cu totul nou care includea în joc interpretarea de roluri și personalitatea.

Care mai de care mai frumoase și mai inteligente concepute, jucăriile expuse au avut darul de a ne aduce aminte de faamecul copilăriei și de a-i bucura pe cei mici.

Text **Raluca Șeinoiu**

Foto: **arhiva Events**

Barbie și Lego i-au bucurat pe copiii din România

Ce își doresc fetele când sunt mici? Să devină doctorițe, să se joace de-a mama și de-a tata și să aibă păpuși frumoase. Ce își doresc băieții în copilărie? Să aibă mașini frumoase, să se joace de-a războiul și să construiască adevărate minuni arhitectonice. Cu siguranță, cei mici au primit ce își doresc de 1 lunie. Expoziția World of Barbie&Lego a fost tot un cadou pentru ei și, fără îndoială, i-a ajutat pe părinți să se hotărască mai ușor asupra alegerii. A fost o expoziție itinerantă care a vizitat întreaga lume și s-a oprit în premieră la București.

Păpuși frumoase, îmbrăcate elegant sau sport, după cum a fost perioada în care au apărut pe piață, unele împrumutând costumația și alura unor personaje importante ale vremii precum Elizabeth Taylor sau Beyonce, precum și Ken, partenerul lui Barbie, au fost prezente la întâlnirea cu cei mici. Cine s-a grăbit și a venit din prima zi la expoziție a primit și câte o acadea cadou.

Barbie a adus cu ea și îndrăgitele piese Lego pentru ca toată lumea să aibă cu ce construi. Și asta nu a fost singura surpriză. Au existat două evenimente speciale spre desfătarea celor mici, dar și a celor mari. Mai întâi a fost, de 1 lunie, o seară specială pentru copii mari, un eveniment caritabil unde s-au strâns fonduri pentru copiii cu probleme. A doua zi, a fost Balul Barbie, o mare

EXIMBANK, banca de

Exporturile românești au nevoie de susținere? **EXIMBANK** vine în sprijinul lor! Înființată în 1992 pentru a susține exporturile românești, **EXIMBANK** și-a centrat activitatea în jurul subvențiilor de stat pentru export. Dintre acestea cea mai cunoscută a fost *bonificația de dobândă*. Acordarea ei a fost sistată la recomandarea Consiliul Concurenței deoarece prin perspectiva legislației Uniunii Europene aceasta ar fi fost un ajutor de stat nepermis. Guvernul a numit o nouă conducere: Carmen Radu – președinte, Iulian Velicu și Andreea Stoica – vicepreședinți. Totodată, misiunea **EXIMBANK** s-a extins, pe lângă susținerea exporturilor au început să fie susținute întreprinderile mici și mijlocii sau alte domenii prioritare pentru dezvoltarea economică a României. Capitalul social al instituției a fost majorat de opt ori față de 2004, până la circa 207 milioane de euro. Acum, banca dispune de 487 de milioane de euro (zece mii de miliarde de lei vechi).

Partener al băncilor comerciale

EXIMBANK are misiunea de a asista exporturile românești și domeniile prioritare pentru dezvoltarea economică prin instrumente financiar-bancare: credite, garanții și asigurări. Banca folosește pentru aceasta atât fondurile alocate de stat cât și capitalul propriu. „Prin ceea ce facem și prin ceea ce ne propunem pentru viitor, suntem acel partener care asigură tranziția firmelor românești către standardele impuse de piața europeană”, afirmă, cu încredere, Carmen Radu, președintele **EXIMBANK**. Sistarea *bonificației de dobândă* a avut loc într-o perioadă când toate utilitățile se scumpiseră și moneda euro urca vertiginos. „Exportatorii au avut un șoc negativ – explică vicepreședintele Iulian Velicu. Astfel, **EXIMBANK** a căutat alte produse și servicii prin care să-i ajute, adaptate și pentru IMM-uri. Rezultatul s-a concretizat în *garanția de export pentru mărfuri generale, micro-garanția și compensația de dobândă*. Toate cele trei

produse sunt în concordanță cu cerințele UE. Este clar că trebuie să lucrăm așa cum lucrează toate instituțiile similare din țările Uniunii Europene. Statul, prin **EXIMBANK**, susține exportatorii, întreprinderile mici și mijlocii, mediul de afaceri românesc”, precizează vicepreședintele Velicu. Unii ar putea crede că **EXIMBANK** reprezintă un concurent al băncilor comerciale, conducerea instituției ne asigură că dimpotrivă: „În prezent, avem oferte de parteneriat către toate băncile comerciale”, explică vicepreședintele Iulian Velicu. „În luna aprilie s-a semnat acordul de parteneriat cu BRD – Société Générale pentru distribuirea produselor de susținere a exporturilor, iar în perioada următoare vom încheia convenții și cu alte bănci interesate”, adaugă Carmen Radu. Banca are șapte sucursale: în București, Constanța, Cluj, Bacău, Timișoara, Brașov și în Craiova. Ele funcționează ca și centre regionale de promovare a facilităților oferite de către bancă. Cele șapte sucursale sunt

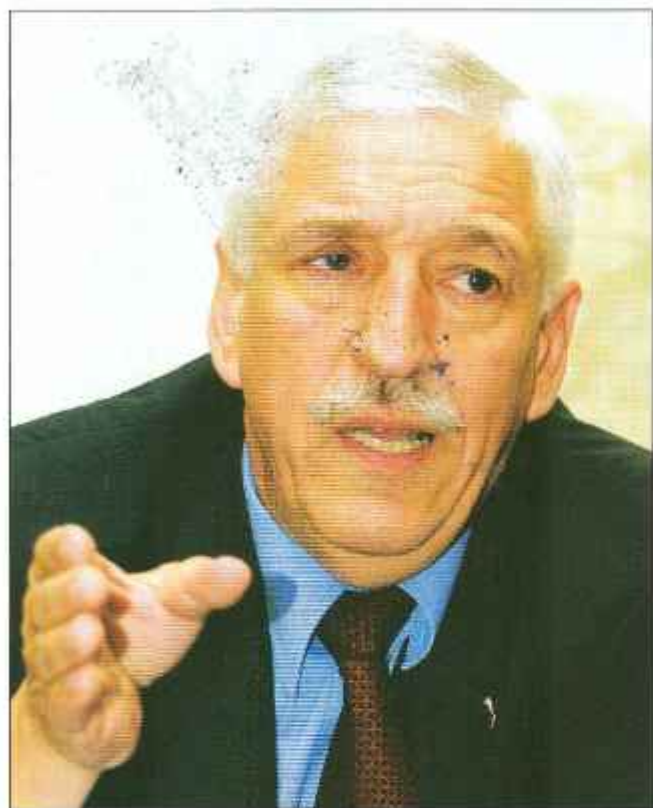
Carmen Radu are 44 de ani. Înainte de a fi președinte la **EXIMBANK**, a fost director general adjunct al Direcției de Colectare a Creanțelor Bugetare din Ministerul Finanțelor.

în legătură directă în teritoriu cu agenții economici, identifică nevoile acestora și răspund cererilor din ce în ce mai mari de produse și servicii asociate tranzacțiilor de comerț exterior, precum și necesității dezvoltării economice regionale.

Produsele **EXIMBANK**, ajutoare pentru exporturile românești

Garanția de export pentru mărfuri generale nu este o alăturare de termeni la întâmplare. Acest nou produs, **EXIMBANK** l-a proiectat pentru a ușura accesul exportatorilor la scrisorile de garanție bancară necesare în derularea tranzacțiilor internaționale. El este emis în numele și în contul statului. Este flexibil și susține domeniile din *Strategia Națională de Export*. Va putea completa cu până la 80% garanțiile reale solicitate exportatorilor de către băncile comerciale și se poate acorda pe o perioadă de maximum doi ani. „Produsele noastre

Încredere a statului

Iulian Velicu,
vicepreședinte,
EXIMBANK
România

au ca țintă creșterea producției și a competitivității agenților economici. Avantajul comparativ al produselor românești pe piețele internaționale va rezulta din calitate și unicitate, nu doar dintr-un preț conjunctural scăzut prin subvenții guvernamentale", explică Carmen Radu.

Microgaranția este un alt produs sub marca EXIMBANK, ea ușurează accesul IMM-urilor la creditele în lei.

Microgaranția garantează creditele solicitate de IMM-uri pentru susținerea și dezvoltarea activității. Pot beneficia de acest produs și alți agenți economici, pentru finanțarea activității din domenii precum: infrastructura, dezvoltarea regională, utilități publice, cercetare - dezvoltare, protecția mediului, ocuparea și formarea personalului. Produsul este o garanție în numele și contul statului, în favoarea băncii comerciale de la care s-a împrumutat agentul economic pe o perioadă de până la șapte ani.

Microgaranția completează garanțiile agentului economic și acoperă până la 80% din valoarea creditului, fără să depășească însă 400.000 de RON.

Dacă băncile comerciale din România sunt reticente la acordarea

finanțării în valută pentru IMM-urile care derulează proiecte fără efecte economice imediate, iar creditele în lei sunt mai scumpe decât cele în valută, EXIMBANK a conceput produsul *compensația cu dobândă*. Acesta reduce cu până la 50% dobânda plătită la credit de către un agent economic, cu condiția să se încadreze sub pragul minim pentru ajutorul de stat, adică 400.000 de mil de RON, cumulat pe o perioadă de trei ani. Pot aplica pentru acest produs firmele care au contractat un credit începând cu ianuarie 2006. Dosarele trebuie depuse în fiecare trimestru, iar analiza actelor nu va depăși o lună, mai anunță conducerea EXIMBANK. Pentru a beneficia de avantajele acestor instrumente, companiile trebuie să desfășoare o activitate rentabilă și să nu aibă datorii la stat. Nu sunt eligibile să beneficieze de *microgaranție* și de *compensația de dobândă* creditele în lei utilizate pentru activități din transporturi, de export, de producția, procesarea sau comercializarea produselor agricole, producția de armament, comerț și tranzacții imobiliare. „Sper ca impactul produselor să fie unul mare, având în vedere că este un ajutor pentru întreprinzători”, afirmă vicepreședintele Iulian Velicu. Fiecare dosar depus pentru unul dintre aceste instrumente este studiat și evaluat de către specialiștii EXIMBANK, după care Comitetul Interministerial de Credite și Garanții pentru Comerț Exterior studiază și își dă acordul pe fiecare dosar în parte.

Polița de asigurare a riscului valutar și garantare pentru IMM-uri

Dar EXIMBANK nu se ocupă doar de acordarea de credite, ci și de asigurări. EXIMBANK a susținut prin produsele sale, în 2005, exporturi în valoare de 1,943 miliarde de lei. Această sumă reprezintă aproximativ 10% din totalul exporturilor efectuate. „Vrem să creștem volumul exporturilor susținute de EXIMBANK, mai ales cu instrumente de preluare a riscului. Vrem să se ajungă la un volum de activitate care să permită aderarea EXIMBANK la Uniunea Asigurătorilor

de Credite și Investiții de la Berna”, spune președintele Carmen Radu. Astfel, banca pregătește lansarea unei polițe de asigurare a riscului valutar. Un exportator care va încasa contravaloarea exportului peste o lună de la livrare poate încheia o poliță de risc valutar care îi asigură despăgubirea pentru diferența nefavorabilă de curs. Velicu exemplifică astfel: „Dacă să zicem cursul euro-leu asigurat este de 3,5 lei/euro, iar cel de la data încasării exportului este 3,4 lei/euro, EXIMBANK va plăti exportatorului diferența de 0,1 lei/euro. În schimb, dacă la data respectivă cursul este de 3,6 lei/euro atunci exportatorul plătește EXIMBANK diferența de 0,1 lei/euro. Practic, este o poliță de asigurare cu plus și minus. Exportatorul rămâne la valoarea încheiată în contract”. Se așteaptă obținerea acordului Consiliului Concurenței pentru lansarea produsului. EXIMBANK negociază în prezent, cu Ministerul Finanțelor, mecanismul de finanțare în lei a exporturilor pe termen mediu și lung la o dobândă comercială de referință fixă (CIRR).

EXIMBANK a finalizat și a lansat în luna iunie 2006 un nou produs de garantare pentru întreprinderi mici și mijlocii. Produsul facilitează accesul acestora la finanțare, venind în completarea garanțiilor proprii până la nivelul cerut de băncile comerciale pentru obținerea creditelor solicitate. Accesul la resurse financiare mai mari permite o dezvoltare mai rapidă și de o amploare mai mare a agenților economici de tip IMM.

Conștientă de faptul că o instituție de tipul EXIMBANK nu există fără relații internaționale, conducerea băncii a negociat și a încheiat acorduri de cooperare cu bănci străine de prim rang, cu instituții similare EXIMBANK, precum și cu instituții de renume în domeniul finanțării și asigurării creditelor de export. Are relații de corespondent bancar cu peste 200 de bănci comerciale care acoperă toate zonele geografice ale lumii, ceea ce permite derularea tranzacțiilor la nivelul standardelor internaționale.

Text: **Alice-Claudia Gherman**

Foto: **arhiva EXIMBANK**

Heliotrop

Costume
Preț 85,60 – 232 lei
Costume din
mătase naturală
Preț 386,70 lei
Rochii de vară
Preț
224,30 – 247,50 lei
Pantaloni de damă
Preț 132,80 lei

Câștigătorii concursurilor din Flacăra nr. 6/2006:

Tul-Karem
București
Europa Travel
București
Magazinele Z
București
My Club
București
Dead Sea Line
București
Peggy Sage
București
ARA Toys
București
Laropharm
București

Peggy Sage

Fiecare visează la un bronz intens, rapid și durabil, iar **Peggy Sage** propune **uleiul solar mono**. Compoziția din flacoane se bazează pe extracte de flori tare din Polinezia și uleiul mono, un extras parfumat din plante și nucă de cocos. Produsul oferă o bronzare perfectă și evită uscarea pielii corpului, dar și a părului. Pentru a vă bronză și a face o baie de soare în toată liniștea, **Peggy Sage** a creat o **cremă solară ultraprotectie pentru față** și un **gel-cremă răcoritor după soare**. Cu un indice de protecție 45, ea asigură o protecție naturală împotriva UVA, UVB și IR. Dar **Peggy Sage** a creat și un **set complet pentru înfrumusețarea picioarelor**. Într-o singură cutie există o cremă pentru deshidratarea picioarelor, o cremă exfoliantă, un gel revigorant, cinci pastile pentru baia de pedichiură și o pilă cu piatră ponce. Rezultatul? Revitalizarea picioarelor obosite. **Peggy Sage** este un salon destinat îngrijirii manichiurii și pedichiurii, situat în str. Argentina nr. 6, sector 1, București.

Peggy Sage
PARIS

Întrebare concurs: Care este adresa salonului **Peggy Sage**?

Premii pînă la: Trei premii, fiecare constând într-o bilă și un set pentru manichiură franceză.

Trimiteti taloanele pe adresa redacției: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București, pînă la data de 01.06.2006

Concurs
Peggy Sage

oriflame

natural swedish cosmetics

BODY & MIND

Body Lotion

Loțiune pentru corp

O loțiune cu efect hidratant, conținând pigmenți care reflectă lumina pentru un efect de strălucire a pielii. Conține uleiuri esențiale din mușcată și lemn de cedru, care calmează și reechilibrează. 250 ml

Temple balm

Balsam pentru tâmpie

Balsam pentru tâmpie cu efect reconfortant. Înlătură tensiunea și linșoarea. Conține uleiuri esențiale din lemn de cedru și din mușcată, care calmează și echilibrează. Se masează partea din spate a gâtului, lobii urechilor și tâmpiile. 15 ml

Soothing Soap

Săpun

Săpun calmant, cu pigmenți care reflectă lumina. Conține uleiuri esențiale din lemn de cedru și din mușcată, care calmează și reechilibrează. 100 g

Massage Oil

Ulei pentru masaj

Ulei cu mare hidratant pentru masaj, care relaxează mușchii oboseți, înlăturând stresul și netezind pielea. Conține uleiuri esențiale din lemn de cedru și din mușcată, care calmează și reechilibrează. 75 ml

Shower Cream

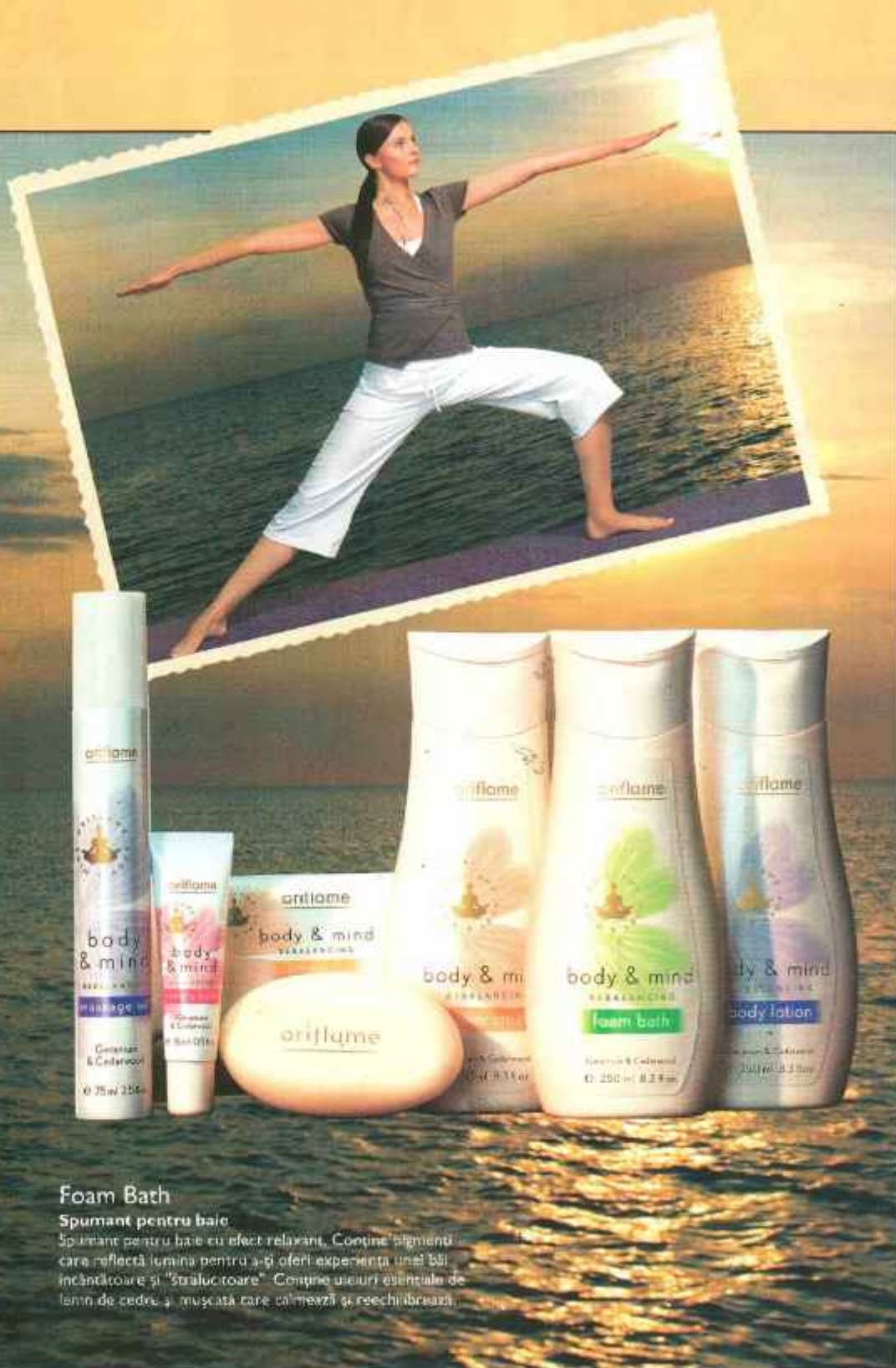
Cremă pentru duș

Cremă pentru duș cu pigmenți care reflectă lumina. Conține uleiuri esențiale din lemn de cedru și mușcată cu efect calmant și reechilibrant. 250 ml

Foam Bath

Spumant pentru baie

Spumant pentru baie cu efect relaxant. Conține pigmenți care reflectă lumina pentru a-ți oferi experiența unei băi încălzitoare și "strălucitoare". Conține uleiuri esențiale de lemn de cedru și mușcată, care calmează și reechilibrează.

GĂSEȘTE-ȚI ECHILIBRUL INTERIOR

După o zi plină, cu toții ne dorim să avem câteva momente de liniște, doar pentru noi, care să ne ajute să ne încărcăm bateriile pentru alte provocări. Oriflame vine în întâmpinarea acestei nevoi firești cu o gamă de produse pentru îngrijirea corpului, denumită sugestiv BODY & MIND, care ne ajută să ne restabilim echilibrul interior.

Formulate pe baza uleiurilor esențiale de mușcată și lemn de cedru, cunoscute pentru efectul lor calmant și relaxant, produsele din gama BODY & MIND au efect de re-echilibrare a emoțiilor, folosirea lor dându-ne prilejul de a ne bucura de adevărate clipe de liniște interioară. Aromă unică și particulele fine aurii care se găsesc în aceste produse vor transforma baia zilnică într-un adevărat ritual de înfrumusețare fizică și spirituală.

Concurs
KAROTTE

KAROTTE

Casa de modă Karotte, al cărei magazin de prezentare se află în *Unirea Shopping Center*, corp Splai, etaj 1, a lansat noua colecție de primăvară sub sloganul: *Simți florul!*

Intrebare concurs: Care este sloganul Casei de modă Karotte pentru colecția vestimentară de primăvară? Prima ofertă: trei fuste mărimi 40-46, disponibile.
Trimiteți taloanele pe adresa redacției: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 01.08.2006

Comart

Sandale linia *Casual*:
fețe din piele natu-
rală, căptușeală din
piele sintetică,
mărimi 35-40

Sandale linia *Elegant*:
fețe din piele natu-
rală, căptușeală din
piele naturală, talpă
tunit, toc aplicat,
mărimi 35-40

Cu cine iti faci pagina?

www.ArtMediaWebDesign.com

your target designator

**Un service gândit
pentru mașina ta!**

**De la noi pleci cu mașina
pe care ți-o dorești!**

**Modelele Nubira II și Cielo
mai ieftine cu până la 600 euro.**

**Ofertă valabilă
până la 31 iulie
în limita stocului**

CITYCENTER
e altceva!!!

VÂNZĂRI SERVICE

Calea Dorobanților 31-33, sector 1, București
Tel./Fax: 021.210.36.76; 021.210.66.24; 021.212.27.01
e-mail: cc1@city-center.ro

Piata Presei Libere nr.1, sector 1, București
Tel.: 021.224.01.81; 021.224.47.38; 021.225.00.86
e-mail: vanzari@city-center.ro / office@rdsnet.ro

DAEWOO
AUTOMOBILE ROMÂNIA

Telefonul clientului: 0251.544.187
Asistență tehnică rutieră 24h: 0251.596.767; 0725.511.611
www.daewooauto.ro

Cea mai bună garanție oferită de un producător român de autoturisme

Masca lui Atreus

O carte semnată de A.J. Hartley, recent apărută la Editura Nemira, face carieră în thriller-ul mitologic. În parte, acțiunea se consumă în Grecia contemporană, dar are legătură cu Elada din toate timpurile. Și, surprinzător, chiar și cu Hitler.

O cameră secretă... Într-un mic muzeu de arheologie din Atlanta, este descoperit cadavru proprietarului și... o cameră secretă cu cea mai uimitoare colecție de antichități grecești. Jefuită în trecut de naziști, comoara bănuie obsedant visele de răzbunare ale nostalgicilor lui Hitler. Chipul morții... Doar o neprețuită mască miceniană a fost furată din colecție, împreună cu osemintele unui erou legendar, despre care se credea că a existat doar în miturile antice.

Adevărul care poate ucide... Masca, o revelație arheologică, poate dobândi puteri ucigătoare în mâini criminale. Deborah Miller, curatorul muzeului din Atlanta, caută adevărul, riscând chiar să și piardă viața.

Un secret cumplit va ieși curând la iveală din cotloanele istoriei.

Cu inima cât un purice, Deborah se lasă și mai jos, astfel că obrazul ei ajunge la câțiva centimetri de dără, căci era o dără. Cu toate că Deborah era sigură de faptul că era vorba de sânge, nu se vedeau picături, ci doar o pată umedă impregnată în covor. Nu, nu impregnată: ca o urmă. Ceva greu fusese rostogolit peste covor, lăsând în urmă sânge.

Sângele lui Richard.

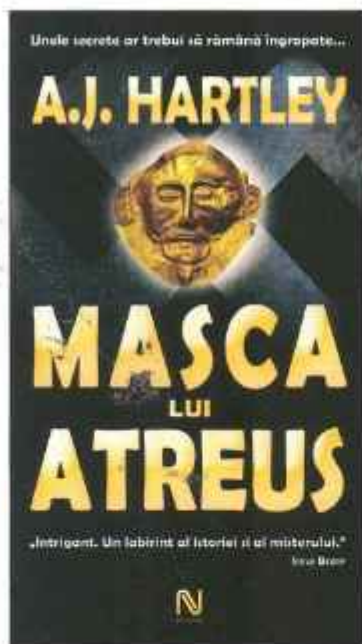
„Nu ai de unde să știi asta.”

Dar știa. O parte întunecată, golită de sentimente și lipsită de speranțe a ei știa.

Încercă să se concentreze, lăsând implicările celor văzute deoparte.

„Rămâi la fapte. Nu începe să raționezi.”

Se întoarse la ideea ei anterioară. Să fi fost dără de sânge direcționată către rafturi? Nu, sângele nu se îndrepta spre peretele cu biblioteca, ci provenea de acolo. În mijlocul încăperii se estompa până la dispariție. În cealaltă direcție ducea drept în perete sau mai degrabă în biblioteca aliniată pe perete.

Un thriller dinamic, un roman bine scris, cu multe detalii istorice și arheologice, *Masca lui Atreus*, romanul de debut al lui A. J. Hartley a fost publicat de curând la editura Nemira și la numeroase alte edituri din întreaga lume.

Așadar ceva ieșise din perete, ceea ce era imposibil, în afară de cazul în care...

Deborah se ridică și începu să-și plimbe palmele peste rafturile cu cărți, luptându-se în același timp cu ea însăși ca să-și mențină respirația sub control.

„Nu se poate.”

Nu găsi nimic. Începu să scoată cărțile, dar ele ieșeau în mod banal din rafturi. Erau sute de volume acolo.

„Oprește-te”, își comandă sieși. „Gândește. Dacă vreuna din aceste cărți era... (nu reuși să termine gândul lugubru). Care să fi fost?”

„Atreus. Micene.”

Ceva legat de vechea obsesie a lui Richard pentru Războiul Troian? Lui Richard îi plăcea la nebunie să-i repete de nenumărate ori că legendele lui Homer, poveștile despre zei și eroi se bazau pe evenimente reale. Entuziasmul lui copilăresc era endemic, oricât de dubioase i ar fi fost cunoștințele arheologice.

Richard nu era arheolog. Era un entuziast; spus direct, un diletant. Nu-i plăcea să separe istoria socială de arheologie, nu avea chef de studii de evoluție culturală. Își dorea doar aventură și confirmarea faptului că toate acele basme de școală despre aventuri și glorie erau reale. Nu citea lucrări de arheologie ca să afle ce principii sau fapte noi erau dezvăluite acolo. Citea lucrările de arheologie ca să dovedească faptul că speranțele lui erau legate de adevăruri. Era ca Yigael Yadin plimbându-se în jurul Negevului și a Muntelui Sinai cu o sabie într-o mână și cu un exemplar din Vechiul Testament în cealaltă. Știa în ce credea și voia ca arheologia să-i confirme cunoștințele. Era precum Schliemann, cel care excavase în zonele unde se presupune să fi fost Micene și Troia, ca să dovedească fără putință de tăgadă că poveștile lui Homer despre Agamemnon și Elena, Ahile și Hector, Ajax și Odiseu și despre cei zece ani de asediu stâmiți de niște zei capricioși nu reprezentau doar legende

poetice, ci fapte istorice.

Deborah se îndepărta de rafturi și își plimbă privirea pe cotoarele cărților.

În colțul din dreapta, cu patru rafturi mai sus, se găsea un volum singular, mare și negru, legat în piele. *Iliada* de Homer.

Întinse mâna și trase cartea spre ea. O simți cum declanșează ceva, se inclină înainte și se oprește. Raftul cu cărți alunecă încet spre ea.

Deborah făcu ochii mari. Spațiul din spatele raftului era profund, cam jumătate din dimensiunea dormitorului. Avu nevoie de câteva secunde ca să inspecteze interiorul cu privirea. Minte ei avu nevoie de ceva mai mult timp ca să înțeleagă ceea ce ochii vedeau.

Bezna momentană din spatele raftului de cărți se transformase într-o lumină slabă emanând dinspre o serie de cutii montate în perete și dinspre un singur tub luminos din centrul tavanului ciudat arcuit al încăperii. Tubul împrăstia un dreptunghi alungit de lumină pe podea. De acolo, chiar de lângă o priză în gropată, pomea dăra de sânge.

Deborah se lăsă încet în genunchi, iar groaza pe care o resimțise ca pe un glugiu greu se transformă în altceva, care îi golia inima și sufletul, înlocuind golul cu disperare.

Richard zăcea întins pe spate, cu brațele larg deschise, ca și cum ar fi fost pus pe cruce, cu o palmă deschisă și cealaltă strânsă. Avea pieptul gol, lăsând să se vadă trupul subțire și membrele fragile. Părea imposibil de bătrân, iar pielea lui palidă avea un soi de transluciditate albăstrui, care făcea ca rănile imense căscate în pieptul și abdomenul său să pară și mai oribile. Din fericire, ochii îi erau închiși.

Deborah îi luă mâna rece și întinsă, și o duse la buze. Cu ochii închiși, aproape fără suflare, începu să ofteze.

„Intrigant. Un labirint al istoriei și al misterului.”

A.J. Hartley este un scriitor de origine engleză pasionat de arheologie și istorie încă din copilărie. A vizitat numeroase situri arheologice, a participat la cursuri de arheologie și a lucrat chiar la un sit arheologic de lângă Ierusalim. A studiat literatura engleză la Universitatea din Boston, iar în prezent este profesor la Departamentul de teatru și dans al Universității Carolina de Nord din Charlotte. Romancier, academician, scenarist, director de teatru și dramaturg, un personaj prezent pe scena artistică mondială.

giccare merita o vacanta!

ANTALYA

CURSA CHARTER

PLECARI IN FIECARE MARTI SI SAMBATA

PRETURI INCEPAND DE LA **399** euro/pers/sejur

Tariful include:

- transport dus -intors cu avionul (TAROM)
- transfer aeroport-hotel-aeroport
- 7 nopti cazare + all inclusive
- TAXE AEROPORT!!!

FAROS - MAYAK

Adresa: Bd. Corneliu Coposu, nr.7, bl. 104, sc.1, ap.2, sector 3, Bucuresti

Tel.: 021 326 62 48; 021 327 61 21; Fax: 021 327 61 22

Mobil: 0723 376371; 0743 880599

E-mail: travel@faros-mayak.ro

Caracteristica lunii iulie

Având în vedere că pe aproape tot parcursul lunii Mercur va avea deplasare retrogradă, este foarte posibil să apară întârzieri legate de călătorii sau de semnarea unor contracte, acte oficiale în general.

Berbec (21.03. - 20.04.)

Activitățile de divertisment vor fi prioritare în această perioadă. Totuși, vor exista unele surprize, așa că n-ar fi exclus să fie nevoie să vă schimbați planurile de vacanță sau cele făcute pentru timpul liber. Mare atenție și în ceea ce privește relația cu colaboratorii.

Taur (21.04. - 20.05.)

Veți fi destul de agitat în această lună, ceea ce ar putea avea repercusiuni neplăcute mai ales asupra relațiilor cu membrii familiei. În cămin s-ar putea deteriora câte ceva, așa că va fi nevoie de o investiție. De bani nu veți duce lipsă, chiar dacă nu veți câștiga la nivelul așteptărilor.

Gemeni (21.05. - 21.06.)

Veți avea de făcut o mulțime de drumuri, atât pentru rezolvarea unor chestiuni profesionale, cât și pentru divertisment. Surprizele nu vor lipsi așa că ar fi de dorit să vă purtați cu prudență. În cazul în care vreți să semnați documente importante, n-ar fi rău să vă sfătuiți cu cineva de încredere.

Rac (22.06. - 22.07.)

Veți avea o mulțime de cheltuieli și nu va fi prea ușor, dar până spre sfârșitul lunii veți reuși să găsiți soluții. Evitați să vă implicați în investiții spectaculoase, deoarece este posibil ca o persoană să încerce să vă păcălească. La serviciu ați putea demara o nouă lucrare ce se va dovedi un succes.

Leu (23.07. - 23.08.)

Aveți în față o perioadă tensionată, în care relația cu partenerul de viață s-ar putea deteriora dacă nu veți fi mai conciliant. Activitățile sociale vă vor face mare plăcere și vă vor permite să vă consumați în mod eficient energia. Popularitatea dv. va crește simțitor, ceea ce vă va fi de un real folos în activitățile în care sunteți implicat.

Fecioară (24.08. - 22.09.)

Sănătatea nu va fi punctul dv. forte în această lună, deci nu întreprindeți activități care să vă suprasolicite din punct de vedere fizic. Încercați să nu vă implicați în acțiuni la limita legalității, deoarece există riscul de a avea probleme cu autoritățile. În schimb, relația cu prietenii se va îmbunătăți.

Balanță (23.09. - 23.10.)

Unele dintre activitățile pe care le-ați proiectat pentru această perioadă vor fi date peste cap de evenimente neașteptate. Energia dv. va fi la limita superioară și ați face bine să vă orientați spre chestiuni practice. O parte dintre problemele de natură profesională ar putea fi rezolvate în această lună.

Scorpion (24.10. - 22.11.)

Nu sunteți în forma dv. cea mai bună. Irascibilitatea vă poate determina să aveți discuții aprinse cu cei din jur și mai ales cu superiorii ierarhici. Și pe acasă va fi o atmosferă mai tensionată, dar până la sfârșitul lunii situația se va mai relaxa. Dacă doriți să plecați în concediu, conjunctura astrală vă va avantaja.

Cristina Vanea

Săgetător (23.11. - 21.12.)

Este posibil să aveți unele încurcături legate de acte. Comunicarea cu cei din jur nu va evolua chiar așa cum vă doriți. Ar fi bine să nu luați decizii fără o matură chibzuință și mai ales să nu vă lansați în discuții în contradictoriu. O lucrare de mai mare anvergură de la serviciu s-ar putea finaliza.

Capricorn (22.12. - 20.01.)

Interesul pentru chestiunile materiale va fi mai mare decât de obicei. Veți avea o mulțime de cheltuieli, dar cum se pare că vor fi pentru divertisment, nu are de ce să vă pară rău. În prima jumătate a lunii ați putea primi o ofertă de colaborare. Dacă aveți de gând să plecați la drum, lucrurile vor evolua cum nu se poate mai bine.

Vărsător (21.01. - 18.02.)

Încercați să vă orientați energia spre un singur scop, altfel nu veți reuși decât să vă risipiți în chestiuni minore. Fiți cât se poate de atenți deoarece orice lucru făcut de mână-lă acum, vă poate costa mult în viitorul apropiat. Din punct de vedere sentimental este posibil să trăiți momente deosebite.

Pesti (19.02. - 20.03.)

Relația cu unele rude mai îndepărtate va fi cam agitată, dar nu trebuie să insistați pentru ca acestea să vă accepte punctele de vedere. La slujbă vor fi multe de făcut și va trebui să munciți din greu pentru a face față tuturor cerințelor. În ultimele zile ale lunii veți înregistra un mic succes.

2%
dintre români
gustă
muzica.

sufletul simte muzica, mintea o gustă

radiofranceinternationale **rfi** | ne cunoaștem? **?**
romania

București 93.5fm Iași 97.9fm Craiova 94fm Cluj 91.7fm Chișinău 107.3fm

ECO LOGIC NOMIC

Natural, adică Eco!

Economic. Ecologic. Eco. Produsele Eco. Adică o gamă sortimentală variată de compoturi – din caise, piersici, cireșe, vișine, prune –, castraveci murați, ardei kapia copti și decojiți, ardei kapia marinați, roșii în bulion și pfefferoni. Majoritatea produselor din gama Eco provin din Bulgaria – țara legumelor – și sunt produse sub atenta supraveghere a firmei Unicom Ltd. Bulgaria care supervizează întreaga activitate, plecând de la achiziționarea produselor, trecând prin procesul de producție și până la încărcarea mărfii către România.

Conceptul Eco pleacă de la ideea de economic, raportul calitate-preț, satisfăcând clientul final prin oferirea unui borcan cu un conținut maxim de fructe ori legume la un preț convenabil pentru fiecare consumator conform normelor europene în vigoare. În fiecare borcan în parte se regăsește același număr de fructe și legume. Așadar, consumatorul primește din punct de vedere cantitativ și calitativ atât cât plătește, în felul acesta realizându-se un schimb optim.

Conținutul oricărui borcan Eco se poate mândri cu o serie de calități care îi atestă reputația de produs ecologic: fructele naturale, fără conținut genetic

modificat; fructele nu conțin sămburi cu excepția cireșelor și a vișinelor; piersicile și caisele sunt decojite; produsele nu conțin îndulcitori artificiali ci numai conservanți naturali; în plus, fructele sunt selectate în ideea de a oferi consumatorului produse proaspete, de calitate superioară la standarde europene.

Gama Eco este prezentă în cele mai importante rețele de magazine din România, precum hipermarketurile Cora, Kaufland, Metro, Billa, Selgros, Univers All, dar și în supermarketuri ca Mega Image, La Fourmi, General Nic, Angst, Can Serv, VP Market, Ivet, Intermacedonia, N&G, Global Aliment etc.

Eco
produs natural

Unicom Grup Impex
S.R.L.
Bd. Timișoara nr. 56,
sector 6, București
România
Tel.: +40 21 444 07 11/12;
Fax: +40 21 444 07 13
E-mail: office@davino.ro

Domnilor,

Mă numesc Angelica Pop și locuiesc în comuna Sălsig, nr. 406, jud. Maramureș. Cu mare bucurie am citit în revista *Flacăra* că sunt câștigătoarea unei fuste de la firma *Karrotte*, mărimea 60-66, din stocurile disponibile. Este lesne de înțeles cu câtă bucurie am primit vestea și cu câtă nerăbdare am așteptat fustă despre care mă întreabă toată lumea la care m-am lăudat. Numai că fusta nu mai sosește...

Vă rog foarte mult, dacă se poate, să fie mărimea 60, pentru că atât fiica mea, cât și nora au această mărime. Eu sunt pensionară, mult peste mărimile oferite de către dv.

Vă doresc mult succes și aștept surpriza dv.

Cu stimă,
Prof. Angelica Pop

Stimată Doamnă,

Scrisoarea pe care ați trimis-o la *Karrotte* a ajuns la noi, întrucât suntem cei care trimitem premiile oferite la concursuri. Vă anunțăm că premiul dv. a fost într-adevăr trimis un pic mai târziu, dar sperăm să fi ajuns între timp la dv. În scrisoare menționați că era vorba despre un premiu constând într-o fustă, mărimea 60-66, ori ați fost desemnată ca și câștigătoare a concursului *Karrotte* din *Flacăra* nr.4/2006, și anunțată odată cu apariția *Flacăra* nr.5/2006, de aceea vă rugăm să revedeți concursul din *Flacăra* nr.4 unde veți observa că premiile la concurs constau în pantaloni mărimile disponibile 40-46, nu fuste 60-66. De altfel, totdeauna *Karrotte* a adus ca premii pentru cititori doar mărimile 40-46, indiferent dacă a fost vorba despre fuste, bluze, pantaloni de damă. Vă rugăm să citiți cu atenție textele când participați la concursuri.

Mulțumim pentru înțelegere!

Cu stimă,
Redacția

C.R. Firenze România

S-a lansat Banca C.R. Firenze România. Instituția realizează un pas important în procesul de integrare a fostei Daewoo Bank de către Grupul Banca C.R. Firenze, proces demarat în a doua jumătate a anului.

Achiziția pachetului majoritar de acțiuni (56,23%) a fost finalizată la începutul lunii martie 2006. Ca urmare, în luna mai a fost schimbată denumirea băncii din Banca Daewoo (România) S.A., în Banca C.R. Firenze România S.A.

Terra Madre militează pentru alimentația naturală

Organizația internațională *Slow Food*, prin intermediul președintelui ei, Carlo Petrini, a ținut o conferință de presă la hotel *Mariotti* pe tema alimentației naturale și păstrării specificului agriculturii ecologice în fiecare țară. Organizația a ținut primul congres internațional dedicat modului de hrănire cu alimente produse absolut natural, în 2004, la Torino, sub numele de *Terra Madre*; atunci au participat reprezentanții a 108 țări ale lumii din zone bogate, dar și sărace care au militat pentru o hrană gustoasă și sănătoasă. „Oamenii trebuie să fie educați să plătească un preț pentru calitate, nu pentru cantitate. Suntem aici pentru a lua legătura cu ministrul Agriculturii din țara

dv. – Gheorghe Flutur – spre a-i convinge că nu toate normele europene de agricultură industrializată sunt demne de urmat. Luptați pentru produsele cu denumire de origine controlată și pentru o agricultură naturală, fără chimicale și modificări genetice”, a fost mesajul lui Carlo Petrini, omul care a îndemnat românii la valorificarea patrimoniului gastronomic autohton.

TNT Autoteknika

TNT? Nu vă speriați, nu e trinitrotoluen, ci numai TNT AutoTeknika 2006, o expoziție dedicată exclusiv echipamentelor pentru ateliere auto, pentru tinichigerie și vopsitorie, de distribuție a combustibilului, precum și a pieselor, accesoriilor și tuningului auto. Potrivit *Economist Intelligence Unit*, lider mondial de analiză și consultanță economică, accelerarea economică din ultimii patru ani și creșterea veniturilor populației au dus la ridicarea nivelului vânzărilor de autovehicule în România. În primul sfert al anului 2005, piața de autoturisme a crescut cu 74%, astfel încât vânzările anuale au depășit 175.000 de unități. Iată de ce salonul cu acest profil la care au participat 30 de firme a fost unul absolut necesar.

Așa cum v-am anunțat, *Laropharm* a lansat pe piață două linii importante de produse, *Linea Sana* și *Linea Vita*. *Ginkgo Biloba* este un remediu natural, supliment alimentar care încetinește procesul de îmbătrânire. *Ginseng* reprezintă un supliment nutritiv care ajută la ameliorarea disfuncțiilor ușoare ale sistemului nervos central acționând eficient și asupra sistemului endocrin. *Spirulina* este recomandată în efortul intelectual și suprasolicitația sistemului nervos central. *Bilaforte* este un produs folosit în afecțiunile bielei. *Vitamina C* se administrează profilactic și curativ în diferite probleme de hipovitaminoză C, iar *3Digest* este echivalentul trifermentului conținând pancreatină.

Trimiteți taloanele pe adresa redacției:

SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 01.08.2006

Premiile, constând în suplimente nutritive care nu au nevoie de prescripție medicală, se vor acorda prin tragere la sorți.

Colaborare
Laropharm

PERLA MAJESTIC GRUP

Hotel Majestic Jupiter

Pe parcursul anilor, Perla Majestic Grup a cunoscut o dezvoltare puternică, prin extinderea unei baze turistice care vizează tot litoralul românesc: Complex Majestic Mamaia, Complex Perla Mamaia, Complex Majestic Olimp, Complex Majestic Jupiter, Complex Select de 2 stele, acestora alăturându-li-se alte unități turistice: Complex Coral Beach Mamaia, Complex Mica Europa, Complex Summer Land Mamaia.

În prezent capacitatea de cazare pe care o detine Perla Majestic Grup este de 2800 de locuri, acestea făcând din Perla Majestic Grup una dintre cele mai importante baze de turism din România.

Hotel Majestic Olimp

Hotel Majestic Mamaia

Hotel Perla Mamaia

Hotel Majestic Mamaia

Tel: +40 241 831 005; Fax: +40 241 831 155

Hotel Perla Mamaia

Tel: + 40 241 831 730; Fax: + 40 241 831 731

Hotel Majestic Olimp

Tel: + 40 241 701 535; Fax: + 40 241 701 130

Hotel Majestic Jupiter

Tel: + 40 241 701 121; Fax: 40 241 701 021

marketing@pmg.ro; www.pmg.ro

So, call me SoCo!

Dacă în vara aceasta v-ați hotărât să petreceți și să vă simțiți bine, este cazul să vă aprovizionați cu *Southern Comfort*, băutura care vă va binedispune pe voi și pe prieteni și va anima petrecerea. Este o băutură produsă în New Orleans, cu siguranță pe placul românilor care știu cum e un *party between friends*. Gustul său plăcut și aroma vă vor seduce și vă vor răcori, mai ales în zilele toride de vară.

În 1874, M.W. Heron a creat *Southern Comfort* și l-a comercializat pentru prima dată clienților săi din barul *La Rue Bourbon* din New Orleans. Băutura era servită dintr-un butoiș de lemn, așa cum era moda la vremea aceea. La început nu a avut mult noroc și tocmai de aceea, după câțiva ani, în 1889, domnul Heron a deschis un alt bar în Memphis, lângă *Beale Street*. Aici a început să imbuteleze băutura în sticle pe care le vindea cu 2,5 dolari fiecare. Etichetele erau semnate de Heron și purtau inscripția *Not genuine, but mine*. De atunci afacerea a început să meargă mai bine și să înregistreze chiar profit.

În 1904, a câștigat o medalie de aur pentru calitate și gust la târgul mondial de la St. Louis,

chiar din acest motiv M. W. Heron și-a deschis în această localitate un local unde a servit primul cocktail conținând băutura cu pricina. Este vorba de un pahar de *Southern Comfort* cu un pic de lămâie, un gust extraordinar care l-a atras foarte mult pe clienți.

După abolirea Prohibiției, *Southern Comfort* a introdus o nouă marcă având pe etichetă faimoasa litografie reprezentând *Curtis and Ives* de pe o plantație din sud, de pe malurile râului *Mississippi*, construită în 1834. În prezent, această casă poate fi vizitată, ea funcționând ca han cu nouă camere.

După apariția filmului *Pe aripile vântului*, *Southern Comfort* a introdus populară băutura *Scarlet O'Hara*, ce conținea sirop de merisor cu

lămâie. Chiar și după 60 de ani, aceasta este încă una dintre cele mai populare băuturi din portofoliul *Southern Comfort*.

În 1954, *Southern Comfort* a publicat pentru prima dată în istorie o cartică plină cu sfaturi despre cum să te bucuri în mai multe feluri de aceste băuturi. Pe site-ul brandului, la secțiunea *Great fun*, puteți găsi mai multe activități interactive care vă vor face să simțiți cu adevărat ce înseamnă noțiunea de fun.

În plină mișcare hippie, starul rock Janis Joplin a mărturisit public că această băutură este preferata ei. În prezent sticla are un design diferit față de cea de acum 20 de ani, iar marca se bucură de o nouă campanie de advertising atât pe televiziune, cât și în presa scrisă și

Turnați SoCo și faceți cocktail-uri

SoCo Lime cocktail

Aveți nevoie de două părți SoCo, apă minerală și lămâie. Într-un pahar înalt, stoarceți lămâia peste câteva bucăți de gheață, după care adăugați apă minerală și SoCo. Următorul pas este să amestecați. Ornați paharul cu o jumătate de felie de lămâie și serviți.

Big Easy Martini

Pentru a pregăti acest cocktail aveți nevoie de două părți SoCo, o parte de lichior de mure, o parte apă minerală, zahăr, un amestec de băuturi dulci și acrișoare și suc de lămâie. Umeziți partea superioară a unui pahar de martini în amestecul de băuturi dulci și acrișoare și apoi dați-l prin zahăr. Combinați ingredientele într-un shaker și amestecați bine. Apoi umpleți paharul și garnisiți-l cu lămâie ca să arate cât mai îmbietor.

SoCo Lime Shot

Dacă vreți să beți acest shot, aveți nevoie de apăsantul SoCo și de puțin suc de lămâie îndulcit. Într-un shaker umplut în prealabil cu gheață mărunțită, turnați SoCo și suc de lămâie îndulcit. Amestecați și băutura este gata.

Enjoy Southern Comfort responsibly.

radio. Asta în timp ce băutura a rămas aceeași și este preparată după rețeta originală a lui M. W. Heron.

Când vine vorba de bună dispoziție și bucurie, *Southern Comfort* este campion în acest domeniu. Știe toate dedesubturile vieții sociale: cum să vă invitați un prieten la o petrecere, cum să vă pregătiți pentru un party sau cum să vă scuzați în cazul în care nu puteți ajunge la un astfel de eveniment. *Mixing it up* este exact știința care ne arată cum să ne simțim bine între prieteni. Dacă la un party, unde chiar ați simțit că înseamnă *great fun*, ați avut parte de un barmen care a știut să amestece băuturile într-un mod iscusit, atunci este musai să îl înscrieți în competiția pentru premiul Heron. Există o listă întreagă de mâncăruri recomandate de *Southern Comfort* pe care să le consumați la o petrecere. Printre acestea se numără: vinegrete, *spicy voodoo chicken*, salată din piept de rață, brânză, aripioare de pui pregătite în stil salsa, chifteluțe. Și deserturile se potrivesc bine cu această băutură. Puteți consuma foarte bine: clătite, plăcintă cu brânză, pudding sau praline, după care să beți *Southern Comfort*.

Există numeroase obiecte inscripționate SoCo pe care le puteți cumpăra de pe site și pe care să le folosiți când sunteți cu prietenii ca să vă simțiți bine. Este vorba fie de articole de îmbrăcăminte de genul șepci, tricouri până la pahare sau sacoșe de mers la picnic. Nu sunt foarte scumpe, o astfel de geantă costă 18 dolari în timp ce pe un tricou plătiți 20 de dolari. Iar cei care sunt cu adevărat fani SoCo nu vor ezita să își cumpere chiar și cafeaua recomandată de acest brand, pentru care vor achita 5 dolari.

text **Raluca Seinoiu**

The History of

ESTABLISHED 1874
**SOUTHERN
COMFORT**

Dulceață de cireșe amare

Liniștiți (vorba să fie!), dar sigur triști întrucât am fost (pentru a câta oară?) doar simpli telespectatori neutri la un turneu final de anvergură (la fotbal, bineînțeles!), luna lui Cireșar nu ne-a oferit satisfacții nide la alte discipline sportive. După înfrângeri pe teren propriu urmate (degeaba!) de remize în deplasare, reprezentativele de handbal – feminină și masculină – au ratat participarea la C.E. de anul viitor, respectiv C.M. • Aceleași contraperformanțe ale echipelor similare de volei, la nivelul C.E. • Și naționala feminină de... fotbal va privi de acasă C.M. 2007 (e drept, grupa a doua valorică) • La rugby, într-un med-test, la București, România-Franța 14-62, „cocoșii” demonstrându-ne (nu prea aveam nevoie!) că au câștigat *Cupa celor șase națiuni*, în ciuda faptului că „stejarii” sunt conduși de trei antrenori din Hexagon, dar cu idei cam prăfuite • Primind un *wild-card*, tenismanul Andrei Pavel a participat (pentru a noua oară) la turneul de la Wimbledon, iar Roger Federer a obținut – pe iarbă – al 41-lea (ce titlu de film sovietic!) succes consecutiv, egalând recordul lui Bjorn Borg (căsătorit, cândva, cu a noastră Mariana Simionescu) • La Salonic, echipa masculină de atletism a ocupat locul IV în *Cupa Europei*, rămânând în prima ligă • Finale peste Ocean: **Carolina Hurricanes** – **Edmonton Oilers (NHL)** și **Miami Heat** – **Dallas Mavericks (NBA)**, formațiile subliniate câștigând în premieră trofee puse în joc.

David Beckham are
și detentă,
nu numai măiestrie
în executarea
loviturilor libere

Indubitabil, timp de o lună de zile, întreaga planetă a aparținut aceleiași religii și s-a închinat unui singur idol – Zeul Fotbal. Într-adevăr, s-a estimat la 32 de miliarde de telespectatori audiența cumulată pentru zilele cu meciuri la „mondialul” cu numărul 18. Speranțe și temeri, pronosticuri documentate sau simple presupuneri de suporter, intuiția solicitată la maximum (va apărea o nouă „Grecie”, ca la *Campionatul European*?), vrăcii din nou în mare vogă, va fi Brazilia hexacampeon sau declarația antrenorului Seleçao, Carlos

Alberto Parreira, se va dovedi a nu fi fost un simplu alibi: „Ați uitat că turneul final are loc în Europa și europenii trebuie să învingă de această dată.” (În prezent, „scorul” America de Sud – Vechiul continent este 9-8, sud-americanii triumfând o singură dată în Europa – Brazilia, 1958 – n.n.). Alte favorite inițial: bineînțeles, Germania („gazdele”), Anglia, Argentina, Olanda, Portugalia, Italia, Cehia, Franța, Spania.

Ajunși cronologic la jumătatea întrecerii, dar disputându-se 48 de meciuri numai în grupe (din cele 64, în total), putem încerca formularea unor concluzii, având însă o marjă inevitabilă de eroare în privința celor ce se vor întâmpla în fazele următoare. De exemplu, înșși spectatorii germani erau destul de sceptici referitor la șansele *Mannschaft* nu numai de-a ajunge în finală (și de a o câștiga!), dar și de a trece de grupe! Și totuși! Panzerele s-au umit greu, dar au obținut trei victorii (ceea ce le-a permis să evite Anglia în „optimi”), dezlănțuindu-se apoi în fața Suediei (30 de șuturi spre poartă!), grație în special atacanților de origine poloneză Miroslav Klose – Lukas Podolski. În schimb, Franța (perultima deținătoare a titlului suprem), cu un antrenor (Raymond Domenech) contestat de toată lumea și cu o vedetă (Zinedine Zidane) la apusul carierei, a tremurat serios până s-a văzut în faza a doua. Nici jocul reprezentativei *cariocas* nu a strălucit, problema numindu-se aici Ronaldo. Dar... Evident supraponderal, *li Fenomeno* a erupt cu Japonia, înscriind două goluri (l-a egalat astfel – cu 14 reușite *all time* la C.M. – pe germanul Gerd Müller), iar în „optimi” (cu Ghana) – încă unul, devenind golgeter absolut. Argentina (marea rivală a Braziliei) a surclasat Serbia-Munteșnegru cu 6-0, a făcut o remiză albă (și de salon) cu Olanda, realizând (în „optimi”) probabil cel mai frumos meci al turneului în compania Mexicului. Așadar:

1. Cu unele excepții, echipele mari au

jucat în grupe doar pentru calificare.

2. Spectacolul a apărut abia din runda a doua, când meciurile au devenit eliminatorii.

3. După un sezon epuizant la cluburile din Europa, jucătorii de valoare manifestă o evidentă oboseală (o suprasaturație, am spune).

4. Nici motivația la reprezentativă nu este consistentă, mai ales în comparație cu *Liga Campionilor*.

5. Implicit, parcă funcționează și un fel de instinct de conservare, care, zău, nu este prea condamnat. Iată, de altfel, în cazul atacantului Michael Owen, accidentat grav și pentru a cărui refacere sunt necesare aproape șase luni, clubul său, *Newcastle United*, solicită o importanță despăgubire de la federația engleză.

6. Globalizarea artificială (promotor Blatter, pentru a aduna voturi de la țările africane) a fost mai evidentă decât la ediția asiatică (atunci când a crescut de la 24 la 32 numărul țărilor admise la turneul final), Ghana fiind singura care a salvat onoarea „continentului negru”. Costa Rica, Serbia & Munteșnegru și Togo au plecat acasă cu traista goală (zero puncte), iar Trinidad&Tobago nu a înscris vreun gol.

7. La polul opus s-au situat Germania (golaveraj 8-2), Portugalia (5-1), Brazilia (7-1) și Spania (8-1), care au acumulat maximum de puncte (9), iar Elveția (7 p.) nu a primit gol (4-0).

8. Dintre cele șase debutante, Ghana și Ucraina au promovat în faza a doua („esticii” chiar în „sferturi!”). În schimb, Cehia (locul 2 în ierarhia FIFA – *Coca-Cola*) a părăsit prematur competiția.

9. Nu numai că ar fi greșit, dar ne-am fura singuri căciula gândindu-ne ce zmei am fi fost noi dacă jucăm, de exemplu, cu Polonia. Coordonatele erau cu totul altele și, până una-alta, trebuie să învățăm cum să depășim preliminarile pentru a ajunge la tortul cel mare. (Apropo: mulțumim frumos, domnule Frank De Boer, pentru

În ultimul meci al optimilor, „Zizou” (nr. 10) și-a dovedit clasa

asemenea flatantă apreciere: „România ar fi evoluat mai bine decât Trinidad&Tobago, Togo sau Costa Rica.”).

10. Prezent la fața locului, spre a-l urmări în special pe batavi, selecționerul Victor Pițurcă se dovedește același fin analist: „Nu au arătat nimic nemaipomenit, dar devine enervant faptul că, și atunci când au o zi mai slabă, tot câștigă (...). Plus că Olanda are jucători cu adevărat mari, îi lasă impresia că nu fac nimic, dar când au o ocazie nu ratează. Asta e valoarea!”

11. Și totuși, avem și noi mici „răzbunări”: cehii nu au trecut de grupe, „portocala mecanică” a fost storsă în „optimi” de lusitani, suedezul Henrik Larsson (cel care a marcat lovitură de

departajare decisivă la World Cup '94) a trimis „peste”, din 11 m, la 0-2 cu Germania (și Middlesbrough a fost umilită cu 4-0 de FC Sevilla în finala Cupei UEFA).

Ei, dar să lăsăm „lumea bună” cu „mondialul” ei și să ne vedem de-ale noastre. Așadar, a avut loc tragerea la sorți în cupele europene. Pe 13 și 27 iulie, în primul tur preliminar al Cupei UEFA, Rapid și Dinamo vor întâlni „maltezele” Slavia Wanderers, respectiv Hibernians Paola. În turul II preliminar al Ligii Campionilor, Steaua se va confrunta (pe 25/26 iulie și 1/2 august) cu învingătoarea din meciul Linfield FC Belfast/NK Gorica. La 22 iulie se va disputa Supercupa României între Steaua și Rapid, iar pe 29 iulie se va relua Divizia A sub noua denumire de Liga 1. Din

nou, echipa militară dovedește că stabilitatea lotului este unul dintre argumentele cu care și-a adjudecat al 23-lea titlu de campioană (a plecat doar Ogăraru, iar despărțirea de Rădoi este sub semnul întrebării). Giuleștenii l-au pierdut pe D. Niculae, D. Pancu și V. Moldovan, dar l-au păstrat pe antrenorul Răzvan Lucescu. Cât despre Dinamo, vânzoleala continuă ca și în sezonul trecut atât la nivelul conducerii cât și la cel al jucătorilor. După Olăroiu și Hagî, pe Bega a ajuns S. Cârțu care promite să renunțe la tactica defensivă. A, să nu uităm: în Cupa Intertoto, Farul a trecut (2-2 și 2-0) de Pobeda Prielep și va întâlni pe Lokomotiv Plovdiv în turul II.

Text: **Pompiliu L. Dumitrascu**

Foto: **AP, EPA Rompres**

VOX (spieviri din presă privind șansele la titlu)

Miodrag Belodedici: Brazilia, Italia, Argentina, Germania.

Gheorghe Hagî îi vede favoriți tot pe brazilieni.

Cosmin Cernat (TVR): „Mi-ar plăcea să câștige Brazilia. Iar dacă nu este Brazilia, aș fi încântat dacă Franța ar cucerii trofeul.”

Ioan Gyuri Pascu (Divertis): „Aș vrea ca Brazilia să devină din nou campioană mondială datorită fotbalului spectaculos pe care îl joacă.”

Andrei Pavel: Deși îi place Brazilia, nu crede că va câștiga Mondialul din cauza siguranței exagerate în forțele proprii. Altfel, s-ar bucura să câștige germanii, „e important pentru ei”.

Marcello Lippi (antrenor *squadra azzurra*) se va rade pe cap dacă Italia va câștiga trofeul. Suporterii brazilieni oferă și scorul în finala pe care *Seleção* o va susține cu Germania: 4-1.

Concurs Europa Travel

Palamos-Costa Brava. Aceasta este destinația unde te trimite în această vară binecunoscuta agenție de turism **Europa Travel**. Da, este adevărat! Aveți șansa unui sejur de opt zile în stațiunea **Palamos-Costa Brava** cu posibilitatea de a vizita și Nisa, Veneția sau Marsilia. **Costa Brava** este o regiune de coastă în nord-estul Cataloniei, în provincia Girona (Spania), foarte vizitată de către turiștii englezi și cei din Europa de Nord. Mari artiști precum Salvador Dali și Pablo Picasso preferau această destinație pentru frumusețea plajelor de aici.

Poți și tu să mergi în acest paradis răspunzând la întrebarea:
Care este destinația concursului Europa Travel, luna aceasta?

Câștigătorul (prin tragere la sorți) va fi anunțat în timp util.

București, str. Borzei, nr. 16, sector 1
Tel.: 021/3127021; 031/4025586; 0722507657; 0788579216
e-mail: office@europatravel.ro; www.europatravel.ro

Trimiteți talonul la adresa: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 01.08.2006

Concurs
EUROPA TRAVEL

Cedează dorințelor

Se caută unul pe celălalt
Nu-și pot stăpâni pasiunile
Sunt nesupuși
Sunt nomazi

oriflame

natural swedish cosmetics

A woman with long dark hair is shown in profile, looking towards the left. She is wearing a dark, possibly black, top. A large, purple, rounded perfume bottle is positioned in the foreground, partially overlapping her shoulder and neck. The bottle has a silver cap and the words "nomadic her" printed on it in a white, lowercase, sans-serif font. The background is a soft-focus landscape with warm, orange and yellow tones, suggesting a sunset or sunrise over a body of water or a field.

nomadic
her

nomadic

2 parfumuri provocatoare, pentru el și ea

De fiecare dată
când te urci la volan, ești altul ...
... dar nu știi când se poate rupe filmul.
Ar fi bine să treci mai întâi
pe la noi!

ASIGURAREA DE CARE AVEȚI NEVOIE